

BESTSELLER

EDITURA MURGEN

LISA KLEMPAS

IUBEȘTE-MĂ
ÎN ZORI

DRAGOSTEA ESTE CEL MAI PERICULOS JOC...

Traducere: Lucia OSTAFI-ILIESCU

CAPITOLUL UNU

Londra, 1848

Iarna

Întotdeauna Win considerase că Kev Merripen e frumos, în felul în care poate fi frumos un peisaj auster, sau o zi de iarnă. Era un bărbat voinic, frapant, intransigent din toate punctele de vedere. Caracteristica exotică a trăsăturilor lui se potrivea perfect cu ochii, atât de negri încât irisul de abia se deosebea de pupilă. Avea părul des și negru ca pana corbului, sprâncenele puternice și drepte. Și gura mare era dotată cu o curbă gînditoare permanentă, pe care Win o găsea irezistibilă.

Merripen! Dragostea ei, dar niciodată amant. Se cunoșteau unul pe altul din copilărie, cînd el a fost adoptat de familia ei. Deși familia Hathaway îl tratase întotdeauna ca pe unul de-al lor, Merripen se purtase ca un slujitor. Un protector. Un străin.

Intră în dormitorul lui Win și rămase pe prag privind-o, în timp ce ea împacheta o valiză cu cîteva articole personale, aflate pe măsuta de toaletă. O perie de cap, un stativ pentru ace, un teanc de batiste, pe care sora ei Poppy le brodase pentru ea. În timp ce Win înghesuia obiectele în geamantanul de piele, era perfect conștientă de silueta nemișcată a lui Merripen. Știa ce stătea ascuns sub liniștea lui, pentru că și ea simțea aceeași dorință mistuitoare.

Gîndul că-l părăsește îi sfărîma inima. Totuși, nu avea de ales. Era suferindă de cînd avusese scarlatină, cu doi ani în urmă. Era subțire, fragilă și dotată cu un glas slab și obosit. Plămîni slăbiți, au spus toți medicii. Nimic de făcut, doar sfîrșitul. O viață întreagă de odihnă la pat, urmată de o moarte timpurie.

Win nu accepta un astfel de destin.

Tînjea să se simtă bine, să se bucure de lucrurile pe care cea mai mare parte dintre oameni le considerau bune. Să danseze, să rîdă, să se plimbe pe la țară. Voia libertatea de a iubi.... De a se mărita.... De a avea cîndva propria ei familie.

Cu sănătatea într-o stare atît de precară, nu exista posibilitatea să facă nici unul din aceste lucruri. Dar totul era pe cale să se schimbe. Astăzi pleca la o clinică din Franța, unde un tînăr doctor plin de dinamism, Julian Harrow, căpătase rezultate remarcabile de la pacienții asemănători ei. Tratamentele lui erau neortodoxe, controversate, dar lui Win nu-i păsa. Ar fi făcut orice, ca să se vindece. Pentru că, pînă atunci, nu va putea să-l aibă pe Merripen.

– Nu pleca, rosti el, așa încet că aproape nu-l auzi. Win făcu efortul să rămînă aparent calmă, chiar dacă un fior cald-rece îi trecu pe spinare.

– Te rog, închide ușa, reuși ea să spună. Aveau nevoie de intimitate, pentru discuția pe care erau pe cale să o aibă.

Merripen nu se mișcă. Fața lui oacheșă i se coloră și ochii negri sclipiră cu o ferocitate ce nu-i era deloc proprie. În acest moment era cu adevărat țigan, emoțiile copleșindu-l mai mult decît le permitea de obicei.

Se duse să închidă ușa ea însăși, în timp ce el se depărta de ea, ca și cum orice contact între ei le-ar fi dăunat de moarte.

– De ce nu vrei să plec, Kev? întrebă ea amabilă.

– Acolo n-ai să fii în siguranță.

– O să fiu în perfectă siguranță, afirmă ea. Am încredere în doctorul Harrow. Tratamentele lui mi se par de apreciat. Are foarte mare succes...

– A avut tot atâtea insuccese, cât și succese. Există medici mai buni, aici la Londra. Ar trebui să apelezi mai întâi la ei.

– Eu cred că șansa mea este doctorul Harrow. Win zîmbi spre ochii profunzi și negri ai lui Merripen, înțelegînd ce nu putea spune. Am să vin înapoi la tine, promit.

El ignoră afirmația. Orice încercare făcea ea, pentru a scoate sentimentele lor la lumină, întîlnea întotdeauna o rezistență de fier. El n-ar fi admis niciodată că e îngrijorat pentru ea, sau că o trata altfel decît considerînd-o suferin-da fragilă, care avea nevoie de protecția lui. Un fluture sub sticlă.

În timp ce-și continua preocupările lui particulare.

În ciuda discreției lui Merripen față de problemele lui personale, Win era sigură că au existat mai mult decît cîteva femei, care îi dăruiseră trupul lor și îl folosiseră pentru propria lor plăcere. Ceva sumbru și plin de furie se ridică din adîncul sufletului ei, la gîndul lui Merripen alături de altcineva. Ar fi șocat pe oricine o cunoștea, dacă ar fi înțeles ce mult îl dorea. Și, mai mult decît pe oricine, probabil că l-ar fi șocat pe el.

Văzîndu-i figura inexpressivă, Win reflectă: *Foarte bine, Kev. Dacă asta e ceea ce vrei tu, voi fi și eu stoică. Ne vom lua un rămas bun plăcut, nesîngeros.*

Mai tîrziu, va suferi în sinea ei știind că va trece o eternitate, pînă cînd îl va vedea din nou. Dar era mai bine, decît să trăiască așa, mereu împreună și totuși despărțiți, cu boala ei ca o permanentă stavilă între ei.

– Ei bine, rosti ea brusc. Am să plec curînd. Și nu e nevoie să te preocupe, Kev. Leo va avea grijă de mine, în timpul călătoriei pînă în Franța și....

– Fratele tău nu poate să aibă grijă nici de el însuși, rosti dur Merripen. Nu pleca. Stai aici, unde eu pot....

Își mușcă buzele.

Dar Win sesizase o notă de ceva ce semăna cu furia, sau suferința, îngropat în vocea lui profundă.

Asta devenea interesant.

Inima ei începu să bubuie.

– Există... Trebui să se oprească pentru a-și trage sufletul. Există doar un lucru ce ar putea să mă împiedice să plec.

El îi aruncă o privire alertă.

– Care e acela?

Îi luă un lung moment, pentru a-și aduna curajul să vorbească.

– Spune-mi că mă iubești. Spune-mi și voi rămîne.

Ochii negri se deschiseră mari. Zgomotul inspirației lui străbătu aerul ca arcul descendent al unei lovituri de secure. Rămase tăcut, înțepenit.

Un amestec curios de amuzament și disperare o străbătu pe Win, în timp ce îi aștepta răspunsul.

– Mie....mie îmi pasă de toți din familia ta....

– Nu. Știi că nu asta am vrut. Win se apropie de el și își ridică mîinile palide la pieptul lui, lăsîndu-și palmele să se odihnească pe mușchii tari și neclintiți. Simți răspunsul care îl străbătea. Te rog, rosti, urînd unda disperată din propria ei voce, nu mi-ar păsa să mor mîine, dacă aș putea să aud măcar o dată....

– Nu, mîrîi el, retrăgîndu-se.

Lăsînd la o parte orice prudență, Win continuă. Întinse mîna și apucă marginile libere ale cămășii lui:

– Spune-mi. Scoate în sfîrșit adevărul la lumină.

– Șșșt, ai să-ți faci rău.

O înfurie faptul că el avea dreptate. Începuse chiar să simtă slăbiciunea obișnuită, amețeala care-i cuprindea inima zdrobită, plămîinii trudiți. Își înjură trupul șubred.

– Te iubesc, rosti ea simțindu-se mizerabil. Și dacă aș fi bine, nici o putere de pe pământ n-ar putea să mă țină departe de tine. Dacă aș fi bine, te-aș duce în patul meu și ți-aș arăta o pasiune atît de mare, cum nu ar putea fi în stare să-ți arate nici o altă femeie.

– Nu. Îi puse mîna pe gură pentru a-i înăbuși cuvintele, apoi se trase brusc înapoi, cînd îi simți fierbințeala buzelor.

– Dacă mie nu mi-e teamă să admit, ție de ce ți-ar fi? Plăcerea de a fi aproape de el, de a-l atinge, era ca o nebunie. Fără să se mai gîndească, se lipi de el. Încercă să o împingă deoparte, fără să-i facă rău, dar ea se agăță cu toată puterea ce-i mai rămăsese. Ce ar fi, dacă aceasta ar fi ultima clipă alături de mine? Nu ți-ar părea rău că nu mi-ai spus ce simți? Nu ai vrea...

Merripen îi acoperi gura cu a lui, disperat să găsească un mod de a o face să tacă. Amîndoi oftară și rămaseră tăcuți, absorbînd în ei ceea ce simțeau. Fiecare adiere a răsufării lui pe obrazul ei era ca un șoc de fierbințeală. Brațele lui o înconjurară, înfășurînd-o în puterea lor uriașă, ținînd-o lipită de trupul lui dur. Și atunci, totul se aprinse și amîndoi se pierdură într-un torent de dorințe.

Putea să guste dulceața ca de fruct a respirației lui, urma amară de cafea, dar mai mult decît orice, ființa lui perfectă. Dorind și mai mult, însetată de el, se înalță lipindu-se mai strîns. El îi primi oferta inocentă scoțînd un sunet gutural, sălbatic.

Simți atingerea limbii lui. Deschizîndu-i-se, îl atrase și mai în profunzime, folosindu-și ezitantă propria ei limbă într-o alunecare mătase-pe-mătase, iar el se înfioră. I se oprise respirația și o strînse și mai tare. O nouă slăbiciune îi învăluî simțurile flămînde după mîinile lui, după gura lui, după trup....să-i simtă greutatea lui peste, între și în ea... O, cît îl dorea, voia....

Merripen o sărută cu o foame sălbatică, gura lui plimbându-se peste a ei cu mișcări dure, lascive. Nervii ei luară foc de plăcere, o agitară și se apucă de el, dorindu-l și mai aproape.

Chiar prin straturile de fuste, simți felul în care el își lipise șoldurile de ale ei, ritmul subtil și încordat. Instinctiv încercă să-l simtă, să-l calmeze și degetele ei tremurătoare întâlneau forma tare a erecției.

El își înăbuși un geamăt agonizant în gura ei. Pentru o clipă fierbinte, își coborî mîna apucîndu-i mîna și strîngînd-o peste podoaba lui. Ochii ei se deschiseră mari, cînd simți încărcătura pulsantă, căldura și tensiunea care păreau gata să explodeze.

– Kev....patul... șopti ea devenind stacojie, din cap pînă în picioare. Îl dorise cu atîta disperare, de atît de mult timp, și acum era în sfîrșit gata să se întîmple. Ia-mă.... Merripen înjură și o împinse departe de el, întorcîndu-se cu spatele. Gîfîia necontrolat. Win se apropie iar de el. Kev....

– *Stai departe*, rosti el cu o asemenea forță, încît ea tresări înspăimîntată.

Timp de cel puțin un minut, nu se auzi nici un sunet, nu se simți nici o mișcare în stare să amelioreze suflul furios al respirației lor.

Merripen fu primul care vorbi. Vocea lui era grea de furie și dezgust, deși – dacă aceste sentimente erau orientate împotriva ei sau a lui însuși – era imposibil să-ți dai seama.

– Asta nu se va mai întîmpla niciodată.

– Pentru că ți-e teamă, că ai putea să mă rănești?

– Pentru că nu te vreau în felul acesta.

Ea înțepeni de indignare și scoase un hohot neîncrezător.

– Dar ai răspuns chiar acum. Am simțit.

Culoarea lui se aprofundă.

– Așa s-ar fi întâmplat cu oricare femeie.

– Tu.... încerci să mă faci să cred că nu ai nici un sentiment deosebit față de mine?

– Nimic altceva, decît dorința de a proteja pe cineva din familia voastră.

Știa că e o minciună, știa. Dar respingerea lui crudă fusese făcută cam cu prea mare ușurință

– Eu... Era dificil de vorbit. Ce nobil din partea ta! Încercarea de a-și lua un ton ironic fu dejucată de gîfîiala ei. Plămîni slabi și proști!

– Ești extenuată, rosti Merripen îndreptîndu-se spre ea. Ai nevoie să te odihnești.

– Sînt bine, afirmă cu violență Win îndreptîndu-se spre lavoar, și apucîndu-se de el pentru a se stabiliza. Cînd echilibrul fu dobîndit, turnă apă pe o pînză și și-o puse pe obrajii îmbujorați. Privindu-se în oglindă, își compuse pe figură obișnuita ei mască senină. Și într-un fel își calmă și vocea.

– Te voi avea în întregime, sau deloc, afirmă ea. Cunoști cuvintele care m-ar determina să rămîn. Dacă nu vrei să le spui, plec.

Aerul din cameră era greu de emoții. Nervii lui Win țipau protestînd, în timp ce liniștea continua. Se uită din nou în oglindă, și nu reuși să vadă decît forma masivă a umerilor și brațelor lui. Apoi el s-a mișcat, ușa s-a deschis și s-a închis la loc.

Win continua să-și tamponeze fața cu pînza răco-roasă, folosind-o totodată să șteargă și cîteva urme de lacrimi. Punînd cîrpa deoparte, observă că palma ei, cea pe care o folosisese pentru a-i apuca forma lui intimă, încă reținea memoria cărnii lui. Și buzele ei încă o mai furnicau, de la sărutările dulci și puternice, iar pieptul îi era plin de durerea disperată a iubirii.

– Ei bine, rosti către imaginea ei îmbujorată, acum ai motiv. Și rîse clătinîndu-se, pînă cînd trebui să-și șteargă și alte lacrimi.

În timp ce Cam Rohan supraveghea încărcarea trăsurii, ce în curînd va pleca spre docurile londoneze, nu se putu opri să nu se întrebe dacă nu făcea o greșeală. Îi promisese noii sale soții că va avea grijă de familia ei. Dar, în mai puțin de două luni de la căsătoria cu Amelia, tocmai o trimitea pe una dintre surori în Franța.

– Putem să mai așteptăm, îi spusese el Ameliei chiar noaptea trecută, ținînd-o pe umărul lui și mîngîindu-i părul bogat castaniu, ce se revărsa ca un rîu pe pieptul lui. Dacă dorești să o ții pe Win cu tine încă puțin, putem să o trimitem la o clinică de aici, pînă la primăvară.

– Nu, trebuie să plece cît mai repede posibil. Doctorul Harrow a spus clar că s-a pierdut deja prea mult timp. Pentru Win, cea mai mare speranță de însănătoșire este să înceapă imediat tratamentul. Cam zîmbise la tonul pragmatic al Ameliei. Soția lui era maestră în disimularea emoțiilor, menținînd o asemenea aparență fermă, încît puțini oameni își dădeau seama cît de vulnerabilă era ființa ei. Cam era singurul, în fața căruia coborîse garda. Trebuie să fim raționali, adăugă ea.

Cam o răsturnă pe spate și se uită la fața ei mică și drăguță, în lumina lămpii. Niște ochi așa de rotunzi și albaștri, întunecați ca miezul nopții!

– Da, admise el blînd. Dar nu e întotdeauna ușor să fii rațional, nu-i așa?

Ea clătină din cap, ochii ei devenind umezi.

El îi mîngîie obrazul cu vîrfurile degetelor.

– Biată colibri, șopti el. Ai trecut prin atît de multe evenimente în ultimile luni – nu cea din urmă fiind căsătoria cu mine. Și acum, îți trimit sora departe.

– La o clinică, să se facă bine, rosti Amelia. Știu că e cel mai bine pentru ea. Doar că....o să-mi lipsească. Win este cea mai dragă, cea mai blîndă din familie. Pacifista. Noi probabil că ne vom ucide unul pe altul, în absența ei. Îl privi ușor încruntată. Să nu spui nimănui că am plîns, ori voi fi foarte supărată pe tine.

– Nu, *monișa*, o liniști el legănînd-o mai aproape de el, în timp ce ea zîmbea. Toate secretele tale sînt în siguranță la mine. Știi asta. Și îi înlătură lacrimile cu un sărut, îi scoase încet cămașa de noapte și făcu dragoste cu ea. Iubită mică, șoptise el în timp ce ea tremura sub el. Lasă-mă să te fac să te simți bine.... Și în timp ce îi poseda cu grijă trupul, îi spunea într-o limbă veche că îi plăcea de ea în toate felurile, că îi plăcea să fie în ea, că nu o va părăsi niciodată. Cu toate că Amelia nu înțelegea cuvintele străine, sunetul lor o emoționa, mîinile ei lucrau pe spatele lui ca niște lăbuțe de pisică, șoldurile ei se ridicau presate de greutatea lui. Îi făcu ei plăcere, dar își făcu și plăcerea lui, pînă cînd soția lui căzu într-un somn dulce.

Mult după aceea, Cam o ținu cuibărită lîngă el, cu greutatea încrezătoare a capului ei pe umărul lui. Acum era responsabil față de Amelia și de întreaga ei familie.

Familia Hathaway era un grup de neadaptați, care includea patru surori, un frate și pe Merripen, țigan ca și el. Se pare că nimeni nu știa prea multe despre Merripen, în afară de faptul că fusese luat de familia Hathaway pe cînd era copil, după ce a fost rănit și lăsat să moară, cînd țiganii au fost vînați. Era ceva mai mult decît un slujitor, totuși nu făcea parte din familie.

Nu se știe cum se va simți Merripen în lipsa lui Win, dar Cam avea sentimentul că nu va fi prea plăcut. Nu puteau să existe două ființe mai deosebite, palida blondă suferindă și țiganul cel solid. Unul atît de rafinat și altul atît de lumesc, atît de brunet, cioplit din piatră dură și de-abia civilizat. Dar legătura exista, ca și drumurile unui șoim ce întotdeauna se întorcea la aceeași pădure, urmînd harta invizibilă gravată în ființa lui.

Cînd trăsura fu încărcată cum trebuie și bagajele asigurate cu funii din piele, Cam intră în apartamentul hotelului unde locuia familia. Se adunaseră în camera de primire să-și ia rămas bun.

În mod vădit, Merripen era absent.

Umpluseră camera, surorile și fratele lor, Leo, care pleca și el în Franța, ca însoțitor și escortă a lui Win.

– Așa, rosti Leo aspru, bătînd-o pe spate pe cea mai tînă, Beatrix, care tocmai împlinise șaisprezece ani. Nu e cazul să faci o scenă.

Îl îmbrățișă strîns.

– O să fii singur, așa departe de casă. Nu vrei să iei unul din animalele mele să-ți țină companie?

– Nu, iubito. Va trebui să mă mulțumesc cu compania umană, pe care voi putea să o găsesc acolo. Se întoarse spre Poppy, o frumusețe cu părul acaju, de optsprezece ani. La revedere, surioară. Bucură-te de primul tău Sezon la Londra. Încearcă să nu-l accepți pe primul venit, care te cere în căsătorie.

Poppy înaintă, pentru a-l îmbrățișa.

– Dragă Leo, rosti ea cu vocea înăbușită pe umărul lui, încearcă să te porți frumos în Franța.

– Nimeni nu se poartă frumos în Franța, afirmă Leo. De aceea toți o iubesc așa de mult. Se întoarse spre Amelia. De abia atunci, fațada pe care și-o compusese începu să se dezagrege. Trase șovăielnic aer în piept. Dintre toate rudele Hathaway, Leo și Amelia s-au certat cel mai des și cel mai tare. Și totuși, fără îndoială, ea era favorita lui. Fuseseră împreună o mare perioadă de timp, îngrijindu-se de rudele mai tinere, după ce părinții lor au decedat. Amelia îl văzuse pe Leo transformîndu-se dintr-un tînăr arhitect promițător într-o epavă de bărbat. Moștenirea unui titlu de viconte nu l-a ajutat deloc. De fapt, noul titlu și statusul primit n-au făcut decît să grăbească descompunerea lui Leo. Asta nu a oprit-o pe Amelia să lupte pentru el, să încerce să-l salveze, cu fiecare pas din drumul său. Ceea ce pe el îl plictisea considerabil.

Amelia se îndreptă spre el și-și puse mîna pe pieptul lui.

– Leo, rosti ea trăgîndu-și nasul. Dacă permiți să i se întîmple ceva lui Win, indiferent ce, am să te ucid.

El o mîngîie blînd pe păr.

– De ani întregi mă tot ameninți cu moartea și nu s-a întîmplat nimic.

– Am a..așteptat un prilej bun.

Zîbind, Leo îi luă capul de pe pieptul lui și o sărută pe frunte.

– Am să o aduc înapoi, în siguranță și bine.

– Și pe tine?

– Și pe mine.

Cu buzele tremurînd, Amelia îi netezi haina.

– Atunci ar fi mai bine să încetezi să mai duci o viață de pierde-vară bețivan, zise ea.

Leo rînji.

– Dar întotdeauna am crezut în cultivarea aprofundată a talentelor naturale ale cuiva. Își înclină capul, astfel încît ea să poată să-l sărute pe obraz. Ești cea mai indicată să vorbești despre cum trebuie să te porți, rosti el. Tu, care tocmai te-ai măritat cu un bărbat, pe care de-abia îl cunoști.

– A fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată, rosti Amelia.

– Pentru că îmi plătește călătoria în Franța, presupun că nu pot fi împotriva. Leo se întinse pentru a-i strînge lui Cam mîna. După un început furtunos, cei doi bărbați ajunseseră să se placă unul pe altul, într-un timp foarte scurt. La revedere *fral*, rosti el folosind cuvîntul țigănesc, despre care Cam îl învățase că înseamnă "frate". Nu mă îndoiesc că vei face o treabă excelentă avînd grijă de familie. Deja te-ai descotorosit de mine, ceea ce e un început promițător.

– Ai să te întorci la o casă reconstruită și la o proprietate prosperă, my lord.

Leo scoase un mic hohot.

– De abia aștept să văd ce vei realiza. Știi, nici un alt nobil nu și-ar încredința toate treburile unei perechi de țigani.

– Aș putea să spun cu siguranță, că tu ești singurul, răspunse Cam.

După ce Win și-a luat la revedere de la surorile ei, Leo o urcă în trăsură și se așează lângă ea. Se clătinară ușor, când echipajul porni, și se îndreptară spre docurile londoneze.

Leo studie profilul lui Win. Ca de obicei, arăta puțină emoție, fața ei cu osatura fină fiind senină și calmă. Dar el văzu urmele de culoare ce-i ardeau pe pomeții palizi și felul în care degetele se încleștau mototolind batista brodată din poala ei. Nu îi scăpase faptul că Merripen nu fusese alături de ceilalți, pentru rămas bun. Leo se întreba dacă el și Win nu schimbaseră vorbe grele.

Oftind, se întinse și-și puse brațul în jurul siluetei subțiri și gata să se frîngă a surorii lui. Ea înțepeni, dar nu se retrase. După o clipă, ridică batista și el văzu că-și tampona ochii. Îi era frică, era bolnavă și se simțea mizerabil.

Și el era tot ce avea ea.

Dumnezeu să o ajute.

Încercă să glumească.

– N-ai lăsat-o pe Beatrix să-ți dea unul din animalele ei de companie, nu-i așa? Te-am avertizat, dacă iei cu tine un arici sau un șoarece, va ajunge peste bord, imediat ce vom fi pe vas.

Win clătină din cap și-și suflă nasul. Știi, adăugă Leo cu un ton de conversație și continuînd să o țină în brațe, ești cea mai puțin amuzantă dintre toate surorile. Nu pot să-mi închipui cum am ajuns să mă duc în Franța cu tine.

– Crede-mă, sosi răspunsul ei înlăcrimat. N-aș fi așa plictisitoare, dacă aș avea ceva de spus în această situație. Când am să mă fac bine, intenționez să mă comport cu adevărat rău.

– Ei bine, asta e ceva ce merită să aștept. Își odihni obrazul pe părul ei blond și moale.

– Leo, întrebă ea după o clipă, de ce te-ai oferit să mergi cu mine la clinică? Pentru că vrei să te faci și tu bine?

Leo fu atât mișcat, cât și plictisit de întrebarea ei inocentă. Win, ca toți ceilalți din familie, considera bețiile lui drept o boală ce putea fi tratată printr-o perioadă de abstenență în împrejurări sănătoase. Dar băutul lui era mai curînd simptomul unei boli reale – o tristețe atât de persistentă, încît uneori amenința să-i oprească inima să mai bată.

Nu exista nici un tratament pentru pierderea Laurei.

– Nu, îi răspunse lui Win. Nu aspir să mă fac bine. Mai curînd vreau să-mi continui debusolarea, într-un decor nou. Fu răsplătit cu un chicotit ușor. Win....te-ai certat cu Merripen? De aceea nu era acolo, să te vadă plecînd? La tăcerea ei prelungită, el își roti ochii. Dacă insiști să rămîi mută, surioară, va fi cu adevărat o călătorie lungă.

– Da, ne-am certat.

– În legătură cu ce? Cu clinica lui Harrow?

– Nu chiar. Asta a fost o parte, dar.... Win ridică din umeri stingherită. E prea complicat. Mi-ar lua o veșnicie să-ți explic.

– Sîntem pe cale să traversăm un ocean și jumătate din Franța. Crede-mă, avem timp suficient.

După ce plecă trăsura, Cam se duse la grajdurile din spatele hotelului, o clădire îngrijită, cu boxe pentru cai și o încăpere pentru trăsuri la parter, cu locuințele servitorilor deasupra. Așa cum se așteptase, Merripen se îngrijea de cai. Grajdurile hotelului erau conduse după un sistem de proprietate-parțială, ceea ce însemna că o parte din munca grăjdarilor trebuia îndeplinită de proprietarii cailor. În acel moment, Merripen avea grijă de armăsarul negru al lui Cam, în vîrstă de trei ani, cu numele Pooka.

Mișcările lui Merripen erau ușoare, rapide și metodice, în timp ce-și trecea peria peste flancurile lucioase ale calului.

Cam îl privi o clipă, apreciind îndemînarea țiganului. Legenda că țiganii erau excepțional de buni la cai nu era un mit. Un țigan își consideră calul un camarad, un animal de basm cu instincte eroice. Iar Pooka accepta prezența lui Merripen cu considerația calmă, pe care o avea față de puțini oameni.

– Ce vrei? întrebă Merripen fără să-l privească.

Cam se apropie tacticos de boxa deschisă, zîmbind când Pooka își întoarse capul și îi adulmecă pieptul.

– Nu, băiete.... N-am cuburi de zahăr. Îl bătu pe gîtul musculos. Mînecele cămășii îi erau suflecate pînă la coate, expunînd tatuajul de pe antebraț, ce înfățișa un cal negru înaripat. Cam nu-și aducea aminte cînd căpătase tatuajul.... era acolo din totdeauna, din motive pe care bunica lui nu i le-a explicat niciodată.

Simbolul reprezenta un armăsar irlandez de basm cu numele *pooka*, un cal cînd binevoitor, cînd răuvoitor, care vorbea cu voce omenească și zbura noaptea cu aripile larg deschise. Conform legendei, *pooka* venea la miezul nopții pe neașteptate la ușa unui om și-l lua într-o cavalcadă, ce îl schimba penru totdeauna.

Cam nu văzuse niciodată un simbol asemănător, la nimeni altcineva.

Pînă la Merripen.

Printr-un capriciu al sorții, Merripen fusese recent rănit într-o casă ce luase foc. Și cînd i s-a tratat rana, familia Hathaway a descoperit tatuajul pe umărul lui.

Aceasta a ridicat mai multe întrebări, în mintea lui Cam.

Văzu privirea lui Merripen aruncată spre tatuajul de pe brațul lui.

– Ce îl face pe un țigan să poarte un desen irlandez? întrebă Cam.

– Există țigani și în Irlanda. Nimic deosebit.

– Este ceva neobișnuit în legătură cu acest tatuaj, rosti cu ton egal. N-am văzut niciodată altul asemănător, pînă la tine. Și, de cînd a fost o surpriză și pentru familia Hathaway, în mod clar ai avut mare grijă să-l ții ascuns. De ce faci asta, *fral*?

– Nu-mi mai spune așa.

– Ai făcut parte din familia Hathaway din copilărie, afirmă Cam. Iar eu am intrat în ea prin căsătorie. Asta ne face frați, nu-i așa?

O privire disprețuitoare a fost singurul răspuns.

Cam găsea un amuzament pervers, să fie prieten cu un țigan care îl disprețuia atît de evident. Înțelegea exact ce generase ostilitatea lui Merripen. Adăugarea unui nou bărbat la tribul sau *vitsa* familiei, n-a fost niciodată o situație ușoară și de obicei locul lui era cel mai jos în ierarhie. Cam, un străin, să intre și să acționeze drept capul familiei era ceva insuportabil. Nu ajuta cu nimic faptul că el era *poșram*, născut dintr-o mamă țigancă și un tată *gagio* irlandez. Și mai era ceva ce făcea lucrurile și mai rele: Cam era bogat, ceea ce era o rușine în ochii unui țigan.

– De ce ai ținut ascuns întotdeauna asta? insistă Cam.

Merripen se opri din periat și îi aruncă lui Cam o privire rece și întunecată.

– Mi s-a spus că e semnul unui blestem. Că în ziua în care voi descoperi ce înseamnă și pentru ce a fost făcut, eu sau cineva apropiat mie va fi condamnat să moară.

Cam nu arată nici o reacție vizibilă, dar simți cîțiva fiori de neliniște la ceafă.

– Cine ești tu, Merripen? întrebă el încet.

Țiganul cel mare se întoarse la treabă.

– Nimeni.

– Ai făcut parte cîndva dintr-un trib. Trebuie că ai avut o familie.

– Nu-mi amintesc de tatăl meu. Iar mama a murit cînd m-am născut.

– Și a mea la fel. Am fost crescut de bunica.

Peria se opri la jumătatea drumului. Nici unul dintre ei nu se mișcă. Grajdul deveni de o tăcere mormîntală, cu excepția sforăitului și a mișcărilor cailor.

– Eu am fost crescut de unchiul meu. Ca să fiu unul dintre *așaribi*.

– Ah. Cam nu arată nici o urmă de milă în expresie, dar în sinea lui gîndi: *biet ticălos*.

Nici o mirare că Merripen se bătea așa bine. Unele triburi de țigani îi luau pe cei mai puternici băieți și îi transformau în luptători cu mîinile goale, punîndu-i să se bată unul împotriva celuilalt la iarmaroace, în cîrciumi și alte adunări, pentru ca privitorii să facă pariuri. Unii dintre băieți fuseseră desfigurați, sau chiar uciși. Și cei care supraviețuiseră erau bătauși duri, pînă în vîrfurile degetelor, și desemnați ca luptătorii tribului.

– Ei bine, asta explică temperamentul tău dulce, rosti Cam. De asta ai ales să stai cu familia Hathaway, după ce te-au luat la ei? Pentru că nu mai voiai să trăiești ca un *așarib*?

– Da.

– Minți, *fral*, afirmă Cam privindu-l îndeaproape. Ai stat pentru alt motiv. Și știu din îmbujorarea vizibilă a țiganului că tocmai intuise adevărul. Calm, Cam adăugă: ai rămas pentru ea.

CAPITOLUL DOI

Cu doisprezece ani în urmă

Nu exista bunătate în el. Nici blîndețe. Fusesse crescut să doarmă pe pămîntul tare, să mănînce te miri ce, să bea apă rece și să se bată cu alți băieți, la comandă. Dacă refuza vrodată să se bată, era bătut de unchiul lui, *țiganul baro*, marele bărbat al tribului. N-avea mamă să se roage pentru el, nici tată să intervină în pedepsele aspre ale *țiganului baro*. Nimeni nu l-a atins vreodată altfel, decît cu violență. S-a născut doar pentru a lupta, a fura și a face tot felul de lucruri împotriva *gagiilor*.

Cei mai mulți țigani nu-i urau pe englezii cei palizi, care trăiau în case îngrijite, purtau ceasuri de buzunar și citeau cărți lîngă șemineu. Doar că nu aveau încredere în ei. Însă tribul lui Kev îi disprețuia pe *gagii*, mai ales pentru că așa voia *țiganul baro*. Și orice toană, credință și înclinație avea conducătorul, tu le urmai.

Pîna la urmă, din cauză că tribul *țiganului baro* cauza daune și mizerie, pe oriunde își stabilea șatra, *gagii* au hotărît să-i alunge cu forța de pe pămînturile lor.

Englezii au sosit pe cai, purtînd arme. Aveau puști, bîte, și țiganii care dormeau fură atacați în pat, femeile și copiii țipînd și plîngînd. Șatra a fost risipită și toată lumea a fost alungată, caravanelor *vardo* li s-a dat foc și mulți dintre cai au fost furați de *gagii*.

Kev a încercat să se lupte cu ei, să-și apere *vițsa*, dar a fost lovit în cap cu patul greu al unei puști. Altul l-a înjun-

ghiat în spate cu o baionetă. Tribul l-a părăsit să moară. Singur în noapte, a zăcut lângă rîu pe jumătate conștient, ascultînd clipocitul apei întunecate, simțind răceala pămîntului ud de sub el, vag conștient de propriul sînge ce se scurgea din trupul lui în rîulețe calde. A așteptat curajos ca roata mare să se rostogolească în întuneric. Nu avea nici motivul, nici dorința să trăiască.

Dar exact cînd Noaptea a cedat în fața apariției surorii ei, Dimineața, Kev s-a trezit luat și dus de acolo într-o mică cotigă rustică. Un *gagio* îl găsise și l-a rugat pe un băiat din partea locului să-l ajute să-l ducă pe țiganul muribund acasă la el.

A fost prima oară cînd Kev se afla sub un acoperiș, altul decît al unui *vardo*. Descoperi că e sfîșiat între curiozitatea provocată de locurile străine din jur și furia și indignarea de a trebui să moară înăuntru, sub îngrijirea unui *gagio*. Dar era prea slăbit, prea plin de durere, pentru a ridica un deget în apărarea sa.

Camera pe care o ocupa nu era mult mai mare decît boxa unui cal, conținînd doar un pat și un scaun. Existau pernițe, perne, lucruri de mînă înrămate pe pereți, o lampă cu ciucuri de mărgele. Dacă n-ar fi fost așa bolnav, ar fi înnebunit în cămăruța înghesuită.

Gagio care îl adusese acolo.... Hathaway.... era un bărbat înalt și subțire, cu părul blond deschis. Comportamentul lui amabil și modestia îl făcură pe Kev și mai ostil. De ce l-a salvat Hathaway? Ce putea să dorească de la un băiat de țigan? Kev refuză să vorbească cu *gagio* și nu luă medicamentele. Respinse orice apropiere amabilă. Nu-i datora nimic acestui Hathaway. Nu dorise să fie salvat, nu voise să trăiască. Așa că zăcea acolo în tăcere tresărind de durere, de cîte ori omul schimba bandajul de pe spatele lui.

Kev a vorbit doar o singură dată, atunci cînd Hathaway l-a întrebat de tatuaj.

– Pentru ce e semnul acesta?

– E un blestem, răspunse el cu dinții încleștați. Nu vorbi despre el cu nimeni, altfel blestemul va cădea și asupra ta.

– Aha! Vocea omului era amabilă. Am să-ți păstrez secretul. Dar totodată îți spun că, în calitate de om rațional, nu cred în astfel de superstiții. Un blestem are doar atîta putere, cîtă îi atribuie subiectul.

Gagio prost, se gîndi Kev. Oricine știa că a nega un blestem însemna să atragi tot nenorocul asupra ta.

Era o gospodărie zgomotoasă, plină de copii. Kev putea să-i audă în spatele ușii închise a camerei unde fusese adus. Dar mai era ceva..... o prezență apropiată, slabă și dulce. O simți dominînd în afara camerei, în afara posibilității de a o atinge. Și tînjea după ea, flămînd de nevoia de a-i ușura bezna, febra și durerea.

Dincolo de larva copiilor, care se certau, rîdeau, cîntau, auzi un murmur ce-i înfioră fiecare fir de păr de pe trup. Vocea unei fete. Frumoasă, mîngîietoare. Ar fi vrut să vină la el. O voia cu putere, așa cum zăcea acolo, cu rănile vindecîndu-i-se cu o încetineală ce-l tortura. *Vino la mine...*

Dar nu apăru niciodată. Singurii care intrau în cameră erau Hathaway și soția lui, o femeie plăcută, dar prudentă, care-l privea pe Kev ca pe un animal sălbatic ce-și găsisese drumul în căminul ei civilizat. Și el se purta chiar așa, mușcînd și mîrîind, de cîte ori se apropiau de el. Imediat ce putu să se miște prin propriile sale puteri, se spală în ligheanul cu apă caldă lăsat în camera lui. Nu mîncă în fața lor, ci așteptă pînă i-au lăsat o tavă lîngă pat. Întreaga lui voință era îndreptată spre vindecare, suficientă pentru a putea să scape de acolo.

Cu una sau două ocazii, copiii veniră să se uite la el, băgîndu-și capul pe ușa întredeschisă. Existau două fetițe, Poppy și Beatrix, care chicotiră și țipară cu o spaimă

veselă, cînd mîrîi la ele. Mai exista și o fată mai mare, Amelia, care îl privi cu aceeași apreciere rece, ca mama ei. Și exista și un băiat, înalt și cu ochi albaștri, Leo, care nu arăta mult mai mare decît Kev însuși.

– Vreau să-ți fie clar, rosti băiatul din ușă cu voce calmă, că nimeni nu intenționează să-ți facă rău. Imediat ce vei putea să pleci, ești liber să o faci. Se uitase o clipă la fața posacă și febrilă a lui Kev, înainte de a adăuga: tatăl meu e un om amabil. Un samaritean. Dar eu nu sînt. Așa că, nici să nu-ți treacă prin minte să rănești sau să insulti pe cineva din familia Hathaway, dacă nu vrei să răspunzi în fața mea.

Kev respectă asta. Fu suficient să dea din cap ușor spre Leo. Desigur, dacă ar fi fost bine, ar fi putut să-l învingă cu ușurință pe băiat, să-l trimită la pămînt însîngerat și zdrobit. Dar începuse să accepte, că această mică și ciudată familie nu intenționa cu adevărat să-i facă rău. Și nici nu voiau nimic de la el. Îi ofereau îngrijire și adăpost, ca unui cîine rătăcit. Se pare că nu așteptau nimic în schimb.

Asta nu-i micșoră disprețul față de ei și de lumea lor, ridicol de blîndă și confortabilă. Îi ura pe toți, aproape la fel de mult cît se ura pe sine însuși. Era un luptător, un hoț, scăldat în violență și minciună. Nu puteau să vadă asta? Păreau că nu înțeleg pericolul pe care îl aduseseră în propria lor casă.

După o săptămîină, febra lui Kev scăzu și rana i se vindecă destul, pentru a-i permite să se miște. Trebuia să plece înainte de a se întîmpla ceva teribil, înainte de a face ceva. Așa că se trezi într-o dimineață devreme și se îmbracă încet din cauza durerii, cu hainele pe care i le dăduseră ei și care îi aparținuseră lui Leo.

Îl durea cînd se mișca, dar Kev ignoră ciocănitul insuportabil din capul lui și arsura rănii din spate. Își umplu buzunarele hainei cu un cuțit și o furculiță, de pe tava cu

mîncare, un ciot de lumînare, o bucățică de săpun. Prima rază de lumină a dimineții pătrunse prin fereastră de deasupra patului. În curînd familia se va trezi. Se îndreptă spre ușă, se simți amețit și aproape căzu înapoi pe saltea. Cu răsufierea tăiată, încercă să-și adune toate puterile.

Se auzi o bătaie în ușă, care se deschise. Buzele i se depărtară, pentru a-și arăta colții la vizitator.

– Pot să intru? auzi o fată întrebînd cu blîndețe.

Înjurătura muri pe buzele lui Kev. Simțurile îi erau copleșite. Închise ochii, gîfîind, așteptînd.

Tu ești. Ești aici.

În sfîrșit.

– Ai fost atît de mult timp singur, rosti ea apropiindu-se. M-am gîndit că s-ar putea să dorești puțină companie. Eu sînt Winnifred.

Kev inspiră mireasma și sunetul vocii ei, cu inima bubuind. Cu grijă se lăsă pe spate, ignorînd durerea care îl străbătu. Deschise ochi.

Nu crezuse niciodată că o *gagio* ar putea să se compare cu țigăncile. Dar aceasta era deosebită, o creatură de pe alt tărîm, la fel de palidă ca lumina lunii, cu părul blond-argintiu și cu trăsături de o gravitate tandră. Arăta caldă, inocentă și blîndă. Tot ce nu era el. Întreaga lui ființă îi răspundea atît de acut, încît se întinse și o apucă cu un mormăit calm.

Ei i se opri o clipă răsufierea, dar rămase liniștită. Kev știa că nu era corect să o atingă. Nu știa cum să fie gentil. Ar fi rănit-o, chiar și fără să încerce. Și totuși ea se relaxă sub mîna lui și se uita la el cu ochii aceia albaștri perfecți.

De ce nu-i era frică de el? De fapt lui îi era frică *pentru* ea, pentru că știa de ce e el în stare.

Nici măcar nu-și dădu seama, cînd o trase mai aproape. Tot ce știa era că acum, o parte din greutatea ei se odihnea pe el, așa cum stătea întins pe pat, că degetele lui erau încleștate în carnea moale a brațelor ei.

– Dă-mi drumul, i se adresă ea calmă.

El nu voia. Niciodată. Voia să o țină lângă el și să-i desfacă părul și să-și treacă degetele prin mătasea lui palidă. Voia să o ducă departe, la capătul pământului.

– Dacă îți dau drumul, roști brutal, mai rămîi?

Buzele delicate se curbară. Dulce, delicios zîmbet!

– Prostuțule. Sigur că rămîn. Am venit să-ți fac o vizită.

Încet degetele lui slăbiră strînsoarea. Credea că va fugi, dar rămase.

– Întinde-te din nou, îi spuse ea. De ce ești deja îmbrăcat, așa devreme? Ochii ei se deschiseră mari. O! Nu trebuie să pleci. Nu, pînă cînd nu te faci bine.

N-ar fi trebuit să fie îngrijorată. Planurile lui Kev de a scăpa dispăruseră, în secunda în care o văzuse. Se lăsă înapoi pe perne, privind concentrat, cînd ea se așeză pe un scaun. Purta o rochie roz. La poale, la gît și la încheieturile mîinilor, era garnisită cu mici pliseuri.

– Cum te cheamă? întrebă ea.

Lui Kev îi era urît să vorbească. *Ura* să converseze cu oricine. Dar voia să facă orice, pentru a o reține lângă el.

– Merripen.

– Acesta e prenumele tău?

El clătină din cap negînd.

Winnifred își aplecă capul între-o parte.

– Și nu vrei să mi-l spui?

Nu putea. Un țigan putea să-și dezvăluie numele lui adevărat numai altor țigani.

– Cel puțin, spune-mi prima literă, încercă ea să-l convingă. Kev o privi perplex. Nu cunosc multe nume de țigani, continuă ea. E cumva Luca? Marko? Stefan?

Lui Kev îi trecu prin minte, că încerca să joace cu el un joc. Să-l necăjească. Nu știa cum să răspundă. De obicei, dacă cineva încerca să-l necăjească, răspundea izbind fața îndrăznețului cu pumnul.

– Într-o zi ai să mi-l spui, mai zise ea cu un mic zîmbet. Făcu o mișcare, ca și cum ar fi vrut să se ridice de pe scaun și mîna lui Kev se repezi, pentru a o prinde de braț. Surpriza îi pîlpîi pe figură.

– Ai spus că mai rămîi, rosti el dur.

Mîna ei liberă ajunsese la cea care-i încleșta încheietura.

– Și am să rămîn. Fii liniștit, Merripen. Mă duc doar să aduc niște pîine și ceai pentru noi. Lasă-mă să plec. Vin înapoi. Palma ei era ușoară și caldă, cînd se lipi de mîna lui. Voi sta aici toată ziua, dacă vrei.

– N-au să te lase.

– O, ba da, mă vor lăsa. Îi convinse mîna să-și slăbească strînsoarea, încercînd să-i desfacă cu blîndețe degetele. Nu fi așa neliniștit. Doamne! Am crezut că țiganiilor se presupune că sînt veseli.

Aproape îl făcu să zîmbească.

– Am avut o săptămînă proastă, spuse el grav.

Era încă ocupată cu încercarea de a-i desface degetele de pe braț.

– Da, îmi dau seama. Cum ai reușit să fii rănit?

– *Gagii* mi-au atacat tribul. S-ar putea să vină după mine și aici. Se uită la ea flămînd, dar se forță să o lase să plece. Nu sînt în siguranță. Trebuie să plec.

– Nimeni nu va îndrăzni să te ia de la noi. Tatăl meu e un om foarte respectat în sat. Un cărturar. Văzîndu-i expresia îndoielnică, adăugă: condeiul e mai puternic decît spada, să știi.

Asta suna a ceva ce ar putea spune doar un *gagio*. Pentru el nu avea nici un sens.

– Oamenii care mi-au atacat *vitsa* săptămîina trecută nu erau înarmați cu condee.

– Bietul de tine, rosti ea cu compasiune. Regret. Rănile trebuie că te-au durut cînd ai fost mutat. Am să-ți aduc niște tonic.

Kev nu fusese niciodată obiectul unei simpatii. Nu-i plăcea. Mîndria i se revoltă.

– N-am să-l iau. Medicamentele *gagio* nu fac bine. Dacă mi-l aduci, am să-l arunc la....

– În regulă. Nu te enerva. Sînt sigură că nu e bine pentru tine. Se îndreptă spre uşă şi un fior de disperare zgudui făptura lui Kev. Era sigur că nu o să se mai întoarcă. Şi o voia aşa de mult lîngă el. Dacă ar fi avut putere, ar fi sărit din pat şi ar fi prins-o. Dar nu era posibil.

Aşa că o fixă cu o privire ursuză şi mormăi:

– Atunci, du-te. Dracu' să te ia.

Winnifred se opri la uşă şi se uită peste umăr, cu un zîmbet ironic.

– Ce contradictoriu şi certăreţ eşti. Am să mă întorc cu pîine, ceai şi o carte, şi am să rămîn, cît va fi nevoie pentru a-ţi smulge un zîmbet.

– Nu zîmbesc niciodată, afirmă el.

Spre surpriza lui, Win a revenit. A petrecut cea mai mare parte a zilei citindu-i, o poveste stupidă şi prolixă, care îl moleşi de satisfacţie. Nici muzică, nici foşnetul copacilor din pădure, nici cîntecul păsărilor nu-i plăcuseră aşa de mult ca vocea ei blîndă. Din cînd în cînd alt membru al familiei venea la uşă, dar Kev nu se putu opri să nu se repeadă la fiecare. Se simţea plin de pace, pentru prima oară de cînd putea să-şi aducă aminte. Părea că nu putea să mai urască pe nimeni, cînd era aşa aproape de fericire.

A doua zi familia Hathaway l-au dus în camera principală a reşedinţei, un salon plin de mobilă uzată. Fiecare suprafaţă disponibilă era acoperită de desene, lucruri de mîină şi teancuri de cărţi. Nu te puteai mişca fără să dai ceva pe jos.

În timp ce Kev stătea lungit pe jumătate pe sofa, fetele mai mici se jucau alături pe covor, încercînd să o înveţe diverse trucuri pe veveriţa domesticită a lui Beatrix. Leo şi tatăl lui jucau şah într-un colţ. Amelia şi mama ei coceau

ceva la bucătărie. Iar Win stătea lângă Kev și îi pieptăna părul.

– Ai o coamă de animal sălbatic, îi spuse ea folosindu-și degetele pentru a desface niște noduri, apoi pieptănînd cu mare grijă şuvițele negre încîlcite. Stai liniștit. Încerc să te fac să arăți mai civil.... oh, încetează să te mai foiești. E imposibil să ai un cap așa sensibil.

Kev nu se foia din cauza încîlcelilor, sau a pieptenului. Ci pentru că niciodată nu fusese atins de cineva timp atît de îndelungat, în viața lui. Era mortificat, alarmat în sinea lui.... dar cînd își aruncă ochii prudent prin cameră, părea că nimănui nu-i păsa de ceea ce făcea Win.

Se lăsă pe spate cu ochii îngustați. Pieptenul trase puțin cam prea tare, Win murmură o scuză și masă locul dureros cu vîrfurile degetelor. Așa de blînd! Asta îl făcu să i se strîngă gîtul și să-l înțepe ochii. Profund neliniștit, tulburat, Kev își înăbuși senzațiile. Rămase tensionat dar pasiv sub atingerea ei. De abia putea să respire de plăcerea pe care i-o provoca.

Apoi apăru o pînză în jurul gîtului și foarfecele.

– Sînt foarte bună la așa ceva, rosti Win împingîndu-i capul înainte și pieptănîndu-i buclele spre ceafă. Și părul tău are nevoie să fie tăiat. Ai pe cap atît de multă lînă, că ai putea să umpli o saltea.

– Fi atent, băiete, interveni vesel domnul Hathaway. Amintește-ți ce i s-a întîmplat lui Samson.

Kev ridică capul.

– Ce?!?

Win îl împinse la loc.

– Părul era sursa de putere a lui Samson, explică ea. După ce Dalila i l-a tăiat, a devenit neputincios și a fost capturat de filistenii.

– N-ai citit Biblia? întrebă Poppy.

– Nu, răspunse Kev. Rămase liniștit, în timp ce foarfecele tăiau cu grijă prin valurile dese de păr de pe ceafa lui.

– Deci, ești păgîn?

– Da.

– Ești genul care mănîncă oameni? întrebă Beatrix plină de interes.

Win răspunse, înainte ca acesta să poată spune ceva.

– Nu, Beatrix. Cineva poate fi păgîn, fără să fie canibal.

– Dar ȣiganii mănîncă arici, rosti Beatrix. Și asta e tot atît de rău, ca și cum ai mîncea oameni. Pentru că aricii au sentimente, să știi. Făcu o pauză, cînd o buclă grea de păr negru căzu pe podea. Ohoooo, ce frumoasă e, exclamă fetița. Pot să o iau eu, Win?

– Nu, rosti Merripen morocănos, cu capul tot plecat.

– De ce nu? întrebă Beatrix.

– Cineva ar putea să-l folosească pentru a face farmece de nenoroc. Ori un descîntec de dragoste.

– Oh, eu n-aș face asta, afirmă Beatrix serioasă. Am vrut doar să fac din ea un cuib.

– Nu are importanță, dragă, rosti senină Win. Dacă asta îl supără pe prietenul nostru, animalele tale de companie vor trebui să se mulțumească cu alte materiale pentru cuiburi. Foarfecele mușcară din alte șuvițe negre și grele. Toți ȣiganii sînt așa superstițioși ca tine? îl întrebă ea pe Kev.

– Nu. Cei mai mulți sînt și mai rău.

Rîsul ei ușor îi gîdilă urechea, respirația ei fierbinte făcîndu-i pielea de găină.

– Ce ai urî mai mult, Merripen....nenorocul, sau descîntecul de dragoste...

– Descîntecul de dragoste, rosti el fără ezitare.

Dintr-un motiv oarecare întreaga familie rîse. Merripen se uită la toți, dar nu găsi nimic ironic în privirile lor, doar amuzament prietenesc.

Kev rămase tăcut, ascultîndu-i pălăvrăgind, în timp ce Win tăia șuvițe-șuvițe din părul lui. Era cea mai ciudată

conversație la care fusese martor vreodată, fetele intervenind liber, în discuția dintre fratele și tatăl lor. Treceau de la un subiect la altul, dezbătând idei ce nu li se adresau, situații ce nu-i afectau. Nu ajungeau la nici o concluzie, dar se pare că se distrau grozav.

Habar n-a avut că există astfel de oameni. Nu avea idee cum au supraviețuit atîta vreme.

Familia Hathaway era un grup naiv, excentric, vesel și preocupat de cărți, artă și muzică. Locuiau într-o reședință dărăpănată, dar în loc să repare tocurile ușilor, sau găurile din tavan, creșteau trandafiri și scriau poezii. Dacă piciorul unui scaun se rupea, pentru a-l sprijini puneau sub el un teanc de cărți. Prioritățile lor erau un mister pentru Kev. Și fu confruntat cu și mai mult mister cînd, după ce rănilor i s-au vindecat aproape complet, l-au invitat să-și amenajeze o cameră pentru el, în podul grajdului.

– Poți să stai cît poțeste, îi spusese domnul Hathaway, deși mă aștept ca într-o zi să pleci în vagabondaj, în căutarea tribului tău.

Dar Kev nu mai avea trib. Îl părăsiseră lăsîndu-l să moară. Aici era locul lui.

Începu să aibă grijă de lucrurile cărora ei nu le dădeau atenție, cum ar fi repararea găurilor din tavan și rosturile putrede de sub stiva coșului. În ciuda fricii lui de înălțimi, refăcu armătura acoperișului de paie. Avu grijă de cal și de vacă, tunse grădina păsărilor și chiar lustrui pantofii familiei. În curînd, doamna Hathaway avu destulă încredere în el, pentru a-i da bani să se ducă în sat și să cumpere alimente și cele necesare.

O singură dată, prezența lui la reședința Hathaway a părut să fie în pericol, și asta cînd a fost prins bătîndu-se cu unii din huliganii satului.

Doamna Hathaway fu alarmată la vederea lui, învinețit și cu nasul plin de sînge și i-a cerut să-i spună cum s-a întîmplat.

– Te-am trimis să aduci o roată de caș de la brânzar și tu ai venit acasă cu mâinile goale și în halul acesta, țipă ea. Ce ai făcut atât de violent și de ce? Kev nu explică, stătea doar în ușă cu o figură încruntată, în timp ce ea îl muștra. N-am să tolerez brutalități în gospodăria asta. Dacă nu reușești să-mi explici ce s-a întâmplat, adună-ți lucrurile și pleacă.

Dar, înainte ca el să poată să se miște sau să vorbească, Win intră în casă.

– Nu, mamă, rosti ea calmă. Știu ce s-a întâmplat – prietena mea Laura tocmai mi-a spus. Fratele ei a fost acolo. Merripen ne-a apărat familia. Doi băieți au strigat insulte la adresa familiei Hathaway și Merripen i-a luat la bătaie.

– Insulte, de ce natură? întrebă doamna Hathaway uimită.

Kev se uita dîrz în pămînt, cu pumnii încleștați.

Win nu evită adevărul.

– Ne criticau familia, rosti ea, pentru că găzduim un țigan. Unora dintre săteni nu le place. Se tem că Merripen s-ar putea să-i jefuiască, sau să-i blesteme pe oameni, sau alte nonsensuri de felul acesta. Ne acuză că l-am luat la noi.

În linișea ce urmă, Kev tremura de o furie îngrozitoare. Și totodată, era copleșit din cauza înfrîngerii. Avea o obligație față de familie. Nu va putea niciodată să trăiască printre *gagii*, fără să aibă conflicte.

– Am să plec, spuse el. Era cel mai bun lucru, pe care putea să-l facă pentru ei.

– Unde? întrebă Win cu un accent surprinzător în voce, ca și cum noțiunea de a pleca o supăra. Apartii acestui loc. Nu ai unde să mergi, nicăieri în altă parte.

– Sînt țigan, rosti el simplu. Făcea parte de nicăieri și de peste tot.

– N-ai să pleci, îl emoționează doamna Hathaway când afirmă: în mod cert, nu din cauza unor ticăloși din sat. Ce vor învăța copiii mei, dacă lăsăm să triumfe o astfel de ignoranță și comportament condamnabil? Nu, ai să rămii. E cel mai drept. Dar nu trebuie să te mai bați, Merripen. Ignoră-i, și pînă la urmă își vor pierde interesul să-și mai bată joc de noi.

Sentimentalism stupid de *gagio*! Ignorarea n-a funcționat niciodată. Cel mai rapid mod de a-l face pe un bătauș să tacă, era să-l bați tu, pînă la sînge.

O nouă voce intră în conversație.

– Dacă rămîne, remarcă Leo intrînd în bucătărie, în mod sigur va trebui să se bată, mamă. Ca și Kev, Leo arăta foarte rău la față, cu un ochi învinețit și o buză spartă. Schiță un rînjet strîmb în fața exclamațiilor mamei și surorii lui. Încă zîmbind, îl privi pe Kev: i-am bătut pe unul sau doi dintre tipii care ți-au scăpat ție, rosti el.

– Oh, dragule, rosti doamna Hathaway mîhnită. Luă mîna fiului ei, zgîriată și plină de sînge, de la rana provocată de dinții cuiva, pe care îi spărsese cu îngheieturile degetelor. Acestea sînt mîini făcute să țină cărțile. Nu să se bată.

– Îmi place să cred că pot să mă descurc în amîndouă situațiile, rosti Leo sec. Expresia lui deveni serioasă cînd îl pivi pe Kev. Blestemat să fiu, dacă cineva îmi va porunci cine poate trăi în casa mea și cine nu. Atîta timp cît vrei să stai, Merripen, am să te apăr ca pe un frate.

– Nu vreau să vă produc neplăceri, murmură Kev.

– Nici o neplăcere, răspunse Leo flexîndu-și cu blîndețe mîna. La urma urmei, merită să te ridici la luptă pentru unele principii.

CAPITOLUL TREI

Principii. Idealuri. Realitățile dure ale precedentei vieți a lui Kev nu permiseseră niciodată astfel de lucruri. Dar contactul permanent cu familia Hathaway l-a schimbat îndreptându-i gândurile și spre alte considerente, în afară de supraviețuire. În mod cert nu va fi niciodată un erudit sau un domn. Totuși, petrecu ani de zile ascultând discuțiile animate ale familiei despre Shakespeare, Galileo, arta flamandă comparată cu cea venețiană, democrație și monarhie, teocrație și toate subiectele imaginabile. Învăță să citească și chiar acumulează puțină latină și câteva cuvinte în franceză. Se transformase în cineva, pe care fostul lui triț nu l-ar fi recunoscut niciodată.

Kev nu ajunsese niciodată să se gândească la domnul și doamna Hathaway ca la părinții lui, totuși ar fi făcut totul pentru ei. Nu avea dorința de a se atașa de oameni. Aceasta ar fi cerut mai multă încredere și intimitate, decât putea el să ofere. Totuși, avu grijă de toate neamurile Hathaway, inclusiv de Leo. Și apoi exista Win, pentru care și-ar fi dat viața de mii de ori.

N-ar fi umilit-o niciodată cu atingerea lui, sau să fi îndrăznit să ocupe un loc în viața ei, altul decât de protector. Era așa de fină, așa de rară. Când deveni femeie, toți bărbații din district fură subjugați de frumusețea ei.

Străinii tindeau să o vadă pe Win ca pe o fecioară de gheață, plăcută, liniștită și cerebrală. Dar străinii nu știau nimic despre spiritul hîtru și cald, care zăcea sub aparență

ei desăvîrșită. Străinii nu o văzuseră pe Win învățînd-o pe Poppy pași de cadril, pînă cînd amîndouă au căzut pe dusea chicotind. Sau mergînd la vînătoare de broaște împreună cu Beatrix, cu șorțul plin de batraciene săltărețe. Sau modul amuzant în care citea un roman de Dickens, cu o varietate de voci și de sunete, pînă cînd întreaga familie fu uluită de ingeniozitatea ei.

Kev o iubea. Nu în felul în care romancierii și poeții descriu iubirea. Nimic atît de banal. O iubea mai presus de pămînt, de rai, sau de iad. Fiecare clipă lipsită de compania ei era o agonie, fiecare moment cu ea era singura pace pe care o cunoscuse vreodată. Fiecare atingere a mîinilor ei lăsa o amprentă, pe care o devora cu tot sufletul. S-ar fi sinucis, înainte de a admite asta față de cineva. Adevărul era îngropat adînc în inima lui.

Kev nu știa dacă și Win îl iubea. Tot ce știa era că el nu voia asta.

– Aici, rosti Win într-o zi, după ce urcară prin fîneața uscată și se așezară să se odihnească, în locul lor favorit. Aproape ai reușit.

– Ce să reușesc? întrebă Kev lenos. Stăteau întinși lîngă un pîlc de pomi de pe marginea unui pîrîu, o apă care seca în lunile de vară. Iarba era năpădită de lucernă și de orețușcă, cea din urmă răspîndind o aromă de migdale în aerul cald și înmiresmat.

– Să zîmbești! Se ridică pe coate și îi atinse buzele cu degetele.

Respirația lui Kev se opri.

O pasăre se ridică în zbor dintr-un copac apropiat și scoase o notă lungă, în timp ce cobora.

Absorbită de acțiunea ei, Win își ridică colțurile gurii și încercă să le țină așa.

Stîrnit și amuzat, Kev scoase un hohot înăbușit și îi dădu mîna la o parte.

– Trebuie să zîmbești mai des, rosti Win privindu-l în continuare. Ești foarte frumos cînd faci asta.

Era mai strălucitoare ca soarele, cu părul ca o mătase crem, și cu buzele colorate de o umbră ușoară de roz. La început privirea ei nu era nimic altceva decît o cercetare prietenească, dar pe măsură ce stăruia să-l privească, el realizează că de fapt încerca să-i descopere secretele.

Ar fi vrut să o tragă lîngă de el și să-i acopere trupul cu al lui. Trecuseră patru ani de cînd venise să trăiască alături de familia Hathaway. Acum îi era din ce în ce mai greu să-și controleze sentimentele pentru Win.

– La ce te gîndești cînd te uiți așa la mine? întrebă ea blînd.

– Nu pot să spun.

– De ce nu poți?

Kev simți zîmbetul atacîndu-i din nou buzele, de data aceasta acompaniat de o strîmbătură.

– Te-aș speria.

– Merripen, rosti ea hotărîtă, nimic ce ai putea să faci sau să spui tu vreodată nu m-ar speria. Se încruntă. O să-mi spui vreodată primul tău nume?

– Nu.

– Ai să mi-l spui. Te voi forța. Se prefăcu că îl izbește cu pumnii în piept.

Kev îi prinse încheieturile subțiri ale mîinilor, stăpînind-o cu ușurință. Trupul lui continuă mișcarea, rostogolindu-se și prinzînd-o sub el. Era o greșeală, dar nu se putea opri. Și în timp ce o imobiliza cu greutatea lui, o simți mișcîndu-se instinctiv, pentru a-l face să se simtă mai comod și fu aproape paralizat de plăcerea primară oferită de situație. Se așteptase să se zbată, să se lupte cu el, dar în loc de asta, a rămas pasivă în îmbrățișarea lui zîmbindu-i.

Kev își aduse vag aminte de una din legendele mitologice, de care familia Hathaway era așa de îndrăgostită...

Una grecească despre Hades, zeul subpământean, care a răpit-o pe fecioara Persefona, de pe un câmp cu flori, și a tras-o jos printr-o gaură din pământ. Acolo, în lumea lui întunecată și intimă, a posedat-o. Deși fetele Hathaway fuseseră toate indignate de soarta Persefonei, simpatiile lui Kev se îndreptaseră spre Hades. Cultura țigănească tindea să romanteze ideea răpirii unei femei, pentru a ți-o face mireasă, minimalizînd ritualul de curtare.

– Nu văd de ce mîncarea unei jumătăți de duzină de semințe de rodie să o condamne pe Persefona să stea cu Hades o perioadă de timp în fiecare an, rostise Poppy grav lignită. Nimeni nu i-a comunicat regulile. N-a fost corect. Sînt sigură că nu s-ar fi atins niciodată de nimic, dacă ar fi știut ce se va întîmpla.

– Și nici n-a fost o gustare completă, adăugă Beatrix tulburată. Dacă aș fi fost acolo, aș mai fi cerut budincă, sau o tartă cu gem, cel puțin.

– Poate că, una peste alta, nu a fost chiar așa nefericită, fiind nevoită să stea acolo, sugerase Win cu ochii strălucind. La urma urmei, Hades a făcut-o regina lui. Și legenda spune că posedă toate "bogățiile pămîntului".

– Un soț bogat, interveni Amelia, nu schimbă faptul că principala reședință a Persefonei era într-un loc nedorit, cu nici o perspectivă în jur. Ia gîndiiți-vă la greutatea de a o închiria, în lunile cînd lipsea.

Toți fură de acord că Hades a fost un adevărat nemernic.

Dar Kev înțelese exact de ce zeul adîncurilor o furase pe Persefona, ca să-i devină mireasă. Dorise să aibă o rază de soare, puțină căldură, în bezna lipsită de veselie a palatului lui subpământean.

– Deci membrilor tribului tău, care te-au lăsat să mori..... rosti Win, readucîndu-i gîndurile în prezent.....lor le este permis să-ți cunoască numele, dar mie nu?

– Așa e. Kev privea pe fața ei mișcarea razelor de soare și a umbrelor frunzelor. Se întreba cum s-ar fi simțit să-și apese buzele pe pielea aceea fină și ușor înșelătoare.

O cută încântătoare apăru între sprâncenele roșcate ale lui Win.

– De ce? De ce nu pot să-l știu și eu?

– Pentru că ești o *gagio*. Tonul vocii lui era mai tandru decât intenționase. *O gagio!*

La această incursiune pe un teritoriu periculos, Kev simți cum i se contractă inima dureros. Ea nu era a lui și nu va putea fi niciodată. Va fi doar în inima lui.

Se rostogoli departe de ea și se ridică în picioare.

– E timpul să ne întoarcem, rosti el scurt. Se întinse după ea, îi apucă mîna mică, pe care i-o întindea, și o ridică. Fără să controleze clipa, ea se lăsă în mod natural să-i cadă în brațe. Fustele ei fluturară în jurul picioarelor lui și silueta subțire și feminină a trupului ei se lipi de partea din față a lui. Disperat își adună toată puterea și voința pentru a o împinge departe.

– O să încerci vreodată să-i găsești, Merripen? între-bă ea. O să pleci vreodată de la mine?

Niciodată, gîndi el într-o străfulgerare de nevoie arzătoare. Dar în loc de asta afirmă:

– Nu știu.

– Dacă o să faci asta, am să te urmez. Și am să te aduc înapoi, acasă.

– Mă îndoiesc că bărbatul cu care te vei mărita va fi de acord cu asta.

Win zîmbi, ca și cum declarația era de-a dreptul ridicolă. Se depărtă de el și îi dădu drumul la mînă. Începură să meargă înapoi spre Casa Hampshire, în tăcere.

– Tobar? sugeră ea după o clipă. Garridan? Palo?

– Nu.

– Rye?

- Nu.
- Cooper?....Stanley?....
- Nu.

Spre mîndria întregii familii Hathaway, Leo fu admis la *Școala Superioară de Arte Frumoase* din Paris, unde studie arta și arhitectura timp de doi ani. Atît de promițător era talentul lui, încît o parte din cheltuielile educației îi fu suportată de renumitul arhitect londonez, Rowland Temple, care spunea că Leo va putea să-l răsplătească lucrînd la înapoiere ca proiectantul său.

Puțini ar fi contestat faptul că Leo se maturizase, transformîndu-se într-un tînar sigur pe el și bun la suflet, cu o inteligență ascuțită și gata să rîdă. Și avînd în vedere talentul și ambiția lui, exista perspectiva să ajungă departe. La întoarcerea în Anglia, Leo își luă o casă la Londra, pentru a-și îndeplini obligațiile față de Temple, dar venea adesea în Primrose Place, să-și viziteze familia. Și ca să-i facă curte unei fete din sat, frumoasă și cu părul negru, cu numele Laura Dillard.

În timpul absenței lui Leo, Kev făcuse tot ce putuse, pentru a avea grijă de familia Hathaway. Iar domnul Hathaway a încercat de mai multe ori să-l ajute să-și planuiască un viitor și pentru el însuși. Genul acesta de conversații se dovedise a fi un exercițiu frustrant pentru amîndoi.

– Te risipești, îi spunea domnul Hathaway lui Kev arătînd destul de tulburat. La aceasta, Kev asculta neîncrezător, dar Hathaway insista: trebuie să te gîndești și la viitorul tău. Și înainte de a spune o vorbă, lasă-mă să declar că sînt conștient de preferința țiganilor de a trăi în prezent. Dar tu te-ai schimbat, Merripen. Ai progresat destul de mult, pentru a nu mai ține seama de ceea ce era înrădăcinat în tine.

- Vrei să plec? întrebă calm Kev.

– Ceruri, nu! Deloc. Așa cum ți-am spus și mai de mult, poți să stai cu noi cît dorești. Dar eu simt că e de datoria mea să-ți aduc la cunoștință că stînd aici, sacrifici o mulțime de ocazii de a te autorealiza. Trebuie să mergi în lume, așa ca Leo. Să faci o ucenicie, să înveți comerț, poate să te înrolezi în armată....

– Ce aș realiza cu asta? mai întrebă Kev.

– Pentru început, posibilitatea de a cîștiga mai mult decît bănuții pe care pot să ți-i dau eu..

– Nu am nevoie de bani.

– Dar, așa cum stau lucrurile, nu ai mijloace pentru a te însura, a-ți cumpăra o bucată de pămînt, a....

– Nu vreau să mă însor. Și nu pot să am pămînt. Nimeni nu poate.

– În ochii guvernului britanic, Merripen, în mod cert orice om poate fi proprietar de pămînt și proprietarul casei de pe el.

– Cortul va rămîne în picioare, cînd palatul se va dărîma, răspunsese Kev prozaic.

Hathaway lăsă să-i scape un chicotit exasperat.

– Aș putea să argumentez împotriva a o sută de erudiți, îi spuse lui Kev, dar nu a unui țigan. Foarte bine vom lăsa problema asta să se odihnească. Dar să ții minte Merripen.... Viața este ceva mai mult decît urmărirea impulsurilor sentimentelor elementare. Un bărbat trebuie să-și marcheze trecerea prin lume.

– De ce? întrebă Kev naiv consternat, dar Hathaway plecase deja să se alăture soției lui în grădina de trandafiri.

La aproximativ un an după întoarcerea lui Leo de la Paris, tragedia lovi familia Hathaway. Pînă atunci nici unul dintre ei nu cunoscuse adevărata durere, frică, sau tristețe. Trăiseră în ceea ce părea să fie un cerc familial protejat magic. Dar într-o seară domnul Hathaway se plînsese de o durere ciudată și ascuțită în piept, făcînd-o pe soția lui să

tragă concluzia că suferă de indigestie, după un supeu deosebit de bogat. Se duse la culcare devreme, tăcut și cu fața cenușie. Nu s-a mai auzit nici un zgomot din camera lui pînă în zori, cînd doamna Hathaway ieși plîngînd și anunță familia buimăcită că tatăl lor a murit.

Și acesta a fost doar începutul nenorocirilor familiei Hathaway. Parcă ar fi căzut sub influența unui blestem, în care întreaga capacitate a fostei lor fericiri se transformase în durere.

– Necazul lovește de trei ori, era unul din proverbele pe care Merripen și le amintea din copilărie și, spre regretul lui amar, se dovedi a fi adevărat.

Doamna Hathaway fu așa distrusă de supărare, încît după funeraliile soțului ei se urcă în pat și suferi de o atare melancolie, că de abia putea să fie convinsă să mănînce, sau să bea ceva. Nici una din încercările copiilor ei de a o readuce la forma ei obișnuită n-a avut succes. Și într-un timp surprinzător de scurt, se topi văzînd cu ochii.

– E posibil să mori de inimă rea? întrebă Leo sumbru, înr-o seară, după ce medicul plecase afirmînd că n-a putut să descopere nici o cauză fizică a prăbușirii mamei lor.

– Cel puțin ar trebui să dorească să trăiască pentru Poppy și Beatrix, rosti Amelia cu voce scăzută. În acel moment, în altă cameră, Poppy tocmai o culca pe Beatrix. Sînt încă atît de tinere pentru a rămîne fără mamă. Nu contează cît de mult ar trebui să trăiesc cu inima zdrobită, dar m-aș forța să suport, măcar pentru a avea grijă de ele.

– Tu ai o inimă de oțel, afirmă Win bătînd-o pe spate pe sora ei mai mare. Ai propriile tale resurse de putere. Mi-e teamă că mama și-o extrăgea pe a ei de la tata. Se uită la Merripen cu ochi albaștri disperați. Merripen, ce remediu au țiganii pentru melancolie? Orice, indiferent cît de neobișnuit, care ar putea să o ajute? Cum privește asta poporul tău?

Kev clătină din cap, îndreptându-și ochii spre pământ.

– Ei ar lăsa-o singură. Țiganilor le e teamă de durerea excesivă.

– De ce?

– Pentru că aceasta îl face pe mort să se întoarcă și să-i urmărească pe cei vii.

Toți patru rămaseră tăcuți ascultînd șuieratul și pocnetul micului foc din cămin.

– Vrea să fie cu tata, rosti pînă la urmă Win. Tonul ei era meditativ. Indiferent unde s-a dus el. Inima ei e distrusă. Aș vrea să nu fie așa. Mi-aș schimba viața și inima cu a ei, dacă o astfel de tranzacție ar fi posibilă. Vreau.... Se opri brusc cu respirația alertă, cînd mîna lui Kev o prinse de braț.

Nici nu-și dăduse seama că întinsese mîna după ea, dar cuvintele ei îl provocaseră irațional.

– Să nu spui asta, murmură el. Nu se depărtase destul de mult de trecutul lui țigănesc, pentru a uita puterea cuvintelor de a provoca destinul.

– De ce? șopti ea.

Inima ta e a mea, gîndi el sălbatic. Îmi aparține.

Și, cu toate că nu exprimase cuvintele cu voce tare, se pare că într-un anumit fel Win le-a auzit. Ochii ei se deschiseră mari, se întunecară și un val de emoție puternică i se ridică în obraji. Și chiar acolo, în prezența fratelui și surorilor ei, își înclină capul și-și apăsă obrazul pe dosul mîinii lui.

Kev tînjea să o consoleze, să o acopere de sărutări, să o învăluie în propria lui putere. Dar în loc de asta, dădu drumul cu grijă brațului ei și aruncă o privire prudentă spre Amelia și Leo. Prima tocmai luase cîteva bucăți de vreascuri din coșul de lîngă vatră și le puneă pe foc. Cel de al doilea o privea intens pe Win.

La mai puțin de șase luni de la moartea soțului ei, doamna Hathaway se duse să se odihnească alături de

ei. Și, înainte ca familia să reușească să accepte că au rămas orfani cu o grabă atât de crudă, s-a întâmplat și cea de a treia tragedie.

– Merripen! Win stătea pe pragul ușii de intrare în casă, ezitând să intre. Exista o asemenea privire bizară pe figura ei, încât Kev se sculă imediat în picioare.

Era epuizat pînă în măduva oaselor și murdar, tocmai revenit de la o treabă ce durase toată ziua, la casa unui vecin, unde a ridicat o poartă și un gard în jurul curții. Pentru a pune stlpul gardului, săpase gropi în pămîntul deja atins de înghețul iernii ce se apropia. Kev tocmai se așezase la masă, alături de Amelia, care încerca să scoată petele de pe una din rochiile lui Poppy, cu un tampon înmuiat în terebentină. Mirosul de chimicale îi ardea lui Kev nările și trase adînc aer în piept. Din expresia lui Win, știa că ceva era cît se poate de rău.

– Am fost astăzi cu Laura și Leo, rosti Win. Laura era de cîtva timp bolnavă.... spunea că o dor gîtul și capul, așa că am dus-o acasă imediat și familia ei a trimis după medic. Acesta a afirmat că are scarlatină.

– Dumnezeu! gîfii Amelia cu fața golită de sînge. Toți trei rămaseră tăcuți realizînd oroarea.

Nu exista nici o altă boală, care să atace așa violent, sau să se răspîndească așa repede. Provoca pe piele o erupție roșie strălucitoare, făcînd-o nisipoasă și fină ca glasul hîrtiei folosit la lustruirea pieselor din lemn. Și, în evoluția ei, ardea și distrugea totul în trup, pînă cînd organele cedau. Boala se răspîndea prin aerul expirat, prin șuvițele de păr, prin pielea însăși. Singurul mod de a-i proteja pe ceilalți, era izolarea bolnavului.

– E sigur? întrebă Kev cu voce controlată.

– Da, a spus că semnele sînt de neconfundat. Și a mai spus.....

Win se opri brusc, cînd Kev se îndreptă spre ea.

– Nu, Merripen! Ridică o mînă subțire și albă, cu o astfel de autoritate disperată, încît el se opri. Nimeni nu trebuie să se apropie de mine. Leo e acasă la Laura. Nu o va părăsi. Au spus că e în regulă ca el să stea cu ea, și... ..trebuie să le iei pe Poppy și pe Beatrix, ca și pe Amelia, și să le duci la verii noștri din Hedgerley. N-o să le placă, dar o să le primească și....

– Nu mă duc nicăieri, rosti Amelia, și, cu tot calmul și duritatea ei, tremura ușor. Dacă ai luat boala, vei avea nevoie de mine, pentru a te îngriji.

– Dar dacă o să o iei și tu...

– Cînd eram mică, am avut o formă foarte ușoară de scarlatină. Asta înseamnă că probabil acum sînt în siguranță.

– Dar ce spui de Leo?

– Mi-e teamă că el n-a avut. Ceea ce îl pune în pericol. Amelia îl privi pe Kev. Merripen, tu ai avut vreodată...

– Nu știu.

– Atunci trebuie să stai deoparte, împreună cu fetele, pînă ce totul se termină. Ești bun să le chemi? Au plecat să se joace la pîrîu. Eu le împachetez lucrurile.

Kev descoperi că-i e aproape imposibil să o lase pe Win, cînd era în pericol să se îmbolnăvească. Dar nu avea de ales. Cineva trebuia să-i ducă surorile într-un loc sigur.

Nici nu trecu o oră, și Kev le găsi pe Beatrix și pe Poppy, le urcă uluite în trăsura familiei și le duse la Hedgerley, într-o călătorie de a jumătate de zi. După ce le lăsă la verii lor și se înapoie acasă, trecuse de miezul nopții.

Amelia era în salon, îmbrăcată în cămașă de noapte și halat, cu părul lăsat pe spate împletit într-o coadă lungă. Stătea în fața focului, cu umerii căzuți.

Ridică ochii surprinsă, cînd Kev intră în casă.

– N-ar trebui să fii aici. Pericolul....

– Ea cum se simte? o întrerupse Kev. A apărut vreun semn de boală?

– Friguri. Dureri. Dar, după cît îmi dau eu seama, temperatura n-a crescut. Probabil că e un semn bun. Probabil că aceasta înseamnă că va avea o formă ușoară.

– Vreo veste de la familia Dillard? De la Leo?

Amelia dădu din cap.

– Win spune că el intenționează să doarmă în salon și să se ducă la Laura, de cîte ori îi vor permite. Nu prea e în ordine, dar dacă Laura.... Ei bine, dacă nu supraviețuiește.... Vocea i se diminuează și făcu o pauză, pentru a-și înghiți lacrimile. Presupun că dacă se va ajunge la asta, nu vor voi să o lipsească pe Laura de ultimile ei clipe împreună cu omul pe care-l iubește.

Kev se așează alături și în tăcere se gîndi la platitudinile pe care *gagii* și le spuneau unii altora. Treburi despre răbdare și acceptarea voinței Atotputernicului, și despre lumi mult mai bune decît aceasta. Nu se putu determina să repete nici una din ele în fața Ameliei. Supărarea ei era prea cinstită, dragostea pentru familia ei prea reală.

– E prea mult, o auzi pe Amelia șoptind după o vreme. Nu pot să suport să mai pierd pe cineva. Îmi e așa de frică pentru Win. Și pentru Leo. Își masă fruntea. Par de o lașitate crasă, nu-i așa?

Kev scutură din cap.

– Ai fi nebună, să nu-ți fie teamă.

Asta îi smulse un mic chicotit sec.

– Atunci, în mod clar, nu sînt nebună.

Dimineață Win era îmbujorată și avea febră, picioarele mișcîndu-i-se fără încetare sub cuvertură. Kev se duse la o fereastră și trase deoparte perdeaua, lăsînd să pătrundă lumina slabă a zorilor.

Cînd se apropie de pat, ea se trezi, cu ochii albaștri larg deschiși pe fața roșie.

– Nu, rosti ea dogit încercînd să se retragă departe de el. N-ar trebui să fii aici. Nu te apropia de mine, ai să te îmbolnăvești și tu. *Te rog, pleacă....*

– Liniște, rosti Kev așezându-se pe marginea patului. Și când Win încercă să se rostogolească mai departe de el, o prinse și își puse mîna pe fruntea ei. Simți pulsul febril sub pielea fragilă, cu venele aprinse de o fierbințeală îngrozitoare.

În timp ce Win lupta să-l împingă departe, Kev fu alarmat, cît de slabă ajunsese. Deja.

– Nu, suspină ea crispîndu-se. Lacrimi de slăbiciune îi izvorau din ochi. Te rog, nu mă atinge. Nu te vreau aici. Nu vreau să te îmbolnăvești. O, *te rog*, pleacă....

Kev o trase lîngă el, cu flacăra vie a trupului ei sub pînza subțire a cămășii de noapte și cu mătasea palidă a părului revărsîndu-se peste amîndoi. Și îi legănă capul în una din mîinile lui, mîna puternică și bătucită a luptătorului cu mîinile goale.

– Ești nebună, rosti el cu voce gravă, dacă-ți închipui că am să te părăsesc tocmai acum. Am să te văd în siguranță și bine, indiferent cît va dura.

– N-am să mai trăiesc, după boala asta, șopti ea. Kev fu șocat de aceste cuvinte și, mai mult, de reacția lui auzindu-le. Am să mor, continuă ea și nu vreau să te iau cu mine. O trase și mai aproape de el, lăsînd respirația ei să-i mîngîie fața. Nu contă cît se zbatu ea, nu-i dădu drumul. Îi inspiră răsufierea, trăgîndu-o adînc în proprii lui plămîni. Oprește-te, țipă ea încercînd disperată să se depărteze de el. Efortul făcu ca roșeața să i se amplifice. E o nebunie... o, mizerabil încăpățînat, dă-mi drumul!

– Niciodată. Kev îi mîngîie părul fin dar sălbăticit, cu şuvițele închise la culoare udate de lacrimi. Ușurel, murmură el. Nu te epuiza. Odihnește-te.

Lupta lui Win se domoli, cînd recunoscuse inutilitatea încercării de a-i rezista.

– Ești așa puternic, rosti ea slab, dar nu erau cuvinte de apreciere, ci de condamnare. Ești așa puternic....

– Da, rosti Kev folosind cu blîndețe un colț al așternutului pentru a-i șterge fața. Sînt o brută, dar tu ai știut asta din totdeauna, nu-i așa?

– Da, șopti ea.

– Și ai să faci ceea ce spun eu. O legănă la pieptul lui și îi dădu puțină apă.

Ea luă cîteva sorbituri dureroase.

– Nu pot, reuși să rostească întorcînd fața.

– Mai mult, insistă el ducîndu-i din nou cana la buze.

– Lasă-mă să dorm, te rog.

– După ce ai să mai bei puțin.

Kev nu renunță, pînă ea nu se supuse gemînd. Așezînd-o apoi pe perne, o lăsă să ațipească cîteva minute, apoi reveni cu niște pîine prăjită înmuiată în supă. O sili să ia cîteva linguri.

Cînd Amelia se trezi, intră în camera lui Win. O zbatere rapidă a pleoapelor a fost singura ei reacție, la vederea lui Win sprijinită de brațul lui Kev, în timp ce acesta o hrănea.

– Scapă-mă de el, i se adresă Win răgușită surorii ei, cu capul odihnindu-se pe umărul lui Kev. Mă chinuie.

– Ei bine, am știut din totdeauna că e un diavol, rosti Amelia rezonabilă, venind să stea lîngă pat. Cum îndrăznești, Merripen...să intri în camera unei fete inocente și să o hrănești cu pîine prăjită?

– S-a declanșat erupția, afirmă Kev arătînd roșeața ce se ivise pe gîtul și obrajii lui Win. Pielea ei mătăsoasă devenise nisipoasă și roșie. Simți mîna Ameliei atingîndu-i umerii, apucînd un fald al cămășii lui, ca și cum avea nevoie să se țină de el, pentru a-și păstra echilibrul.

Dar vocea îi era ușoară și sigură.

– Am să fac o băutură cu sifon. Asta ar trebui să potolească situația, dragă.

Kev simți pentru ea un sentiment de admirație. Indiferent ce dezastre i se iveau în cale, Amelia le făcea față.

Dintre toți membrii familiei Hathaway, ea avea temperamentul cel mai tenace. Dar acum și Win va trebui să fie mai puternică, chiar mai încăpățînată, dacă trebuia să supraviețuiască în zilele ce vor urma.

– În timp ce tu o speli, îi spuse Ameliei, eu voi aduce doctorul.

Nu că ar fi avut mare încredere într-un doctor *gagio*, dar trebuia să le liniștească pe surori. De asemenea, voia să vadă cum se simțeau Leo și Laura Dillard.

Așa că, după ce o lăsă pe Win în grija Ameliei, Kev se duse acasă la familia Dillard. Dar fata în casă, care răspunse la ușă, îi spuse că Leo nu e disponibil.

– E înăuntru cu domnișoara Laura, rosti fata cu inima frîntă, ștergîndu-și fața cu o pînză. Ea nu mai cunoaște pe nimeni, e aproape insensibilă. Se sfîrșește repede, sir.

Kev simți urma unghiilor lui scurte pătrunzîndu-i în pielea dură a palmelor. Win era mai puțin robustă decît Laura Dillard, mai puțin puternică. Dacă Laura cădea așa de repede, cu greu ar fi fost posibil ca Win să se poată sustrage aceleiași febre.

Următoarele lui gînduri se îndreptară spre Leo, care nu îi era frate de sînge, dar în mod cert aparținea tribului. Leo o iubea pe Laura Dillard cu o intensitate, care nu-i va permite să accepte moartea ei, în mod rațional. Kev era mai mult decît îngrijorat din cauza lui.

– Care e situația cu domnul Hathaway? întrebă Kev. Arată vreun semn de boală?

– Nu, sir. Nu cred. Nu știu.

Dar după felul în care privirea ei înlăcrimată o evită pe a lui, Kev înțelese că nici Leo nu era bine. Ar fi vrut să-l ia pe Leo de lîngă bolnavă, *acum*, și să-l bage în pat, pentru a-și păstra puterile, pentru zilele care vor urma. Dar ar fi fost o cruzime să-l priveze de ultimele ore, alături de femeia pe care o iubise.

– După ce ea va muri, rosti Kev fără menajamente, trimite-l acasă. Dar nu-l lăsa să vină singur. Să-l însoțească cineva, tot drumul pînă la ușa casei Hathaway. Înțelegi?

– Da, sir.

Două zile mai tîrziu, Leo veni acasă.

– Laura a murit, rosti el și căzu în delirul provocat de temperatură și de durere.

CAPITOLUL PATRU

Scarlatina care mătură satul fu deosebit de virulentă cele mai rele efecte manifestându-se asupra celor foarte tineri și a celor bătrâni. Nu existau destui doctori pentru a avea grijă de suferinzi și nimeni din afara satului Primrose Place nu îndrăzni să vină la ei. După ce a vizitat reședința Hathaway, pentru a-i examina pe cei doi pacienți, medicul epuizat prescrise cataplasme fierbinți cu oțet pentru gât. De asemenea, le-a lăsat și un tonic conținând tinctură de aconit. Se pare că n-a avut nici un efect, nici asupra lui Win, nici a lui Leo.

– Nu facem destul, rosti Amelia în cea de a patra zi. Nici ea, nici Kev nu dormiseră suficient, amîndoi participînd pe rînd la îngrijirea fratelui și surorii suferinzi. Intră în bucătărie, unde Kev fierbea apă pentru ceai. Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să le facem boala cît mai suportabilă. Totuși trebuie că există ceva care să oprească febra. N-am să las să se întîmple asta. Stătea rigidă și tremurînd, pronunțînd cuvînt după cuvînt, ca și cum ar fi încercat să-și susțină argumentația.

Și arăta așa de vulnerabilă, încît Kev fu mișcat pînă la compasiune. El nu se simțea bine atingîndu-i pe alții sau cînd era atins, dar un sentiment frățesc îl făcu să pășească spre ea.

– Nu, rosti repede Amelia, cînd își dădu seama că era gata să ajungă la ea. Făcînd un pas înapoi, clătină cu putere din cap. Eu...nu sînt genul de femeie care poate să se

sprijine pe cineva. M-aș face bucăți-bucățele. Kev înțelese. Pentru oameni ca ea, și ca el însuși, apropierea însemna prea mult. Ce trebuie făcut? continuă în șoaptă Amelia, înconjurându-și trupul cu brațele.

Kev se frecă la ochii trudiți.

– Am auzit de o plantă, care se numește buruiană letală de dalac.

– Eu nu. Amelia era obișnuită doar cu ierburile folosite la gătit.

– Înflorește doar noaptea. Când răsare soarele, florile mor. În tribul meu exista un *Drabengro*, un “om al otrăvii”. Uneori mă trimitea să-i aduc plante foarte greu de găsit. El mi-a spus că dalacul letal e cea mai puternică iarbă pe care o cunoaște. Putea să ucidă un om, dar putea și să întoarcă pe cineva de la un pas de moarte.

– Ai văzut-o vreodată acționînd?

Kev dădu din cap aruncîndu-i o privire, în timp ce-și masa mușchii încordați ai cefei.

– Am văzut-o vindecînd febra, murmură el. Apoi așteptă.

– Adu-o, rosti Amelia pînă la urmă, cu voce nesigură. S-ar putea să fie fatală. Dar fără ea, amîndoi vor muri în mod sigur.

Kev fierse plantele pe care le găsise într-un colț al cimitirului sătesc, făcînd un sirop gros și negru. Amelia stătea lîngă el, în timp ce strecura și turna fiertura mortală într-o cupă mică pentru ou.

– Întîi Leo, rosti Amelia fermă, deși expresia ei era plină de nesiguranță. E mai rău decît Win.

Se duseră la patul lui Leo. Era uimitor cît de repede putea un bărbat să se deterioreze din cauza febrei scarlatinei, cît de vlăguit devenise fratele lor cel solid. Fața frumoasă a lui Leo era de nerecunoscut, tumefiată, umflată și lipsită de culoare. Ultimele sale vorbe inteligibile fusese-

ră rostite cu o zi înainte, când îl implorase pe Kev să-l lase să moară. Dorința lui s-ar putea să fie realizată în curînd. După toate aparențele, coma se afla la o depărtare de doar cîteva ore, dacă nu minute.

Amelia se duse direct la fereastră și o deschise, lăsînd aerul rece să risipească mirosul de oțet.

Leo gemu și se mișcă ușor, incapabil să reziste cînd Kev îl forță să deschidă gura, apoi luă lingura și turnă patru sau cinci picături de tinctură pe limba lui uscată și crăpată.

Amelia se duse și se așeză lîngă fratele ei, mîngîindu-i părul lipsit de luciu, sărutîndu-i sprînceana.

– Dacă va avea.... un efect contrar, zise ea, iar Kev știu că înseamnă *dacă îl va ucide*, cît timp va dura?

– De la cinci minute pînă la o oră. Văzu felul în care tremură mîna Ameliei, în timp ce continua să mîngîie părul lui Leo.

Fu cea mai lungă oră din viața lui Kev, așa cum stăteau privindu-l pe Leo, care se mișca și bolborosea, ca și cum ar fi fost pradă unui coșmar.

– Bietul băiat, murmură Amelia ștergîndu-i fața cu o pînză răcoroasă.

Cînd fură siguri că nu va mai urma nici o convulsie, Kev recuperă cupa de ouă și se ridică.

– Acum intenționezi să-i dai și lui Win? întrebă Amelia continuînd să-și privească fratele.

– Da.

– Ai nevoie de ajutor?

Kev clătină din cap.

– Rămîi cu Leo.

Apoi intră în camera lui Win. Era în pat, liniștită și tăcută. Nu-l mai recunoștea, mintea și trupul ei fiind consumate de fierbințeala roșie a febrei. Cînd el o ridică și îi lăsă capul să-i cadă înapoi, pe brațul lui, ea se crispă în semn de protest.

– Win, rosti el blînd. Stai liniștită, iubito. La sunetul vocii lui, ochii ei se întredeschiseră. Sînt aici, șopti el. Luă lingura și o cufundă în cană. Deschide gura, mică *gadjo*. Fă asta pentru mine. Dar ea refuză. El îi întoarse fața și buzele ei se mișcară într-o șoaptă tăcută. Ce e? murmură el lăsîndu-i capul pe spate. Win. Trebuie să iei medicamentul ăsta! Ea șopti din nou. Înțelegîndu-i cuvintele scrișnite, Kev o privi neîncrezător. Ai să-l iei, dacă îți spun numele meu mic?

Ea făcu efortul de a produce suficientă salivă pentru a rosti:

– Da.

Lui i se strînse gîtul din ce în ce mai mult, iar colțurile ochilor îl ardeau.

– Mă cheamă Kev, reuși el să spună. Numele meu e Kev.

Ea îl lăsa să-i bage lingura între buze și otrava neagră îi alunecă pe gît.

Trupul i se relaxă lîngă al lui. Și, în timp ce el continua să o țină în brațe, corpul fragil se simțea în brațele lui mai ușor și mai fierbînte ca o flacără.

Am să te urmez, gîndi el, indiferent care îți va fi destinul.

Win era singurul lucru de pe pămînt, pe care îl dorise vreodată. Nu va pleca fără el.

Kev se aplecă peste ea și îi atinse buzele uscate și fierbinți cu ale lui.

Un sărut pe care ea nu putea să-l simtă și nu și-l va aminti niciodată.

Și cînd gura lui o atinse pe a ei, gustă otrava. Ridicîndu-și capul, se uită la măsuta de lîngă pat, unde pusese dulacul letal rămas. Era mai mult decît suficient, pentru a ucide un om sănătos.

Părea că singurul lucru care făcea ca sufletul lui Win să nu-l părăsească trupul, era strînsoarea brațelor lui. Așa

că o ținu așa și o legănă. Deodată, se gîndi să se roage. Dar nu recunoștea nici o ființă, supranaturală sau muritoare, care amenința să i-o ia.

Pentru el lumea însemna această cameră liniștită și umbroasă, trupul subțire din brațele lui, respirația care intra și ieșea blînd din plămînii ei. Însoți acest ritm cu propria lui respirație, cu propriile lui bătăi de inimă. Întinzîndu-se pe pat, căzu într-o transă întunecată, în timp ce aștepta hotărîrea destinului lor.

Fără să realizeze cît de mult timp trecuse, rămase cu ea pînă fu trezit de o mișcare la ușă și o rază de lumină.

– Merripen! Era vocea aspră a Ameliei. Stătea pe prag cu o lumînare în mînă. Kev căută orbește obrazul lui Win, puse mîna pe o parte a feței ei și simți un fior de panică, cînd degetele lui întîlniră pielea rece. Îi căută pulsul de la gît. Febra lui Leo a cedat, continuă Amelia. Kev de abia putea să o audă, dincolo de zgomotul făcut de sîngele lui în urechi. O să se facă bine.

Sub degetele cercetătoare ale lui Kev, se simți o bătaie slabă, dar fermă. Bătăile inimii lui Win.... Pulsul care îi susținea universul.

CAPITOLUL CINCI

Londra, 1849

Alăturarea lui Cam Rohan la familia Hathaway a pus bazele unei noi situații. Era ciudat cum o persoană putea să schimbe totul. Să nu mai vorbim cât putea să te înfurie. Însă pe Kev totul îl înfuria. Win plecase în Franța, și nu avea nici un motiv să se facă plăcut celorlalți, și nici să se poarte civilizat. Absența ei îi stârnea o furie de sălbăticiune căreia îi lipsea partenerul. Era în permanență conștient de câtă nevoie avea de ea și cât de intolerantă era certitudinea, că se afla undeva departe, unde el nu putea să o ajungă.

Kev uitase cum simțea ura aceasta neagră pentru toată omenirea și pentru toți ocupanții ei. Era ca o amintire nedorită din copilărie, când nu cunoștea nimic altceva decât violență și mizerie. Și totuși, familia Hathaway se aștepta să se comporte ca de obicei, să ia parte la rutina familiei, să se prefacă zilnic că pământul continuă să se rotească. Singurul lucru care îl făcea să nu înnebunească era faptul că știa ce ar fi vrut ea să facă el. Ar fi vrut să aibă grijă de surorile ei. Și să se abțină, să nu-l ucidă pe noul lui cumnat.

Cu greu putea să-l suporte pe ticălos.

Toți ceilalți îl adora. Cam Rohan apăruse și o cucerise pe Amelia, celibatară convinsă. De fapt, a sedus-o, ceea ce Kev nu-i iertase încă. Dar Amelia era cu desăvîrșire fericită alături de soțul ei, deși era doar pe jumătate lian.

Nici unul dintre ei nu întâlnise pe cineva asemănător lui Rohan, a cărui origine era tot așa de misterioasă ca lui Kev. Cea mai mare parte a vieții lui, Rohan lucrase într-un club de jocuri de noroc, *Jenner's*, devenind pînă urmă factotum, după care fu proprietarul unei afaceri, într-un domeniu lucrativ superior. Împovărat de o avere în creștere, investise cît mai rău posibil, pentru a ajunge să renunțe la suprema jenă de a fi un țigan bogat. Dar n-a funcționat. Banii continuau să curgă, fiecare investiție neobișnuită returnînd dividende miraculoase. Cu timiditate Rohan numea asta blestemul lui norocos.

Dar așa cum s-a dovedit, blestemul lui Rohan era folositor, deoarece să aibă grijă de familia Hathaway era treabă costisitoare. Conacul din Hampshire, pe care Leanne îl moștenise anul trecut odată cu titlul, arsese recent și trebuia reconstruit. Poppy avea nevoie de toalete pentru Săptămîna Fashion din zonul londonez, iar Beatrix voia să-și termine școala. Mai presus de toate, erau cheltuielile cu clinica lui Win. Așa cum îi declarase Rohan lui Kev, era în situația de a face mulțime de treburi pentru familia Hathaway și asta ar trebuit să fie un motiv suficient, pentru că Kev să-l tolereze.

Deci, Kev îl tolera.

Cu greu.

– Bună dimineața, rosti Rohan vesel intrînd în sufrageria apartamentului familiei de la hotelul *Rutledge*. Se aflau aproape la jumătatea micului dejun. Spre deosebire de restul familiei, Rohan nu era un tip matinal, petrecînd cea mai mare parte a viații lui într-un club de jocuri de noroc, unde activitatea se desfășura în timpul nopții. Un țigan de oraș, se gîndi Kev cu dispreț.

Proaspăt spălat și îmbrăcat în haine *gadjo*, Rohan era o frumusețe exotică, cu părul negru un pic prea lung și un buton de diamant într-o ureche. Era înalt și suplu și avea un fel de a se mișca cu ușurință. Înainte de a lua loc pe

scaun lângă Amelia, se aplecă și o sărută pe cap, o demonstrație deschisă a afecțiunii lui, care o făcu pe ea să roșească. Existase o vreme, într-un trecut-nu-prea-îndepărtat, când Amelia ar fi dezaprobat astfel de demonstrații. Dar acum roșea părînd amețită.

Kev privi încruntat în farfuria pe jumătate goală.

– Încă mai dormi pe tine? o auzi el pe Amelia întrebîndu-l pe Rohan.

– În orice caz, n-am să fiu cu desăvîrșire treaz pînă la prînz.

– Ar trebui să încerci niște cafea.

– Nu, mulțumesc. Nu suport cafeaua.

Atunci interveni Beatrix:

– Merripen bea o mulțime de cafea. Îi place.

– Sigur că da, rosti Rohan. Doar e neagră și amară.

Rînji, în timp ce Kev îi aruncă o privire de avertisment. Cum te simți în dimineața asta, *frat*?

– Nu-mi mai spune așa. Deși Kev nu ridicase vocea, era o notă sălbatică în ea, care îi făcu pe toți să se oprească.

După o clipă, Amelia i se adresa lui Rohan, cu un ton intenționat lejer:

– Astăzi mergem la croitoreasă, Poppy, Beatrix și cu mine. Probabil vom fi plecate pînă la cină. În timp ce Amelia continua să descrie rochiile, pălăriile și zorzoanele de care aveau nevoie, Kev simți mica mîna a lui Beatrix apăsînd-o pe a lui.

– E în regulă, șopti ea. Și mie mi-e dor de ei.

La șaisprezece ani, cea mai tînără Hathaway era la vîrsta vulnerabilă dintre copilărie și maturitate. Mica ticăloasă, cu o fire dulce, era la fel de iscoditoare ca una din nenumăratele animale de companie pe care le adunase. De la căsătoria Ameliei cu Rohan, Beatrix se tot rugase să meargă să-și termine școala. Kev o suspecta că citise despre prea multe eroine din romane, de la care preluase

aerele și grația, ce se căpățau la "academia tinerelor doamne". Se îndoia însă că terminarea școlii se va dovedi o treabă bună pentru Beatrix, cea cu spiritul atît de liber. Dîndu-i drumul la mîină, Beatrix își îndreptă din nou atenția spre conversația, care atacase subiectul ultimei investiții a lui Rohan.

Pentru acesta, devenise un fel de joc găsirea unei investiții, care să nu-i reușească. Ultima încercare a fost cumpărarea unei fabrici de cauciuc din Londra, care era gata să dea faliment. Totuși, imediat ce o cumpără Cam, compania achiziționă dreptul de patent pentru vulcanizare și inventase ceva denumit curea de transmisie din cauciuc. Și acum oamenii cumpărau cu milioanele.

–aceasta e sigur că va fi un dezastru, tocmai spunea Cam. Sînt doi frați, amîndoi fierari, care au invetat un vehicol de un om-putere. Îi spun velociclu. Două roți, fixate pe o ramă tubulară din oțel, propulsate de pedale, pe care le pui în funcție cu picioarele.

– Doar două roți? întrebă Poppy perplexă. Cum poate cineva să meargă pe două roți, fără să cadă?

– Conducătorul va trebui să-și echilibreze centrul de greutate pe roți.

– Cum poate cineva să întoarcă vehicolul?

– Mai important, rosti Amelia pe un ton sec, cum poate cineva să-l oprească?

– Aruncîndu-se la pămînt? sugeră Poppy.

Cam rîse.

– Probabil. O să o băgăm în producție, desigur. Westcliff spune că n-a văzut niciodată o investiție mai dezastruoasă. Velociclu arată lipsit drăcește de confort și necesită echilibru, cu mult sub posibilitățile unui om obișnuit. Nu va fi posibilă și nici practică. La urma urmei, nici un om sănătos nu va alege să pedaleze de-a lungul străzii, pe o drăcie cu două roți, în loc să călărească un cal.

– Totuși, sună destul de nostim, rosti Beatrix gânditoare.

– Nu e o invenție ce poate fi încercată de o fată, sublinie Poppy.

– De ce nu?

– Fustele ne-ar împiedica.

– De ce trebuie să purtăm fuste? mai întrebă Beatrix. Cred că niște pantaloni ar fi mult mai confortabili.

Amelia păru îngrozită și amuzată.

– Acestea sînt observații care ar fi mai bine să fie făcute doar în familie, draga mea. Luînd un pahar cu apă, îl ridică în direcția lui Rohan. Ei bine, atunci acesta va fi primul tău eșec. Ridică o sprînceană. Sper că nu riști întreaga avere a familiei, înainte de a ajunge noi la croitoreasă?

El îi zîmbi.

– Nu întreaga avere. Faceți-vă cu încredere cumpărăturile, *monișa*.

Cînd micul dejun se termină, femeile părăsiră masa, în timp ce Rohan și Kev se ridicară politicoși în picioare.

Întinzîndu-se înapoi în scaun, Rohan se uită la Kev, care era gata de plecare.

– Unde te duci? întrebă el lenevos. Să te întâlnești cu croitorul tău? Să discuți ultimele evenimente politice la cafeneaua locală?

– Dacă scopul tău e să mă superi, îl informă Kev, nu e nevoie să faci nici un efort. Mă superi doar pentru că respiri.

– Iartă-mă. Am să încerc să mă abțin de la acest obicei, dar tocmai m-am îndrăgostit de el. Rohan făcu un gest spre un scaun. Alătură-te mie, Merripen. Avem nevoie să discutăm cîteva lucruri. Kev se supuse încruntîndu-se.

– Ești un om al vorbelor puține, nu-i așa? observă Rohan.

– Mai bine, decît să saturez aerul cu pălăvrăgeli inutile.

– De acord. Atunci, am să merg direct la țintă. În timp ce Leo... Lord Ramsay..... e în Europa, întreaga lui proprietate, problemele lui financiare și trei dintre surorile lui au fost lăsate în grija unei perechi de țigani. Nu este ceea ce aș numi eu o situație ideală. Dacă Leo ar fi fost în stare să rămână, l-aș fi reținut pe el aici și aș fi trimis-o pe Poppy în Franța cu Win.

– Dar Leo nu a fost într-o situație bună, după cum știm amîndoi. Este un om distrus, un pierde-vară, mai ales de la moartea Laurei Dillard. Și cu toate că a ajuns la capătul supărărilor, drumul spre vindecare, atît a trupului cît și a sufletului, nu va fi scurt.

– Crezi cu adevărat, întrebă Kev cu vocea încărcată de dispreț, că Leo se va interna într-o clinică de sănătate?

– Nu. Dar va sta pe aproape, pentru a o supraveghea pe Win. Și ăsta e aranjamentul minim, în care ocaziile de a da de necaz sînt limitate. S-a descurcat bine în Franța înainte, cînd a studiat arhitectura. Poate că locuind din nou acolo, îl va ajuta să se regăsească.

– Sau, rosti Kev întunecat, va dispărea în Paris, unde se va înneca în băutură și prostituate.

Rohan ridică din umeri.

– Viitorul lui Leo se află în propriile lui mîini. Sînt mult mai interesat de problemele cu care ne confruntăm aici. Amelia e hotărîtă ca Poppy să participe la Sezonul londonez și Beatrix să se ducă să-și termine școala. În același timp, reconstrucția conacului din Hampshire trebuie să continue. Ruinele trebuie curățate și pămîntul....

– Știu ce trebuie făcut.

– Atunci te vei ocupa de proiect? Vei colabora cu arhitectul, constructorii, zidarii, tîmplarii și așa mai departe?

Kev se uită la el cu o dușmănie extremă.

– N-ai să scapi de mine. Și blestemat să fiu dacă am să muncesc pentru tine, sau dacă voi răspunde în fața ta...

– Așteaptă. Mîinile lui Rohan se ridicară într-un gest de stopare, sclipirea inelelor de aur lucind bogat pe degetele lui bronzate. Așteaptă, pentru numele lui Dumnezeu! Nu încerc să scap de tine. Îți propun un parteneriat. Sincer, nu sînt mai puțin îngrozit de perspectiva asta decît tine. Dar sînt multe de realizat. Și avem mai mult de cîștigat dacă lucrăm împreună, decît dacă acționăm unul împotriva celuilalt.

Luînd alene un cuțit de pe masă, Kev își trecu degetele peste tăișul bont și peste mînerul complicat și poleit.

– Vrei să mă duc în Hampshire să supraveghez echipele de muncitori, în timp ce tu rămîi la Londra cu femeile?

– Vino și pleacă așa cum îți place. Eu voi merge pînă în Hampshire, de cîte ori voi putea, pentru a vedea ce se întîmplă. Rohan îi aruncă o privire vicleană. Tu nu ai nimic care să te rețină în Londra, nu-i așa? Kev dădu din cap. Atunci e stabilit? îl presă Rohan.

Deși Kev ura să admită, planul nu era lipsit de atracție. Ura Londra, Funinginea, zgomotul și clădirile înghesuite, smogul și gălăgia. Tînjea să se înapoieze la țară. Și gîndul de a reconstrui conacul, epuizîndu-se din cauza muncii grele.... Îi va face bine. În afară de asta, știa că moșia Ramsay avea nevoie mai mult de el, decît de oricine altcineva. Rohan putea să cunoască fiecare stradă, piață și cocloabă din Londra, dar nu era deloc obișnuit cu viața de la țară. Pentru Kev era de bun augur să-și ia în sarcină moșia Ramsay.

– O să vreau să aduc îmbunătățiri și pămîntului, afirmă Kev punînd jos cuțitul. Pe cîmp sînt garduri și porți, ce au nevoie de reparații. Șanțuri și canale de drenaj, ce trebuie săpate. Arendașii încă mai folosesc îmblăciul și seara, pentru că nu există mașini de recoltat. Moșia trebuie să aibă propria ei brutărie, pentru a-i scuti pe arendași să mai meargă în sat, după pîine. De asemenea....

– Orice hotărăști tu, roști Rohan grăbit, cu lipsa tipică de interes a londonezilor pentru munca la țară. Să atragi mai mulți fermieri, va fi în beneficiul moșiei, desigur.

– Știu că deja ai contractat un arhitect și un constructor. Dar, de acum încolo eu voi fi cel la care vor trebui să apeleze cu întrebări. Voi avea nevoie de acces la conturile Ramsay. Și intenționez să iau echipe de lucru și pentru pământ și să le conduc, fără alte interferențe.

Sprîncenele lui Rohan se ridicară în fața comportamentului lui autoritar.

– Ei bine. Aceasta e o latură a ta, pe care n-am cunoscut-o, șal.

– Ești de acord cu condițiile mele?

– Da. Rohan întinse mîna. Să ne strîngem mîinile!

Kev se ridică ignorînd oferta.

– Nu e nevoie.

Dinții albi ai lui Rohan sclipiră într-un rînj.

– Merripen, ar fi chiar așa de îngrozitor, să încerci să fii prieten cu mine?

– Nu o să fim niciodată prieteni. Mai bine inamici, dar cu un țel comun.

Rohan continuă să zîmbească.

– Presupun că rezultatul final este același. Așteptă pînă cînd Kev ajunse la ușă, înainte de a roști ca din întîmplare: apropo, intenționez să urmăresc problema tatujelor. Dacă există vreo legătură între noi doi, vreau să afl care e.

– O s-o faci, fără cooperarea mea, afirmă cu asprime Kev.

– De ce nu? Nu ești curios?

– Pînă la urmă, nu.

Ochii migdalați ai lui Rohan erau plini de speculații.

– Nu ai legături cu trecutul, nici cu țiganii, și nici nu ști de ce ți-a fost imprimat pe braț un desen unic, cînd era copil. Atunci, de ce ți-e frică să afli?

– Ai același tatuaj de destul de mult timp, răspunse Kev. Și totuși, n-ai mai multe idei decât mine, de ce a fost făcut. De ce acest interes, acum?

– Eu.... Absent, Rohan își scărpină brațul prin mîneca cămășii, acolo unde se afla tatuajul. Întotdeauna am crezut că a fost făcut dintr-un capriciu al bunicii mele. Dar nu mi-a explicat niciodată de ce am semnul, sau ce înseamnă.

– Ea știa?

– Așa cred. Gura lui Rohan se strîmbă. Părea că știe tot. Era o mare specialistă în plante și credea în *Biti Foki*.

– Oamenii basmelor? întrebă Kev cu un rictus batjocoritor al buzelor.

Rohan zîmbi.

– O, da. Mă asigură că se afla în relații personale cu mulți dintre ei. Urma de amuzament se șterse. Cînd eram de aproximativ zece ani, bunica m-a trimis departe de trib. Mi-a spus că eram în pericol. Vărul meu Noah m-a adus la Londra și m-a ajutat să-mi găsesc de lucru la clubul de jocuri de noroc, ca pontator pe liste. De atunci, n-am mai văzut pe nimeni din tribul meu. Rohan făcu o pauză, fața lui umbrindu-se. Am fost alungat dintre țigani, fără să știu de ce. Și n-am avut nici un motiv să-mi închipui că tatuajul avea ceva de a face cu asta. Pîna te-am întîlnit pe tine. Avem două lucruri în comun, *fral*: sîntem proscrisi și purtăm semnul unui cal irlandez înaripat. Și cred că aflînd de unde vine, ar putea să ne fie de folos la amîndoi.

În următoarele luni, Kev a pregătit moșia Ramsay pentru reconstrucție. O iarnă nu prea grea și nehotărîtă se așternuse asupra satului Stony Cross și a împrejurimilor sale, unde se afla și moșia Ramsay. Ierburile de culoare bej erau întărite de îngheț și pietrele se odihneau pe jumătate prinse în gheața de pe malurile râurilor Avon și Itchen. Mișcările apăruseră pe sălcii, moi și gingași ca o codiță de miel, în timp ce cornul arunca lujere roșii iernatice, care brăzdau peisajul gri-pal.

Echipele angajate de John Dashiell, constructorul care se ocupa cu reconstrucția conacului Ramsay, erau conștiincioase și eficiente. Primele două luni trecură cu curățarea rămășițelor casei, evacuînd lemnul carbonizat, pietrele sparte și molozul. O căsuță pentru portar de lîngă drumul de acces fu reparată și renovată, pentru nevoile familiei Hathaway.

Cînd în martie pămîntul începu să se înmoaie, reconstruirea conacului începu în grabă. Kev era sigur că echipele fuseseră atenționate anticipat că proiectul va fi supervizat de un țigan, pentru că nu ridicară nici o obiecție, în legătură cu prezența sau autoritatea sa. Lui Dashiell, om pragmatic, ridicat prin propriile puteri, părea că nu-i pasă dacă clienții lui erau englezi, țigani, sau orice altă naționalitate, atîta timp cît pretențiile lui de retribuție erau respectate.

Aproape de sfîrșitul lui februarie, Kev făcuse o călătorie de douăsprezece ore, de la Stony Cross la Londra. Promise vorbă de la Amelia că Beatrix a abandonat școala. Deși Amelia adăugase că totul e în ordine, Kev voia să se asigure personal. Despărțirea de două luni fusese cel mai lung interval petrecut departe de surorile Hathaway și fu surprins cît de intens îi lipsiseră.

Se pare că sentimentul era reciproc. Imediat ce sosîră la apartamentul lor din hotelul *Rutledge*, Amelia, Poppy și Beatrix se năpustiră asupra lui, cu un entuziasm zgomotos. Le toleră țipetele și sărutările, cu o indulgență morocănoasă, în secret plăcîndu-i totuși căldura cu care l-au întîmpinat.

Urmîndu-le în salonașul familiei, Kev se așeză pe un divan împreună cu Amelia, în timp ce Cam Rohan și Poppy ocupau scaunele din apropiere. Beatrix se cocoță pe un scaun de sprijinit picioarele, de lîngă Kev. Femeile arătau bine, reflectă el..... toate trei elegant îmbrăcate și dichisite cu părul închis la culoare aranjat în bucle prinse cu ace, cu excepția lui Beatrix, care avea plete.

Amelia îndeosebi părea fericită, rîzînd cu ușurință, radiînd o mulțumire care putea să provină doar dintr-o căsnicie reușită. Poppy creștea ca o frumusețe, cu trăsăturile ei fine și părul bogat cu nuanțe roșcate.... O veselune mai caldă, mai accesibilă a perfecțiunii de blondă delicată a lui Win. Beatrix părea preocupată și era foarte subțire. Pentru oricine n-ar fi cunoscut-o, părea o fată normală, veselă. Dar Kev vedea semnele subtile ale tensiunii și încordării de pe fața ei.

– Ce s-a întîmplat la școală? întrebă Kev cu asprimea lui obișnuită.

Beatrix se descărcă nerăbdătoare.

– Oh, Merripen, a fost doar vina mea. Școala e oribilă. *O detest.* Mi-am făcut o prietenă-două și mi-a părut rău să le părăsesc. Dar nu am putut să mai continui cu profesorii – în clasă spuneam întotdeauna lucruri greșite, puneam întrebări greșite.....

– Se pare, rosti Amelia confuză, că metoda de predare și discuțiile Hathaway nu au fost agreate în școală.

– Și am intrat în niște conflicte, continuă Beatrix, pentru că unele dintre fete ziceau că părinții lor le-au spus să nu se împrietenească cu mine, pentru că avem țigani în familie și, după cîte știau ei, se putea să fiu și eu parțial țigancă. Eu le-am spus că nu sînt, dar chiar dacă aș fi fost, asta nu era o rușine. Așa că le-am numit snoabe, după care s-au iscat o mulțime de zgîrieturi și păruieli.

Kev înjură în barbă. Schimbă priviri cu Rohan, care arăta feroce. Prezența lor în familie era o responsabilitate față de surorile Hathaway.....și nu exista remediu pentru asta.

– Apoi, continuă Beatrix, a apărut iar problema mea.

Toată lumea rămase tăcută. Kev întinse mîna și și-o puse pe capul ei, cu degetele curbate după forma craniului.

– Șavi, murmură el dezmierdînd-o pe țigănește. Și pentru că arareori folosea acest limbaj arhaic, Beatrix îl aruncă o privire surprinsă, cu ochii mari.

Problema lui Beatrix apăruse prima oară după moartea domnului Hathaway. Și revenea din cînd în cînd cu stări de anxietate sau nefericire. Viciul ei era de a fura obiecte, de obicei lucruri mici, cum ar fi capete de creioane, semne de carte, sau piese mici de tacîmuri. Uneori nici măcar nu-și amintea că a luat un obiect. După aceea suferea, bîntuită de regrete intense și era gata să facă orice pentru a înapoia obiectele șterpelite.

Kev își luă mîna de pe creștetul ei și o privi.

– Ce ai luat, copoi mic ce ești? întrebă el blînd.

Ea arăta întristată.

– Funde pentru păr, piepteni, cărți.... Obiecte mici. Apoi am încercat să pun totul la loc, dar n-am putut să-mi aduc aminte de unde le-am luat. Așa că s-a stîrnit un tărăboi grozav și a trebuit să mărturisesc totul. Și am fost rugată să părăsesc școala. Prin urmare, n-am să fiu niciodată o doamnă.

– Ba da, ai să fii, rosti imediat Amelia. O să angajăm o guvernantă, ceea ce ar fi trebuit să facem de la început. Beatrix o privi cu îndoială.

– Nu cred că vreau o guvernantă, care să muncească penru familia noastră.

– Oh, nu sîntem așa de răi ca toate acestea.... încep Amelia.

– Ba da, sîntem, o informă Poppy. Sîntem ciudați, Amelia. Întotdeauna ți-am spus asta. Am fost ciudați, chiar înainte de a-l aduce pe domnul Rohan în familie. Aruncîndu-i o privire rapidă lui Cam, rosti: fără supărare, domnul Rohan.

Ochii lui sclipiră amuzați.

– Nici n-am luat-o în acest sens.

Poppy se întoarse spre Kev.

– Nu contează cît de greu este să găsești o guvernantă adecvată, eu *trebuie* să am așa ceva. Am nevoie de ajutor. Sezonul acesta nu a fost nimic altceva decît un dezastru, Merripen.

– Au fost doar două luni, rosti Kev. Cum s-ar putea să fie un dezastru?

– Sînt o fată neinvitată la dans.

– Nu poți să fii așa.

– Sînt *mai puțin* decît o fată nedansată, îi spuse ea. Nici un bărbat nu vrea să aibă de a face cu mine.

Kev se uită neîncrezător la Rohan și la Amelia. O fată frumoasă și inteligentă ca Poppy ar fi trebuit să fie asaltată de pretendenți.

– Ce se întîmplă cu *gagii* ăștia? întrebă el uimit.

– Toți sînt niște idioți, rosti Rohan. Și niciodată nu pierd ocazia să o dovedească.

Uitîndu-se din nou la Poppy, Kev puse punctul pe i:

– Asta din cauză că există țigani în familie? Acesta e motivul pentru care nu ești apreciată?

– Adevărul e că nici nu prea ajută, admise Poppy. Dar cea mai mare problemă este că nu am talent în societate. În permanență fac *faux pas*. Și sînt groaznică în discuțiile fără importanță. Se presupune că trebuie să treci cu ușurință de la un subiect la altul, ca un fluture. Nu e ușor și nu e nici o rezolvare. Iar tinerii care se hotărăsc să mă contacteze, găsesc o scuză și-și iau zborul după cinci minute. Pentru că flirtează și spun cele mai timpite lucruri, iar eu nu am idee cum să le răspund.

– Oricum, nu mi l-aș dori pentru ea pe nici unul dintre ei, rosti Amelia rece. Ar trebui să-i vezi, Merripen. Un stol mai nefolositor de păuni spilcuiți nu poți găsi.

– Cred că ar putea să fie numiți o adunătură de păuni, rosti Poppy. Nu un stol.

– În loc de asta, zi-le un mănunchi de canalii, zise Beatrix.

– O colonie de pinguini, î se alătură Amelia.

– O șleahtă de babuini, rosti și Poppy rîzînd.

Kev zîmbi ușor, totuși era preocupat. Poppy visase întotdeauna la Sezonul londonez. Să se transforme în felul acesta, trebuie că era o dezamăgire copleșitoare.

– Ai fost invitată la evenimentele corespunzătoare? întrebă el. Dans....dineuri....

– Baluri și serate, adăugă Poppy. Da, mulțumită patronajului lordului Westcliff și al lordului St.Vincent, am primit invitații. Dar trecerea de uși nu face pe cineva dezirabil, Merripen. Îți oferă doar ocazia de a propti pereții, în timp ce toți ceilalți dansează.

Kev se încruntă la Amelia și la Rohan.

– Ce intenționați să faceți în legătură cu asta?

– Intenționăm să o retragem pe Poppy din Sezon, afirmă Amelia și să le spunem tuturor că ne-am dat seama că e prea tînră pentru a fi scoasă în societate.

– Nimeni nu va crede așa ceva, rosti Beatrix. La urma urmei, Poppy are aproape douăzeci de ani.

– Nu e cazul să mă faci să par o babă plină de neglijență, rosti indignată Poppy.

– Și între timp, continuă Amelia răbdătoare, vom găsi o guvernantă, care le va învăța atît pe Poppy cît și pe Beatrix cum să se poarte.

– Va trebui să fie bună, rosti Beatrix scoțînd dintr-un buzunar un porcușor de Guineea grohăitor alb-cu-negru și lipindu-l de bărbie. Avem multe de cîștigat. Nu-i așa domnule Rozător?

Mai tîrziu, Amelia îl luă deoparte pe Kev. Căută în buzunarul rochiei și scoase un pătrat mic și alb pe care îl dădu cercetîndu-i iscoditoare fața.

– Win a scris scrisori familiei, pe care desigur le vei citi. Dar aceasta e adresată în mod special ție.

Incapabil să scoată un cuvînt, Kev își strînse degetele peste bucata de hîrtie sigilată cu ceară.

Apoi intră în camera lui de hotel, separată de restul apartamentului familiei, la cererea sa. Stînd la o măsută, rupse sigiliul cu o grijă deosebită.

Era scrisul familiar al lui Win, cu trăsături de peniță mică și precise.

Dragă Kev,

Sper ca scrisoarea aceasta să te găsească bine sănătos și plin de energie. De fapt, nu pot să mi te imaginez altfel, decît așa. În fiecare dimineață mă trezesc în acest loc, care pare o cu totul altă lume și sînt surprinsă iar să descopăr că sînt așa departe de familia mea. Și de tine.

Călătoria peste Canal a fost solicitantă, iar drumul pe uscat pînă la clinică și mai mult. După cum știi, nu sînt o mare amatoare de călătorii, dar Leo m-a adus aici în siguranță. El locuiește acum la o mică depărtare, ca oaspete-plătitor într-un mic castel și vine să mă viziteze în fiecare zi...

Scrisoarea lui Win continua descriind clinica liniștită și austeră. Pacienții sufereau de o varietate de boli, dar în special de cele de plămîinii și ale aparatului respirator.

În loc să îi îndoape cu medicamente și narcotice și să-i țină înăuntru, așa cum prescriu majoritatea doctorilor, doctorul Harow i-a introdus într-un program de exerciții, băi reci tonice pentru sănătate și o dietă simplă de abstenență. Să-și constrîngă pacienții la exerciții era un tratament controversat, dar conform doctorului Harrow, mișcarea era instinctul care prelua în existența animală.

Pacienții începeau fiecare zi cu o plimbare pe afară, indiferent dacă ploua sau era soare, urmată de o oră de gimnastică, cu exerciții cum ar fi urcarea pe scări, sau ridicarea halterelor. Win putea cu greu să reușească vreun exercițiu, fără să-și piardă respirația în mod sever, dar avea impresia că poate deja detecta o mică îmbunătățire

a abilităților ei. Tuturor de la clinică li se cerea să respire printr-un aparat nou numit spirometru, un aparat de măsurarea volumului de aer inspirat și expirat din plămîni.

Erau și altele despre clinică și pacienți, peste care Kev trecu rapid. Apoi ajunse la ultimul paragraf:

De cînd m-am îmbolnăvit, am avut putere să fac foarte puține lucruri, în afară de a iubi, scrisese Win, dar asta am făcut-o și încă o fac, cu toată puterea. Îmi pare rău pentru felul în care te-am șocat în dimineața cînd am plecat, dar nu regret sentimentele pe care le-am exprimat atunci.

Alerg după tine și după viață, într-o urmărire disperată. Visul meu este ca într-o zi să ne oprim amîndoi, și să mă lași să te prind. Acest vis mă preocupă în fiecare zi. Mi-e dor să-ți spun așa multe, dar încă nu sînt liberă.

Sper să fiu destul de bine cîndva, pentru a te șoca din nou, cu rezultate mult mai plăcute.

Adaug la această scrisoare o sută de sărutări. Trebuie să le numeri cu grijă și să nu ratezi niciuna.

A ta,

Winnifred

Netezind coala de hîrtie pe masă, Kev o mîngîie și își trecu vîrfurile degetelor de-a lungul scriiturii delicate. O maciți încă de două ori.

Apoi o strînse în mînă mototolind-o ușor, după care o aruncă în șemineu, unde ardea un foc mic.

Și o privi aprinzîndu-se și chircindu-se, pînă cînd albul se întunecă devenind cenușiu și fiecare cuvînt de la Win dispăru.

CAPITOLUL ȘASE

Londra, 1851

Primăvara

După o vreme, Win reveni acasă.

Cliperul de Calais acostase, cala lui era plină de bunuri de lux și saci de scrisori și pachete, ce trebuiau livrate de Poșta Regală. Era un vas de mărime mijlocie, cu șapte cabine de lux pentru pasageri, fiecare lambrisată cu paneluri în arcuri gotice și vopsite cu o nuanță lucioasă de alb florentin.

Win stătea pe punte și privea echipajul ocupându-se de ancoră, pentru amarare. Numai după aceea li se va permite pasagerilor să coboare.

Cîndva emoția care o cuprindea făcea să-i fie imposibil să respire. Dar acum se întorcea la Londra altă femeie. Se întreba cum va reacționa familia la schimbările petrecute în ea. Desigur, și ei s-au schimbat: Amelia și Sam se căsătoriseră de doi ani, iar Poppy și Beatrix se căsătoriseră în societate.

Și Merripen.... Dar mintea ei se ferea să se gîndească la el. Era prea tulburător să stăruie asupra acestor lucruri, în afara unui cadru privat.

Privi împrejurimile, pădurea de catarge și acri nesfîrșiți de cheiuri și diguri, imensele depozite pentru tutun, lînă, vin și alte articole comerciale. Peste tot era mișcare, marinari, pasageri, agenți de asigurări, hamali, vehicule și animale. O abundență de mirosuri îngroșa aerul; capre și

cai, mirodenii, sare oceanică, gudron, putregai. Și pe toate plana duhoarea fumului coșurilor și vaporii de carbune, întunecînd totul, de parcă coborîse noaptea peste oraș.

Lui Win îi era dor să fie în Hampshire, unde pajiști primăverii erau verzi și pline de primule și de flori sălbatice iar arbuștii erau în floare. Conform Ameliei, restaurarea moșiei Ramsay încă nu era completă, dar conacul era locuibil. Se pare că treaba s-a desfășurat cu o viteză miraculoasă, sub conducerea lui Merripen.

De pe vas fu lăsată pasarela și asigurată. În timp ce Win îi privea pe primii cîțiva pasageri coborînd de pe punte, văzu și silueta înaltă și aproape deșirată a fratei ei în fruntea lor.

Franța fusese benefică pentru amîndoi. În timp ce Win câștigase în greutate, lucru de care avea mare nevoie, Leo pierduse din rotunjimi. Petrecuse așa de mult timp afară, plimbîndu-se, pictînd, înotînd, încît părul lui castaniu închis prinsese nuanțe mai deschise, iar pielea absorbisese tot soarele. Ochii, o nuanță frapantă de albastru pal străluceau pe fața lui bronzată.

Win știa că fratele ei nu va mai fi niciodată băiat galant și surîzător, care fusese înainte de moartea lui Dillard. Totuși, nu mai era o epavă predispusă la sinucidere, lucru ce fără îndoială va fi o ușurare pentru restul familiei.

Într-un timp relativ scurt, Leo urcă din nou înapoi pe pasarelă. Veni la Win cu un zîmbet silit, îndesîndu-și din nou ferm pe cap pălăria înaltă.

– Ne așteaptă cineva? întrebă Win cu nerăbdare.

– Nu.

Îngrijorarea îi brăzdă fruntea.

– Înseamnă că n-au primit scrisoarea mea. Trimise o vorbă că vor sosi cu cîteva zile mai devreme decît așteptau, datorită schimbărilor din orarul de navigație.

– Scrisoarea ta probabil că s-a împotmolit undeva pe fundul sacului Poștei Regale, rosti Leo. N-ai grijă, Win. Vom merge la *Rutledge* cu birja. Nu e departe.

– Va fi un șoc pentru familie, să sosim înainte ca ei să ne aștepte.

– Familiei noastre îi place să fie șocată, rosti el. Sau cel puțin sînt obișnuiți cu asta.

– De asemenea, vor fi surprinși că s-a întors și doctorul Harrow, împreună cu noi.

– Sînt sigur că nu le pasă deloc de prezența lui, răspunse Leo. Un colț al gurii lui se ridică de un amuzament personal. Ei bine.... celor mai mulți dintre ei.

Se lăsase seara, cînd au ajuns la hotelul *Rutledge*. Leo aranjă problema camerelor și a bagajelor, în timp ce Win și doctorul Harrow așteptau într-un colț al spațiosului hol.

– Am să vă las să vă întîlniți cu familia în particular, rosti Harrow. Valetul meu și cu mine vom merge în camerele noastre să despachetăm.

– Ești binevenit să vii cu noi, rosti Win, dar în secret a fost ușurată, cînd el scutură din cap.

– Nu vreau să mă insinuez între voi. Întîlnirea voastră trebuie să fie privată.

– Dar o să te vedem dimineată? întrebă Win.

– Da. Stătea uitîndu-se la ea cu un zîmbet ușor pe buze.

Julian Harrow era un bărbat elegant, foarte calm, încredincios, fără a face efort. Avea părul negru și ochii cenușii, cu un maxilar pătrat atractiv, ce le făcuse pe aproape toate pacientele lui să se îndrăgostească puțin de el. Una din femeile de la clinică remarcase sec că magnetismul personal al lui Harrow nu-i afecta doar pe bărbați, femei și copii, se extindea și asupra dulapurilor, scaunelor asortate și aproape și asupra peștișorului de aur din acvariu.

Așa cum subliniase Leo:

– Harrow nu arată deloc ca un medic. Arată ca fan-tezia unei femei despre un doctor. Suspectez că jumătate din succesul lui se datorează fameilor îndrăgostite, care își prelungesc boala, în special pentru a continua să fie tratate de el.

– Te asigur, rostise Win rîzînd, că eu nu sînt nici îndră-gostită și nici nu am nici cea mai mică înclinație să-mi prelungesc boala.

Dar trebuia să admită, că era dificil să nu simtă ceva pentru un bărbat, care era așa de atractiv, atent și o vinde-case de o boală așa de epuizantă. Și Win credea că și Julian era posibil să aibă unele sentimente pentru ea. În ultimul an mai ales, cînd starea ei revenise la o deplină vitalitate, Julian începuse să o trateze ca pe ceva mai mult decît o pacientă. Merseseră în plimbări lungi, prin peisajul imposibil de romantic din Provence, flirtase cu ea și o făcuse să rîdă. Atențiile lui îi potoliseră sufletul rănit de Merripen, care o ignorase cu atîta duritate.

Pîna la urmă Win acceptase că sentimentele față de Merripen nu erau reciproce... Chiar plînsese pe umărul lui Leo. Fratele ei subliniase că ea a văzut prea puține lucruri pe lume și nu știa aproape nimic despre bărbați.

– Nu crezi că e posibil ca atașamentul tău pentru Merripen să fie rezultatul apropierii în care ați crescut, mai curînd decît orice altceva? întrebuse amabil Leo. Hai să privim situația cînstit, Win. Nu ai nimic în comun cu el. Ești o femeie drăguță, sensibilă, educată și el e..... Merripen. Pentru a se distra, îi face plăcere să spargă lemne. Și am ajuns să observ adevărul lipsit de delicatețe, că unele perechi se potrivesc mai bine în dormitor, decît în altă parte.

Win fusese șocată pîna la lacrimi de grosolănia lui.

– Leo Hathaway, sugerezi că....

– Acum Lord Ramsay, mulțumesc, o tachină el.

– *Lord Ramsay*, sugerezi că sentimentele mele pentru Merripen sînt de natură trupească?

– În mod cert nu sînt de natură intelectuală, rosti Leo și zîmbi, în timp ce ea îi trăgea un pumn în umăr.

Totuși, după ce reflectase puțin, Win trebui să admită că Leo avea dreptate. Desigur, Merripen era mult mai inteligent și educat decît îl credita fratele ei. După cîte își aducea aminte, Merripen îl provocase pe Leo la multe discuții filozofice și învățase mai multă greacă și latină decît oricine altcineva din familie, cu excepția tatălui ei. Dar învățase toate aceste lucruri doar pentru a corespunde familiei Hathaway, nu din cauză că avea vreun interes real să se educe.

Merripen era omul naturii, rîvnea după pămînt și cer. Nu va fi niciodată decît pe jumătate domesticit. El și Win erau tot atît de diferiți unul de altul, ca peștele de pasăre.

Julian îi luă mîna în mîna lui prelungă și elegantă. Degetele îi erau moi și îngrijite, ascuțite la vîrf.

– Winnifred, rosti el blînd, acum că sîntem departe de clinică, viața nu va mai fi la fel de bine organizată. Trebuie să-ți îngrijești sănătatea. Asigură-te că te odihnești noaptea, indiferent cît de tentant ar fi să rămîi trează.

– Da, doctore, rosti Win zîmbindu-i. Simți o undă de afecțiune pentru el, amintindu-și prima dată cînd reușise să urce scara pentru exerciții de la clinică. Julian stătuse în spatele ei la fiecare treaptă, încurajările lui șoptindu-i-le la ureche, pieptul lui fiind ferm lipit de spatele ei! *Puțin mai sus, Winnifred. Nu te las să cazi.* Nu făcuse nimic în locul ei. Doar o ținea în siguranță, în timp ce ea urca.

– Sînt puțin nervoasă, admise Win, în timp ce Leo o escorta spre apartamentul familiei Hathaway de la etajul doi al hotelului.

– De ce?

– Nu sînt sigură. Poate din cauză că toți ne-am achimbat.

– Lucrurile esențiale nu s-au schimbat. Leo o apucă ferm de cot. Tu ești tot fata încântătoare care ai fost. Și eu sînt tot ticălosul de nimic, cu înclinație spre băuturi spirtoase și femei ușoare.

– Leo, roști ea încruntîndu-se. Nu intenționezi să revii la vechile tale obiceiuri, nu-i așa?

– Am să ocolesc tentația, răspunse el, doar dacă nu se întîmplă să-mi stea exact în cale. O opri la mijlocul palierului. Vrei să faci o mică pauză?

– Nu, deloc, continuă Win să urce cu entuziasm. Îmi place să urc scări. Îmi place să fac tot ce nu puteam face înainte. Și de acum intenționez să trăiesc conform motoului: "Viața trebuie trăită din plin".

Leo zîmbi.

– Trebuie să știi că eu am spus asta de multe ori înainte și întotdeauna am fost tîrît în necazuri.

Win privi în jurul ei cu plăcere. După ce a trăit atît de mult timp în ambianța austeră a clinicii Harrow, acum se bucura de gustul luxului.

Elegant, modern și extrem de confortabil, *Rutledge* aparținea misteriosului Harry Rutledge, despre care erau atît de multe zvonuri, că nimeni nici măcar nu putea să spună în mod cert dacă era englez sau american. Tot ce se știa sigur era că trăise o vreme în America și venise în Anglia, pentru a pune pe picioare un hotel, ce combina opulența Europei cu cele mai bune dotări americane.

Rutledge era primul hotel, care dotase fiecare dormitor din apartament cu propria lui baie privată. Și mai erau și alte plăceri, cum erau lifturile de serviciu pentru mîncare, dulapuri în perete în dormitoare, camere de întîlnire private cu tavanul de sticlă și grădini desemnate cu niște camere exterioare. Hotelul avea ca semn distinctiv un salon de recepții, care se spunea că ar fi fost cel mai frumos din Anglia, cu așa de multe candelabre, încît tavanul necesitase ranforsări suplimentare în timpul construcției.

Ajunseră la ușa apartamentului familiei Hathaway și Leo bătău ușor.

Se auzi puțină mișcare înăuntru. Apoi ușa se deschise și apărură o subretă cu părul deschis la culoare. Privirea fetei alunecă peste amândoi.

– Pot să vă fiu de folos, sir? îl întreabă pe Leo.

– Am venit să-i vedem pe domnul și doamna Rohan.

– Scuzați-mă, sir, dar tocmai s-au retras, pentru noapte.

Ora e destul de târzie, de gândi Win dezumflată.

– Ar trebui să ne ducem în camerele noastre și să-i lăsați să se odihnească, i se adresă ea lui Leo. Ne întoarcem dimineată.

Leo o privi pe slujnică cu un zîmbet ușor și o întreabă cu o voce caldă și joasă:

– Cum te cheamă, copilă?

Ochii ei căprui se măriră și roșeața îi împurpură obraji.

– Abigail, sir.

– Abigail, repetă el. Spune-i doamnei Rohan că sora ei se află aici și dorește să o vadă.

– Da, sir. Subreta chicoti și îi lăsa la ușă.

Win îi aruncă fratelui ei o privire crispată, în timp ce o ajută să-și scoată mantoul.

– Felul tău de a te purta cu femeile nu încetează să mă uimească.

– Cele mai multe femei au o atracție tragică pentru desfrânați, rosti el cu regret. Pur și simplu, n-ar trebui să mă folosesc așa de ele.

Cineva intră în camera de primire. El văzu silueta familiară a Ameliei, îmbrăcată într-un halat albastru, însoțită de Cam Rohan, îmbrăcat neglijent într-o cămașă cu gulerul descheiat și cu pantaloni.

La vederea fratelui și surorii ei, Amelia se opri, cu ochii ei albaștri, rotunzi și uimiți. Își duse o mână albă la gît.

– Oare chiar voi sînteți? înrebă ea nesigură.

Win încercă să zîmbească, dar îi era imposibil, deoarece buzele îi tremurau de emoție. Încercă să-și imagineze cum apăsarea ei în ochii Ameliei, care o văzuse ultima oară cînd era fragilă și bolnavă.

– Sînt acasă, rosti ea cu o poticnire ușoară în voce.

– O, Win! Am visat, am sperat.... Amelia se opri și se aruncă spre ea înconjurînd-o cu brațele, repede și strîns. Win închise ochii și oftă, simțind că în sfîrșit sosise acasă. *Sora mea*. Se cuibări în confortul cald al brațelor Ameliei. Ești așa frumoasă, adăugă aceasta retrăgîndu-se pentru a prinde obrajii umezi ai lui Win în palme. Așa de sănătoasă, de puternică. O, priviți-o pe zeița asta! Cam, uită-te la ea!

– Arăți bine, i se adresă Rohan lui Win, cu ochi strălucitori. Mai bine decît te-am văzut eu vreodată, surioară. Cu grijă o îmbrățișă și o sărută pe frunte. Bun venit acasă.

– Unde sînt Poppy și Beatrix? întrebă Win agățată de mîna Ameliei.

– Sînt în pat, dar mă duc să le trezesc.

– Nu, lasă-le să doarmă, rosti repede Win. Nu stăm prea mult – amîndoi sîntem istoviți, dar am simțit nevoie să te văd, înainte de a mă retrage pentru noapte.

Privirea Ameliei se îndreptă spre Leo, care rămăsese lîngă ușă. Win auzi cum se oprește respirația surorii ei cînd văzu schimbările petrecute în el.

– Iată-l pe bătrînul meu Leo, rosti blînd Amelia.

Win fu surprinsă să vadă o pîlpîire de ceva, în expresia sardonică a lui Leo, un fel de vulnerabilitate infantilă, ca și cum se simțea stînjedit de propria lui plăcere a revederii.

– Acum o să ai și alte motive de plîns, i se adresă Amelia. Pentru că, după cum vezi, m-am întors și eu.

Ea zbură spre el și îl înăbuși într-o îmbrățișare puternică.

– Nu te-au vrut franțuzoaicele? întrebă ea, cu vocea sugrumată la pieptul lui.

– Din contră, m-au adorat. Dar nu e nici o distracție să rămii undeva, unde ești dorit.

– Destul de rău, rosti Amelia ridicându-se în vârful picioarelor pentru a-l săruta pe obraz. Pentru că și aici ești foarte dorit.

Zîbind, Leo se întinse pentru a-i strînge lui Rohan mîna.

– Abia aștept să văd îmbunătățirile despre care mi-ai scris. Se pare că moșia prosperă.

– Poți să-l întrebi mîine pe Merripen, comentă Rohan cu ușurință. El cunoaște fiecare centimentru de loc și numele fiecărui servitor și arendaș. Și are multe de spus despre acest subiect, așa că vă avertizez că orice discuție despre moșie va fi de lungă durată.

– Mîine, repetă Leo aruncîndu-i lui Win o privire rapidă. Deci e la Londra?

– E chiar aici, la *Rutledge*. E în oraș pentru a vizita o agenție de plasament, în vederea angajării altor servitori.

– Am multe pentru care trebuie să-i mulțumesc lui Merripen, rosti Leo cu o sinceritate deloc caracteristică lui, și tie, Rohan. Dracu' știe de ce te-ai însărcinat cu așa multe, de dragul meu.

– A fost și de dragul familiei.

În timp ce cei doi bărbați stăteau de vorbă, Amelia o trase pe Win pe un divan de lîngă șemineu.

– Fața ta e împlinită, rosti Amelia comentînd deschis schimbarea surorii ei. Ochii sînt mai strălucitori și întreaga ta figură e splendidă.

– Și fără corsete, rosti Win cu un zîmbet. Doctorul Harrow spune că apasă pe plămîni și forțează spinarea și capul să aibă o poziție nenaturală, slăbind mușchii spatelui.

– Scandalos, exclamă Amelia cu ochii sclipind. Fără corset, chiar și în ocazii speciale?

– Mi-a permis să port unul foarte rar, dar numai din dantelă subțire.

– Ce altceva mai spune doctorul Harrow? Amelia era în mod clar amuzată. Vreo părere privind ciorapii și jartierele?

– Ai putea să auzi asta chiar de la sursă, afirmă Win. Leo și cu mine l-am adus cu noi.

– Ce drăguț! Are vreo treabă pe aici?

– Nu, după câte știu eu.

– Presupun că din cauză că e din Londra, are relații și prieteni cu care se întâlnește?

– Da, asta e o latură, dar.... Win simți că roșește ușor. Julian și-a exprimat interesul personal să-și petreacă mai mult timp cu mine, în afară de internarea la clinică.

Buzele Ameliei se deschiseră de surpriză.

– Julian, repetă ea. Îți face curte, Win?

– Nu sînt sigură. Nu sînt de loc experimentată în astfel de probleme. Dar, așa cred.

– Îți place de el?

Win dădu din cap fără să ezite.

– Destul.

– Atunci sînt sigură că am să-l plac și eu. Și voi fi încântată să am ocazia să-i mulțumesc personal, pentru ceea ce a făcut.

Își zîmbiră una alteia, încălzindu-se la bucuria de a fi împreună. Dar după o clipă Win se gîndi la Merripen și pulsul ei începu să se accelereze, cu o forță lipsită de confort iar nervii i se zbătură în tot trupul.

– El ce face, Amelia? reuși ea pînă la urmă să șoptească.

Aceasta n-avea nevoie să întrebe cine e "el".

– Merripen s-a schimbat, rosti ea prudentă, aproape tot atît de mult ca tine și ca Leo. Cam spune că ceea ce

realizat Merripen la moșie e uluitor. Este nevoie de o vastă listă de abilități, pentru a-i conduce pe constructori, meseriași și grădinari și pentru a repara și fermele arendașilor. Iar Merripen le-a făcut pe toate. Când a fost necesar, și-a scos haina și și-a pus propria spinare la treabă. A câștigat respectul muncitorilor – n-au îndrăznit niciodată să îi nege autoritatea.

– Nu sînt surprinsă, desigur, rosti Win în timp ce un sentiment amar-dulce o năpădi. A fost întotdeauna un bărbat foarte capabil. Dar, cînd zici că s-a schimbat, ce anume înțelegi prin asta?

– A devenit și.....mai dur.

– Cu inima dură? Încăpățînat?

– Da, și mai singuratic. Se pare că nu are nici o satisfacție de pe urma succesului, și nu arată nici o plăcere reală pentru viață. O, a învățat mult, își exercită efectiv autoritatea și se îmbracă mai bine, pentru a corespunde noii sale poziții. Dar, ciudat, pare mai puțin civilizat decît oriînd. Eu cred.....făcu o pauză lipsită de confort. Poate că îi va fi de ajutor să te vadă din nou. Ai avut întotdeauna o influență benefică asupra lui.

Win își așeză mîinile în poală.

– Mă îndoiesc. Mă îndoiesc să am vreo influență asupra lui Merripen. Și-a demonstrat foarte clar lipsa de interes.

– Lipsa de interes? repetă Amelia și scoase un mic și ciudat hohot de rîs. Nu, Win, n-aș spune deloc asta. Orice menționare a ta trezește în el cel mai mare interes.

– Poți să judeci sentimentele unui bărbat după acțiunile sale. Win oftă și își frecă ochii obosiți. La început am fost rănită de felul în care mi-a ignorat scrisorile. Apoi am fost furioasă. Acum mă simt ca o proastă.

– De ce, iubito? întrebă Amelia, cu ochii ei albaștri plini de îngrijorare.

Pentru că l-a iubit și dragostea i-a fost azvîrlită în față. Pentru că a risipit un ocean de lacrimi pe o brută mare și cu inima dură.

Și pentru că încă voia să-l vadă, în ciuda tuturor celor întîmplate.

Win clătină din cap. Discuția despre Merripen o tulburase și o făcuse melancolică.

– Sînt epuizată după călătoria asta lungă, Amelia, rosti ea cu o jumătate de zîmbet. Nu te superi dacă....

– Nu, nu, pleacă imediat, îi spuse sora ei ridicîndu-se de pe divan și cuprinzînd-o protector cu brațul. Leo, o duci tu pe Win în camera ei? Amîndoi sînteți epuizați. Vom avea timp să stăm de vorbă mîine.

– O, acest simpatic ton de comandă, își aminti Leo. Rohan, am sperat că pînă acum ai reușit să o dezbari de obiceiul de a lătra ordine, ca un sergent la instrucție.

– Îmi fac plăcere toate obiceiurile ei, replică Rohan zîmbindu-i soției lui.

– În ce cameră e cazat Merripen? îi șopti Win Ameliei.

– La etajul trei, numărul douăzeci și unu, șopti la rîndul ei Amelia. Dar nu trebuie să te duci în noaptea asta, dragă.

– Desigur, Win îi zîmbi. Singurul lucru pe care intenționez să-l fac în această noapte este să mă urc în pat, fără întîrziere.

CAPITOLUL ȘAPTE

Etajul trei, camera douăzeci și unu. Win își trase mai bine pe cap gluga mantoului, acunzându-și fața în timp ce mergea de-a lungul holului tăcut.

Trebuia să-l găsească pe Merripen, desigur. Ajunsese prea departe. Traversase kilometri de uscat și un ocean gândindu-se la asta, urcase echivalentul a mii de scări în sala de gimnastică a clinicii, totul pentru a ajunge la el. Acum că se aflau în aceeași *clădire*, era hotărâtă să pună capăt călătoriei ei, cât mai curînd.

Culoarele hotelului erau prevăzute la fiecare capăt cu luminatoare susținute de colonade, pentru a permite ca în timpul zilei să pătrundă lumina soarelui. Win putea să audă muzica de jos, din interiorul hotelului. Trebuie că era o petrecere privată în sala de bal, sau un eveniment în faimoasa sală de recepții. Harry Rutledge era supranumit hotelier regal, deoarece găzduise în stabilimentul său personalități faimoase, puternice și mondene.

Uitîndu-se la numerele aurite de pe uși, Win găsi în afișul nr. 21. I se strînse stomacul și fiecare mușchi i se înțordă, din cauza anxietății. Simțea o peliculă de transpirație ce-i năpădise fruntea. Ocupîndu-se cu stîngăcie de mănuși, reuși să le scoată și să le bage în buzunarele mantoului.

O bătaie șovăitoare în ușa cu încheieturile degetelor. Și așteptă într-o liniște rigidă, cu capul aplecat, de-abia pu-

tînd să respire de nervi. Pe sub mantoul care o ascundea, își înconjură trupul cu brațele.

Nu era sigură cît timp a trecut, dar i se păru o eternitate, pînă cînd ușa a fost descuiată și apoi deschisă.

Înainte de a face efortul de a ridica privirea, auzi vocea lui Merripen. Uitase cît de profundă și sumbră era, cum părea că îi străbate întreaga ființă.

– În seara asta n-am trimis după nici o femeie.

Cuvintele o făcută pe Win să nu răspundă.

În seara asta? Deci existaseră și alte seri, cînd într-adevăr trimisese după o femeie. Și cu toate că era naivă, în mod categoric înțelegea ce se întîmplă, cînd o femeie e primită de un bărbat într-un hotel.

Creierul ei mișuna de gînduri. Nu avea dreptul să protesteze, dacă Merripen voia o femeie să-l servească. Nu era proprietatea ei. Nu-și făcuseră nici promisiuni, nici vreo înțelegere. El nu-i datora fidelitate.

Dar nu putea să se oprească să se întrebe.....Cîte femei? Cîte nopți?

– Dar nu contează, rosti el deodată. Pot să te folosesc și pe tine. Intră. O mîină mare se întinse și o apucă pe Win de umăr, trăgînd-o dincolo de prag, fără să-i dea posibilitatea să obiecteze.

Pot să te folosesc?

Furia și consternarea o sufocau. Nu avea idee ce să facă, sau să spună. Într-un fel, nu i se părea adecvat să-și dea pur și simplu gluga jos și să strige: "Surpriză!"

Merripen o confunda cu o prostituată și deci, întîlnirea la care visase de atîta amar de vreme să transformase într-o farsă.

– Presupun că ți s-a spus că sînt țigan, rosti el. Cu fața acoperită în continuare de glugă, Win dădu afirmativ din cap. Deci nu contează pentru tine? Win reuși să scuture din cap o dată. Se auzi un hohot înăbușit și lipsit de

umor, ce nu semăna deloc cu Merripen. Sigur că nu, adăugă el. Atîta timp cît ies banii buni.

Pentru o clipă o părăsi, îndreptîndu-se spre fereastră, pentru a trage draperiile grele de catifea, peste luminile estompate de fum ale Londrei. O singură lampă rămase să lumineze obscuritatea camerei.

Win îl privi repede. Era Merripen....dar, așa cum spusese Amelia, era schimbat. Pierduse mult din greutate, poate cam 6 kg. Era înalt, subțire, aproape costeliv. Gulerul cămășii era desfăcut, dînd la iveală pieptul cafeniu fără păr, curba lucioasă a mușchilor puternici. La început crezuse că e o iluzie provocată de lumină, valul imens de mușchi ai umerilor pe antebrațe. Dumnezeu mare, cît de puternic devenise!

Dar nimic nu o intrigă și nu o uimi mai mult, ca fața lui. Era tot diabolic de frumos, cu ochii aceia negri și gura crudă, cu unghiurile austere ale nasului și maxilarului, cu netezimea înaltă a pomeților. Apăruseră totuși riduri noi, adînci, cute amare de la nas pînă la gură și semnul unei încruntări permanente între sprîncenele groase. Și ce era mai greu de suportat dintre toate, o urmă de cruzime în expresia lui. Arăta capabil de lucruri pe care Merripen *al ei* nu le-ar fi putut face niciodată.

Kev, se gîndi ea uimită și disperată, ce ți s-a întîmplat?

Veni spre ea. Win uitase mișcarea fluidă a mersului lui, vitalitatea lui ce-ți tăia respirația și care părea că umple aerul. Repede, lăsă capul în jos.

Merripen întinse mîna după ea simțind-o cum tresare. Trebuie că a detectat și fiorul care-i bîntuia ființa, pentru că spuse cu un ton lipsit de milă:

– Ești nouă în treaba asta.

Ea reuși să scoată o șoaptă răgușită:

– Da.

– N-am să te rănesc. O conduse pînă la o masă din apropiere. În timp ce ea stătea cu capul întors, el întinse

mîna să-i desfacă mantoul. Îmbrăcămintea grea căzu de pe ea, dînd la iveală părul blond și drept, care se desprinsese din piepșteni. Auzi cum i se oprește respirația. Un moment de nemișcare. Win închise ochii, în timp ce mîinile lui Merripen o îndepărtau de el. Avea un trup plin, puternic și cu multe curbe, în locurile unde odată fusese fragilă. Nu purta corset, în ciuda faptului că o femeie decentă purta întotdeauna corset. Și nu exista decît o singură concluzie, pe care putea să o tragă un bărbat, din acest fapt.

În timp ce el se apleca pentru a-i pune mantoul într-o parte a mesei, Win simți trupul lui ferm atingîndu-l pe al ei. Mireasma lui, curată, bogată și masculină, dezlănțui în ea un fluviu de amintiri. Mirosea ca afară, a frunze uscate și a pămînt reavăn, udat de ploaie. Mirosea a Merripen.

Nu voia să fie agresată de el. Și totuși nu putea să-i apară ca o surpriză. Ceva în legătură cu el se infiltrasese în calmul ei obișnuit, pînă în mijlocul celor mai pure sentimente. Euforia aceasta primitivă era teribilă și dulce și nici un bărbat, nimeni nu-i provocase așa ceva, cu excepția lui.

– Nu vrei să-mi vezi fața? întrebă răgușită.

• Un răspuns rece, plat.

– Nu mă întresează dacă ești urîță sau frumoasă. Dar respirația i se accelerează, cînd își puse mîinile pe ea, una alunecîndu-i pe spate și silind-o să se aplece în față. Iar următoarele cuvinte îi atinseră urechea, ca o catifea neagră. Pune-ți mîinile pe masă.

Win se supuse orbește, încercînd să înțeleagă înțepătura bruscă a lacrimilor, emoția care îi cuprinsese tot trupul. Se afla în spatele ei. Cu mîna continuînd să-i mîngîie spatele încet, cu mișcări unduitoare, făcînd-o să-și dorească să se arcuiască în sus, ca o pisică. Atingerea lui îi trezi senzații, ce zăceau dormitînd de atît de mult timp. Mîinile acestea o mîngîiaseră și o dezmierdaseră tot timpul cît fusese bonavă, o smulseseră din ghearele morții.

Și totuși atingerea de acum nu era dragoste, ci o îndemînare impersonală. Așa că înțelese că el intenționa să o ia, să o folosească, exact cum spusese. Și după un act intim cu o străină, intenționa să o trimită de acolo, tot pe o străină. Era ceva sub-nivelul lui, lașul! Niciodată nu-și va permite să se implice, să fie alături de cineva?

Cu o mînă îi apucă fusta ridicînd-o. Win simți adierea rece de pe glezne și nu putu să se oprească să nu-și imagineze ce ar fi însemnat dacă l-ar fi lăsat să continue.

Deodată trează și panicată, se uită la pumnii ei și rosti sugrumată:

– Acum, așa le tratezi tu pe femei, Kev?

Totul înțepenii. Pămîntul încetă să se rotească în jurul axei sale.

Tivul fustei îi căzu din mînă și o apucă într-o strîngere sălbatică și dureroasă, apoi o răsuci. Astfel imobilizată și lipsită de ajutor, ridică ochii la fața lui întunecată.

Era inexpresivă, în afară de ochii larg deschiși. În timp ce o privea, îmbujorarea îi coloră obrajii și șaua nasului.

– Win. Numele îi fu rostit cu o respirație ezitantă.

Încercă să-i zîmbească, să spună ceva, dar îi tremurau buzele și era orbită de lacrimi de fericire. Să fie iar eu el...era copleșită, în toate sensurile.

El ridică una din mîini. Vîrfurile aspre ale degetului mare mîngîie umezeala lucioasă de sub ochii ei. Îi cuprinse un obraz, așa de blînd încît ea își coborî genele și nu opuse rezistență, cînd îl simți trăgînd-o mai aproape. Buzele lui deschise atinseră izvorul sărat al lacrimii, pe care o urmări apoi de-a lungul obrazului. După care blîndețea dispăru. Cu o mișcare grăbită și lacomă, îi apucă spatele și soldurile, lipind-o cu putere de el.

Gura lui o găsi pe a ei cu o apăsare fierbinte, urgentă. O gusta... ea întinse mîna spre obrazul lui și își curbă degetele peste firele țepoase ale bărbii nerase. Un sunet izvorînd din adîncul gîtului lui, un mîrîit de mascul plin de

plăcere și dorință. Brațele lui se uniră în jurul ei, într-o încheștare de nedesfăcut, pentru care ea îi fu recunoscătoare. Genunchii amenințau să-i cedeze cu desăvîrșire.

Ridicînd capul, Merripen o privi cu ochii lui negri și uluiți.

– Cum de te afli aici?

– M-am întors mai devreme. Un fior o străbătu, în timp ce respirația lui fierbinte îi mîngîia buzele. Am vrut să te văd. Am vrut....

El îi prinse din nou gura, de data aceasta nu prea blînd. Își strecură limba în ea, cercetînd-o agresiv. Ambele mîini i se ridicară spre capul ei, îndreptîndu-l în așa fel încît gura ei să-i fie pe deplin accesibilă. Ea îl înconjură cu brațele, apucîndu-se de spatele lui puternic, de mușchii tari ce se întindeau acolo, mai departe și mai departe.

Merripen gemu cînd îi simți mîinile. Bîjbîi după piepșenii din părul ei, îi scoase și își trecu degetele printre șuvițele lungi și mătăsoase. Împingîndu-i capul pe spate, îi căută pielea fragilă a gîtului și își trecu gura peste ea, de parcă ar fi vrut să o devoreze. Foamea lui se adînci și făcu ca respirația să-i fie mai rapidă și pulsul mai puternic, pînă cînd Win realizează că era pe punctul de a-și pierde controlul.

O ridică cu o ușurință șocantă. O duse spre pat și o întinse grăbit pe saltea. Buzele lui le găsiră pe ale ei, răvășind-o profund și dulce, secătuiind-o cu sărutări cercetătoare și fierbinți.

Se lăsase peste ea, imobilizînd-o cu greutatea lui robustă. Win simți cum partea din față a fustei de călătorie îi fu apucată și trasă, așa de tare încît crezu că materialul se va rupe. Dar ștofa groasă rezistă eforturilor lui, doar cîțiva nasturi din spate pocniră.

– Așteaptă....așteaptă....șopti ea îngrozită că îi va rupe fusta în fișii. Dar el era prea acaparât de dorința lui sălbatică, pentru a mai auzi ceva.

Cînd Merripen prinse în palmă, prin rochie, forma dulce a sînului ei, vîrful o duru și se întări. Capul lui se aplecă. Spre surpriza ei, îl simți mușcînd prin material, pînă cînd sfîrcul îi fu prins ușor între dinți. Ei îi scăpă un scîncet și șoldurile i se ridicară, ca un reflex.

Merripen se tîrî deasupra ei. Fața îi era aburită de sudoare, nările îi palpitau de forța respirației. Partea din față a fustei ei, aflată între ei, se ridicase. El o trase mai sus și se împinse între coapsele ei, pînă cînd îi simți mușchia dură, chiar prin chiloții ei și prin pantalonii lui. Ochii i se deschiseră mari. Se uită în focul negru al ochilor lui. El se mișcă mai aproape de ea, făcînd-o să simtă fiecare centimetru, din ceea ce voia el să pătrundă în ea, iar ea gemu și-și desfăcu picioarele.

El scoase un sunet primitiv, cînd se frecă iar de ea, mîngîind-o cu o intimitate de nedescris. Ea ar fi vrut să se oprească, dar în același timp ar fi vrut să nu se mai oprească niciodată.

– Kev. Vocea ei tremura. Kev....

Dar gura lui o acoperi pe a ei, pătrunzînd-o adînc, în timp ce șoldurile i se mișcau cu loviuri ușoare. Zguduită, dar plină de pasiune, se ridică spre tîria aceea impetuoasă. Fiecare mișcare îi stîrni senzații, ajungînd să-i răspîndească prin trup fierbințeala.

Win se zvîrcoli neajutorată, incapabilă să vorbească, din cauza gurii lui ce o strivea pe a ei. Și mai multă fierbințeală, și mai multă frecare delicioasă. Ceva se întîmpla, mușchii ei se încordau, simțurile i se deschideau, gata pentru.... pentru ce? O să leșine dacă n-o să se oprească. Mîinile i se îngropară în umerii lui, împingîndu-l, dar el ignoră brînciul ușor. Apoi lungindu-se sub ea, îi prinse în palme dosul agitat și o trase mai sus, exact peste duritatea care pompa și se mișca. Un moment de tensiune insuportabilă, așa de puternică, încît ea scoase un scîncet înfuriat.

Deodată el se retrase, ducându-se în partea opusă a camerei. Punându-și mâinile pe perete, își lăsă capul să atârne gîfîind și tremurînd, ca un cîine plouat.

Uluită și vibrînd, Win se mișcă încet, aranjîndu-și hainele. Se simțea disperată și dureros de goală, avînd nevoie de ceva ce nu avea nume. Cînd fu din nou acoperită, părăsi patul pe niște picioare nesigure.

Se apropie de Merripen prudentă. Era evident că el era stîrnit. Dureros. Ar fi vrut să-l atingă iar. Cel mai mult ar fi vrut să o ia în brațe și să-i spună cît de bucuros era că e din nou cu el.

Dar, înainte de a ajunge la el, vorbe. Și tonul lui nu era încurajator.

– Dacă mă atingi, roși el cu voce guturală, am să te duc înapoi, în patul acela. Și n-am să fiu răspunzător de ceea ce se va întîmpla în continuare.

Win se opri și încleștă pumnii.

Pîna la urmă, Merripen își recăpătă respirația. Și îi aruncă o privire, care ar fi putut să o nimicească.

– Data viitoare, rosti el lipsit de expresie, anunțarea anticipată a sosirii tale s-ar putea să fie o idee bună.

– Am trimis o notă. Win era uluită că era în stare să vorbească. Trebuie că s-a pierdut. Făcu o pauză. A fost un bun sosit mult mai călduros decît m-am așteptat, avînd în vedere modul cum m-ai ignorat, în ultimii doi ani.

– Nu te-am ignorat.

Win găsi un refugiu rapid în sarcasm.

– Mi-ai scris doar o dată în doi ani.

Merripen se întoarse și se sprijini cu spatele de perete.

– N-aveai nevoie de scrisori de la mine.

– Am avut nevoie chiar și de cel mai mic semn de afecțiune! Și nu mi-ai dat nici unul. Îl privi neîncrezătoare, în timp ce el rămase tăcut. Pentru numele cerului, Kev, nu intenționezi să spui că ești încîntat că m-am făcut bine?

- Sînt încîntat că te-ai făcut bine.
- Atunci de ce te porți în felul acesta?
- Pentru că nimic nu s-a schimbat.
- *Tu* te-ai schimbat, îi aruncă ea replica. Nu te mai

recunosc.

- Asta e așa cum trebuie să fie.

– Kev, rosti ea consternată. De ce te porți așa? Am plecat ca să mă vindec. În mod cert, nu poți să mă acuzi de asta.

– Nu te acuz de nimic. Dar dracu' știe ce vrei de la mine, acum.

Vreau să mă iubești, ar fi dorit să strige. Călătorise atât de departe, însă acum exista între ei o distanță mai mare ca întotdeauna.

– Pot să-ți spun ce *nu* vreau, Kev: Nu vreau să ne înstrăinăm unul de altul.

Expresia lui Merripen era lipsită de sensibilitate, ca de piatră.

– Nu ne-am înstrăinat. Îi luă mantoul și i-l dădu. Pune asta pe tine. Te duc în camera ta.

Win își puse haina aruncîndu-i priviri discrete. Emană energie și putere stăpînită, în timp ce-și băga cămașa în pantaloni. X-ul bretelelor de pe spatele îi scotea în evidență și mai mult constituția magnifică.

– Nu trebuie să vii cu mine în cameră, îi spuse ea cu vocea slăbită. Pot să-mi găsesc drumul înapoi și fără....

– N-ai să mergi nicăieri singură, în acest hotel. Nu ești în siguranță.

– Ai dreptate, rosti ursuză. Mi-ar dispăcea să fiu acostată de cineva.

Afirmația își atinse scopul. Gura lui Merripen deveni mai dură și îi aruncă o privire periculoasă, în timp ce-și îmbrăca la rîndu-i haina.

Cît mai rămăsese la ora actuală din băiatul aspru și furios, care fusese cînd venise pentru prima oară la familia Hathaway?

– Kev, rosti ea cu blîndețe, nu putem să ne reluăm prietenia?

– Mai sînt încă prietenul tău.

– Dar nimic mai mult?

– Nimic.

Win nu se putu abține să nu se uite la pat, la cuvertura mototolită ce îl acoperea și să nu simtă un nou fior fierbinte.

Merripen rămase nemișcat, cînd urmări direcția privirii ei.

– Asta nu trebuie să se mai întîmple, rosti el aspru. N-ar fi trebuit.... Se opri și înghiți sonor. N-am avut..... de mult o femeie. Ai fost într-un loc greșit, la un moment greșit.

Win nu mai fusese niciodată atît de mortificată.

– Vrei să spui că ai fi reacționat la fel, cu orice femeie?

– Da.

– Nu te cred!

– Crede ce dorești. Merripen se duse la ușă și o deschise, pentru a se uita pe culoar, în ambele direcții. Vino!

– Vreu să rămîn. Am nevoie să vorbesc cu tine.

– Nu singuri. Nu la această oră. Făcu o pauză. Ți-am spus să vii.

Cuvintele din urmă fuseseră spuse cu autoritate liniștită, care o făcu să se zbîrlească. Totuși se supuse:

Cînd ajunse lîngă el, Merripen îi ridică gluga mantoului, pentru a-i acoperi fața. Convins că holul era în continuare pustiu, o îndrumă să iasă și închise ușa.

Tăcură, în timp ce se îndreptau spre scara de la capătul holului. Win era teribil de conștientă de mîna lui, ce se odihnea ușor pe spatele ei. Ajungînd la prima treaptă, fu surprinsă cînd el o opri.

– Ia-mă de braț.

Ea realizează că intenționa să o ajute să coboare scările, așa cum făcuse întotdeauna, cînd era bolnavă. Pentru ea,

scările fuseseră o adevărată probă de rezistență. Întreaga familie era îngrozită, că ar putea să leșine în timp ce urca sau cobora treptele și să-și rupă gîtul. Adesea, Merripen o cărase în brațe, în loc să o lase să riște.

– Nu, mulțumesc, rosti ea. Acum pot să cobor singură.

– Ia-l, repetă prinzînd-o de mîină.

Win se smuci, în timp ce pieptul i se strînse de iritare.

– N-am nevoie de ajutorul tău. Nu mai sînt o bolnavă neputincioasă. Deși se pare că m-ai prefera așa.

Cu toate că nu-i putea vedea fața, auzi cum inspiră zgomotos. Se simțea rușinată de acuzația ei meschină, chiar dacă se întreba dacă nu există în ea un grăunte de adevăr.

Totuși, Merripen nu răspunse. Dacă îl rănise, suporta cu stoicism. Coborîră scările separat, în tăcere.

Win era cu desăvîrșire confuză. Își imaginase această noapte în sute de feluri. Fiecare mod era posibil, dar nu cum se desfășurase de fapt. Se îndreptă spre ușa ei și-și căută cheia în buzunar.

Merripen îi luă cheia și descuie ușa.

– Du-te și aprinde lumina.

Conștientă de silueta lui mare și întunecată, care aștepta în prag, Win se duse la noptiera de lîngă pat. Cu grijă ridică globul de sticlă al lămpii, aprinse fitilul și puse sticla la loc.

După ce băgă cheia pe partea din interior a ușii, Merripen rosti:

– Încui-o după mine.

Întorcîndu-se să se uite la el, Win simți că i se urcă în gît un nestăpînit hohot de rîs.

– Aici rămăseserăm, nu-i așa? Eu, aruncîndu-mă la tine. Tu, întorcîndu-te de la mine. Înainte, am crezut că am înțeles. Nu eram suficient de bine, pentru felul de relație pe care îl doream cu tine. Dar acum, nu înțeleg. Pentru că nu există nimic, care să ne împiedice să aflăm dacă....

dacă sîntem făcuți să.... Epuizată și mortificată, nu putu să găsească cuvintele care să ilustreze ce dorea. Doar dacă nu am greșit, în privința celor ce simțeai pentru mine? M-ai dorit vreodată, Kev?

– Nu. Vocea lui de-abia se auzi. A fost doar prietenie. Și milă.

Win își simți fața golindu-se de sînge. Ochii și nasul o înțepau. O lacrimă fierbinte îi alunecă pe obraz.

– Mincinosule, rosti ea și se răsuci.

Ușa se închise încet.

Kev nu-și aminti niciodată cum a ajuns înapoi în camera lui, doar că pînă la urmă se trezi stînd lîngă pat. Murmură o înjurătură, căzu în genunchi și se apucă cu mîinile de cuvertură îngropîndu-și fața în ea.

Era un infern.

Cristoase Sfînt, cum l-a devastat Win! Îi era foame de ea de atîta vreme, visase la ea așa multe nopți și se trezise în așa multe dimineți amare fără ea, încît la început nu-i venise să creadă că e reală.

Se gîndi la fața ei frumoasă și la moliciunea gurii ei lipită de a lui și la felul în care se arcuise sub mîinile lui. O simțise cu totul altfel. Trupul ei era suplu și puternic. Dar sufletul îi era același, iradiind o dulceață nesfîrșită și o cinste ce i-a mers întotdeauna direct la inimă. A avut nevoie de toată puterea, să nu cadă în genunchi în fața ei.

Win îi ceruse prietenie. Imposibil. Cum poate el să desprindă o parte din încîlceala stîngace a sentimentelor lui și să-i dea o bucățică așa mică? Și ea știa că nici nu trebuia să-i ceară. Chiar și în lumea excentrică a familiei Hathaway, unele lucruri erau interzise.

Kev nu avea ce să-i ofere lui Win, în afară de înjosire. Chiar și Cam Rohan fusese capabil să-i ofere Ameliei considerabila lui bogăție. Dar Kev nu avea nimic pe lume, nici finețea caracterului, nici educație, nici relații avantajoase,

nimic care să fie valoros în ochii *gagiilor*. Fusese izolat și rău tratat, chiar de membrii propriului lui trib, din motive pe care nu le-a înțeles niciodată. Dar în sinea lui, știa că probabil a meritat-o. Ceva din trecutul lui l-a destinat unei lumi a violenței. Și nici o ființă rațională n-ar putea spune că exista vreun beneficiu pentru Win Hathaway să-l iubească pe bărbatul care era el, în fond o brută.

Dacă ea era suficient de bine pentru a se căsători oindva, va trebuie să se mărite cu un domn.

Cu un bărbat bun.

CAPITOLUL OPT

Dimineață, Leo se întâlnește cu guvernanta.

Cu un an în urmă, Poppy și Beatrix îi scriseseră că au angajat o guvernantă. O chema domnișoara Marks și amândouă o plăceau, deși descrierile lor nu justificau exact, *de ce* ar fi trebuit să le placă o astfel de creatură. Ca aspect era subțire, calmă și severă. Le ajuta nu doar pe surori, ci pe întreaga familie, să învețe cum să se poarte în societate.

Leo considera că această instruire socială era probabil o treabă bună. Pentru toată lumea, dar nu și pentru el.

Cînd era vorba de un comportament corespunzător, societatea avea tendința să se intereseze mai mult de femei, decît de bărbați. Dacă un bărbat avea un titlu și își menținea pofta de băutură la un nivel rezonabil, putea să facă sau să spună aproape orice voia și totuși era invitat peste tot.

Printr-un capriciu al sorții, Leo moștenise titlul de viconte, ceea ce corespundea primei părți a ecuației. Iar acum, după o lungă ședere în Franța, își limitase și băutura la un pahar sau două de vin, la cină. Ceea ce însemna că era relativ sigur că va fi primit la orice eveniment plictisitor și respectabil din Londra, la care ar fi dorit să participe.

Singura lui speranță era ca formidabila domnișoară Marks să încerce să-l corecteze și pe el. Trebuie că era amuzant să o pună la punct.

Leo nu știa aproape nimic despre guvernante, cu excepția creaturilor cenușii din romane, care tindeau să se îndrăgostească de stăpînul domeniului, întotdeauna cu rezultate proaste. Totuși, domnișoara Marks era cu desăvîrșire în siguranță în ce-l privea. Ca variație, nu era interesat să seducă pe nimeni. Vechile lui preocupări dezamățate își pierduseră puterea de a-l captiva.

Într-una din plimbările lui prin Provence, pentru a vizita niște ruine arhitecturale galo-romane, l-a întîlnit pe unul din foștii lui profesori de la *Școala de Arte Frumoase*. Întîlnirea întîmplătoare a avut ca rezultat cunoștințe reînnoite. În lunile care urmară, Leo petrecu multe după-amiezi schițînd, citind și studiînd în *atelierul* sau cercul de studii al profesorului. Și ajunsese la concluzia că intenționează să se pună pe treabă, acum că se înapoiase în Anglia.

În timp ce mergea nonșalant de-a lungul holului ce ducea la apartamentul Hathaway, auzi niște pași repezi. Cineva alerga spre el, din direcție opusă. Dîndu-se la o parte, Leo așteptă cu mîinile băgate în buzunarele pantalonilor.

– Vino încoace, diavol mic! auzi el mîrîitul cuiva. Guzgan supradimensionat! Cînd am să pun mîna pe tine, am să-ți scot mațele!

Tonul însetat de sînge nu semăna deloc cu al unei doamne. Înfricoșător. Leo era foarte amuzat. Pașii se apropiu....dar nu erau decît ai unei singure persoane. Pe cine naiba putea să urmărească?

Deveni repede clar că nu urmărea pe "cineva", ci "ceva". Trupul îmblănit și alunecos al unui sconcs sosea topăind de-alungul coridorului, cu un obiect cu volănașe în dinții încleștați. Cea mai mare parte a oaspeților

hotelului ar fi fost fără îndoială tulburați, la vederea unui mic mamifer carnivor îndreptându-se în goană spre ei. Leo însă conviețuise ani de zile alături de creaturile lui Beatrix: șoricei ieșindu-i din buzunare, pui de iepuri în pantofi, arici plimbându-se ca din întâmplare pe masă, la cină. Zîmbind, îl văzu pe sconcs trecînd grăbit pe lîngă el.

În curînd, după el apăru și femeia, o adunătură de fuste cenușii foșnitoare alergînd enervată după animal. Dar dacă exista un lucru, pe care îmbrăcămintea femeilor nu era desemnată să-l facă, era să faciliteze mișcarea ușoară. Îngreunată de rîndurile de materiale, se împiedică și căzu, la cîtiva metri depărtare de Leo. O pereche de ochelari zburară într-o parte.

Într-o clipă, Leo fu lîngă ea ghemuit pe podea și încercînd să facă ordine în încîlceala foșnitoare de membre și fuste.

– Te-ai lovit? Sînt sigur că există o femeie, undeva, pe aici..... a, aici erai? Acuma, ușor. Lasă-mă.....

– *Nu mă atinge*, se repezi ea izbindu-l cu pumnii.

– Nu te ating. Asta... te ating doar cu.... oh, la naiba... doar cu intenția de a te ajuta. Pălăria ei, o bucățică de tricot tivit cu o garnitură din șnur ieftin, îi căzuse pe față. Leo reuși să o împingă la loc, pe vîrfurile capului ei, evitînd totodată o lovitură puternică în bărbie. *Cristoase!* Ești bună să încetezi o clipă să mă mai lovești?

Luptînd să ajungă într-o poziție șezînd, îl privi.

Leo se tîrî să recupereze ochelarii, după care se întoarse pentru a i-i înmîna. Îi smulse de la el fără un cuvînt de mulțumire.

Era o femeie slabă, ce părea încordată. O tînăra cu ochii îngustați, din care izvora un temperament afurisit. Părul ei castaniu deschis era tras la spate și strîns cu o sfoară, ceea ce îl făcu pe Leo să se dea înapoi, pentru a o privi. Cineva ar fi sperat să vadă cîteva trăsături compensatorii – poate o pereche de buze moi, sau un fund

drăguț. Dar nu, avea o gură severă, un piept plat și obraji afrijiți. Dacă Leo ar fi fost obligat să petreacă o vreme cu ea – ceea ce, slavă Domnului, nu se va întâmpla – ar fi început prin a o hrăni.

– Dacă vrei să ajuți, rosti ea rece, agățându-și ochelarii după urechi, prinde sconcsul ăla blestemat. Poate că l-am obosit destul, ca să-l poți doborî.

Încă ghemuit pe podea, Leo se uită la sconcs, care se opriese cam la zece metri depărtare și îi privea pe amîndoi cu ochi strălucitori ca mărgelile.

– Cum îl cheamă?

– Dodger.

Leo scoase un fluierat slab și plescăi de cîteva ori din limbă.

– Vino aici, Dodger. Ai provocat suficient necaz pentru o dimineată. Deși nu pot să-ți neg gustul pentru....jartierele de damă? Asta e ceea ce ai tu acolo?

Femeia privea stupefiată trupul lung și subțire al sconcsului îndreptîndu-se spre Leo. Mîrîind aferat, Dodger se tîrî pînă lîngă coapsa lui Leo.

– Bun băiat, zise acesta mîngîind blana lucioasă.

– Cum ai reușit asta? întrebă femeia iritată.

– Am ceva în comun cu animalele. Tind să mă recunoască de parcă aș fi unul de-al lor. Leo scoase cu blîndețe din incisivii lungi o bucată de dantelă cu volănașe și panglici. Era în mod clar o jartieră, delicios de feminină și nepractică. Îi aruncă femeii un zîmbet ironic, cînd i-o dădu. Nu mă îndoiesc că e a ta.

În realitate nu credea asta, desigur. Presupunea că jartiera aparține altcuiva. Era imposibil să-și închipuie că femeia aceasta severă purta ceva atît de frivol. Dar cînd văzu roșeața răspîndindu-se pe obrajii tinerei, realizează că de fapt a ei era. Șocant.

Făcu un gest spre sconcsul care stătea relaxat în brațele lui și rosti:

– Cred că animalul nu-ți aparține?

– Nu, e al uneia dintre copilele din sarcina mea.

– Întîmplător, ești guvernanta?

– Asta nu te privește pe tine.

– Pentru că dacă ești, atunci una din sarcinile tale este în mod cert domnișoara Beatrix Hathaway.

Ea se încruntă.

– De unde știi?

– Sora mea e singura persoană pe care o cunosc, în stare să aducă un sconcs-hoț de jartiere în hotelul *Rutledge*.

– Sora ta?

El zîmbi la figura ei surprinsă.

– Lord Ramsay, la dispoziția ta. Iar tu ești domnișoara Marks, guvernanta?

– Da, bolborosi ea ignorînd mîna întinsă. Se ridică în picioare fără ajutor.

Leo simți o nevoie irezistibilă de a o provoca.

– Ce plăcut! Întotdeauna mi-am dorit o guvernantă în familie, pe care să o necăjesc.

Comentariul păru că o ațîță, dincolo de așteptări.

– Sînt conștientă de reputația ta ca vînător de fuste, my lord. Nu găsesc motiv de distracție în asta.

Leo nu credea că ea ar putea găsi motiv de distracție aproape în nimic.

– Reputația mea a supraviețuit, în ciuda celor aproape trei ani de absență? Întrebă el afectînd un ton de plăcută surpriză.

– Ești mîndru de asta?

– Ei, sigur că da. E ușor să ai o reputație bună – nu e nevoie să faci nimic. Dar să capeți o reputație proastă... Ei bine, asta necesită ceva efort.

O privire plină de dispreț se aprinse în spatele lentilelor.

– Te disprețuiesc, anunță ea. Întorcându-se pe călcîie, plecă de lîngă el.

Leo o urmă, ducînd sconcsul.

– De abia ne-am întîlnit. Nu poți să mă disprețuiești, pînă n-ai să mă cunoști cu adevărat.

Îl ignoră, în timp ce o urma spre apartamentul Hathaway. Îl ignoră și cînd bătu la ușa și cînd fata din casă le dădu drumul înăuntru.

În apartament avea loc un fel de agitație, ceea ce nu putea fi o surpriză, avînd în vedere că era apartamentul familiei lui. Atmosfera era plină de înjurături, exclamații și mormăieli ilustrînd ceva ca o luptă fizică.

– Leo? Beatrix apăru din salonul principal de primire și se grăbi spre ei.

– Beatrix, iubito! Leo era uimit de schimbările pe care ultimii doi ani și jumătate le provocaseră în sora lui mai mică. Ce mult ai crescut....

– Da, dar asta nu contează acum, rosti ea nerăbdătoare smulgînd sconcsul de la el. Du-te înăuntru și ajută-l pe domnul Rohan!

– Să-l ajut, cu ce?

– Încearcă să-l oprească pe Merripen, să nu-l ucidă pe doctorul Harrow.

– Deja? întrebă Leo indiferent și se grăbi spre salonul de primire.

CAPITOLUL NOUĂ

După încercarea de a dormi într-un pat, ce pînă la urmă se transformase într-un instrument de tortură, Kev se trezi cu inima grea. Și cu alte disconforturi și mai urgente.

Fusese chinuit de vise stimulatoare, în care trupul gol al lui Win se zvîrcolea lîngă el, sub el. Toate dorințele pe care le ținuse în frîu în timpul zilei se dezvăluiră în aceste vise.... O ținea în brațe pe Win, o pătrundea și îi înăbușea țipetele cu gura lui.... sărutînd-o din cap pînă în picioare și invers. Și în aceleași vise, ea se comporta într-un fel ce nu semăna cu Win, desfătîndu-l delicat cu o gură nebunatică, cercetîndu-l cu mîini mici și indiscrete.

Spălatul cu apă rece îl ajută oarecum, dar era încă foarte conștient de focul ce-l ardea, foarte aproape de suprafață.

Astăzi, trebuia să-i facă față lui Win și să vorbească cu ea în fața tuturor, ca și cum era ceva normal. Va trebui să se uite la ea și să nu se gîndească la moliciunea dintre coapsele ei și cum îl legănase cînd ajunsese să pătrundă pînă la ea și cum îi simțise căldura, chiar și prin straturile de îmbrăcăminte. Și cum o mințise și cum o făcuse să plîngă.

Simțindu-se nenorocit și gata să explodeze, Kev se îmbracă în haine de oraș, pe care familia insistă să le îmbrace cînd se aflau la Londra.

– Știi ce importanță acordă *gagii* aparențelor, îi spusese Rohan trăgându-l spre Savile Row. Trebuie să arăți respectabil, sau asta se va reflecta urât asupra surorilor tale, când vor fi văzute cu tine.

Fostul patron al lui Rohan, lordul St.Vincent, îi recomandase un atelier specializat în croitorie de comandă.

– N-o să găsiți nimic decent printre hainele de gata, le spusese St.Vincent, aruncându-i lui Kev o privire apreciativă. Nimic nu ți se va potrivi.

Kev se supuse ofensei de a i se lua măsurile, de a fi drapat cu nenumărate materiale și de a face ajustări la nesfârșit. Rohan și surorile Hathaway păreau toți încântați de rezultat, dar Kev nu putea să vadă nici o diferență între noul lui aspect și cel vechi. Hainele sînt haine, ceva care acoperă trupul, pentru a-l proteja de elementele naturii.

Încruntîndu-se, Kev îmbracă o cămașă albă cu pliuri și o cravată neagră, o jiletcă fără guler și pantaloni negri strînși pe picior. Își puse apoi o haină de oraș din stofă de lînă cu buzunare cu clape în față și o crăpătură la spate. (În ciuda lipsei lui de considerație pentru îmbrăcămintea de *gagio*, trebuia să admită că era o haină frumoasă și confortabilă).

Și conform obiceiului, Kev se îndreptă spre apartamentul Hathaway pentru micul dejun. Își păstră o figură lipsită de expresie, cu toate că stomacul i se strînse și pulsul o luă razna. Toate, la gîndul că o va vedea pe Win. Dar are să stăpînească situația, așa cum trebuie. Va fi calm și liniștit și Win va fi netulburată ca de obicei și astfel vor trece peste prima lor întîlnire nefericit de periculoasă.

Totuși, toate intențiile i se evaporară, când intră în apartament și se duse în camera de primire, unde o văzu pe Win pe dușumea. În lenjerie de corp.

Era întinsă pe burtă și încerca să se ridice, în timp ce un bărbat era aplecat asupra ei. Atingînd-o.

Imaginea făcu explozie în Kev.

Cu un urlet însetat de sânge, ajunse la Win ca fulgerul și o apucă ridicînd-o în brațele lui posesive.

– Stai, i se tăie ei răsufierea. Ce faci – o, nu! Lasă-mă să-ți exp..... Nu!

O depuse neceremonios pe o sofa în spatele lui și se întoarse spre bărbat. Singurul gând din mintea lui Kev fu o ciopîrtire rapidă și eficientă, începînd cu smulgerea capului ticălosului.

Prudent bărbatul se strecură în spatele unui scaun greu, pe care-l plasă între ei.

– Tu trebuie că ești Merripen, rosti el. Eu sînt.....

– Un om mort, mîrîi Kev îndreptîndu-se spre el.

– E medicul meu! strigă Win. E doctorul Harrow și... Merripen, să nu îndrăznești să-i faci rău!

Ignorînd-o, Kev făcu doi pași mari, înainte de a simți cum un picior îi e agățat, apoi fu trîntit dureros la podea. Era Cam Rohan, care îl izbi, îi îngenunchie pe brațe și îl apucă de ceafă.

– Merripen, *idiotule*, rosti Rohan luptînd să-l țină țintuit la pămînt, e afurisitul de doctor. Ce crezi că faci?

– Îl.... omor,,,,, mormăi Kev, ridicîndu-se șovăitor, în ciuda greutatei lui Rohan care-l reținea.

– Iad însîngerat! exclamă Rohan. Leo, ajută-mă să-l țin! Acum.

Leo se grăbi să-l ajute. Fu nevoie de amîndoi pentru a-l imobiliza.

– Îmi plac întîlnirile din familia noastră, îl auzi pe Leo spunînd. Merripen, care dracului e problema ta?

– Win e în lenjerie și bărbatul acela....

– Asta nu e lenjerie, se auzi glasul exasperat al lui Win. E un costum de gimnastică!

Merripen se răsuci pentru a se uita în direcția ei. Pentru că Rohan și Leo încă îl mai țintuiau la pămînt, nu

putu să vadă chiar tot. O văzu doar pe Win îmbrăcată cu niște pantaloni largi și un corsaj cu brațele goale.

– Recunosc lenjeria cînd o văd, se repezi el.

– Aceștia sînt pantaloni turcești, șalvari, și un corsaj respectabil. Toate femeile din clinică sînt îmbrăcate cu astfel de costume. Exercițiile de gimnastică sînt necesare pentru sănătatea mea și nu intenționez să le fac în rochie și corset....

– Te atîngea! o întrerupse Kev răgușit.

– Se asigură că execut exercițiul corect.

Doctorul se apropie cu prudență. Exista o strălucire de umor în ochii lui cenușii și alerti.

– E un exercițiu hindus, de fapt. E o parte dintr-un complex de antrenamente, pe care le prescriu pentru recuperarea energiei. Toți pacienții mei l-au introdus în programul lor zilnic. Te rog, crede-mă că atenția pe care o acord domnișoarei Hathaway e cu totul respectabilă. Făcu o pauză și întrebă confuz: acum sînt în siguranță?

Leo și Cam, luptîndu-se încă cu Kev, răspunseră simultan:

– Nu.

În acest moment, Poppy, Beatrix și domnișoara Marks intrară grăbite în cameră.

– Merripen, rosti Poppy, doctorul Harrow nu îi face absolut nimic rău lui Win și....

– E foarte drăguț, Merripen, se amestecă în vorbă Beatrix. Chiar și animalele mele îl plac.

– Ușurel, i se adresă Rohan lui Kev vorbind cu blîndețe pe țigănește, astfel încît nimeni să nu poată înțelege. Asta nu face bine nimănui.

Kev rămase liniștit.

– O atîngea, afirmă el în aceeași limbă veche, deși nu-i plăcea să o folosească.

Și era sigur că Rohan înțelegea că unui țigan îi e foarte greu, dacă nu imposibil, să suporte ca un alt bărbat să pună mîna pe femeia lui, sub nici un motiv.

– Nu e a ta, *fral*, sublinie Rohan tot pe țigănește, dar nu lipsit de simpatie.

Încet Kev făcea eforturi să se liniștească.

– Acum pot să-i dau drumul? întrebă Leo. Nu există decît un singur gen de efort, care îmi face plăcere, înainte de micul dejun. Și nu despre acesta e vorba.

Rohan îl lăsă pe Kev să se ridice, dar îi răsuci un braț la spate.

Win se duse și se așeză alături de Harrow. Imaginea ei purtînd așa puțină îmbrăcăminte și stînd așa aproape de alt bărbat, făcu ca mușchii lui Kev să se încordeze, pe tot trupul. Putea să-i distingă forma șoldurilor și a picioarelor. Toată familia a înnebunit, dacă o lasă să umble îmbrăcată în felul acesta în fața unui străin și să se poarte ca și cum își închipuiau că așa trebuie. *Pantaloni turcești, șalvari...* ca și cum spunîndu-le așa făceau din ei altceva decît lenjerie de corp.

– Insist să-ți ceri scuze, rosti Win. Ai fost extrem de necuviincios cu oaspetele meu, Merripen.

Oaspetele ei? Kev o privi grav jignit.

– Nu e nevoie, rosti repede Harrow. Îmi dau seama cum trebuie că a părut.

Win îl privi pe Kev.

– El m-a făcut bine și *acesta* e felul în care îl răsplătești tu? întrebă ea.

– Tu însăși te-ai făcut bine, rosti Harrow. A fost rezultatul propriilor tale eforturi, domnișoară Hathaway.

Expresia lui Win se îmblînzi, în timp ce-l privea pe medic.

– Mulțumesc. Dar cînd se uită din nou la Kev, încruntarea îi reveni. Intenționezi să-ți ceri scuze, Merripen?

Rohan îi răsuci brațul puțin mai tare.

– Fă-o, dracu' să te ia, murmură el. De dragul familiei.

Uitându-se la doctor, Kev vorbi pe țigănește:

– Fac pe tine.

– Ceea ce înseamnă, rosti repede Rohan: te rog iartă-mă că am înțeles greșit; să ne despărțim prieteni.

Kev mormăi pentru siguranță un torent de alte cuvinte.

– În traducere aproximativă, interveni Rohan, înseamnă: "Fie ca grădina ta să fie plină cu arici frumoși și grași." Ceea ce, aș putea adăuga eu, e considerată o binecuvîntare printre țigani.

Harrow părea sceptic. Dar murmură:

– Accept scuzele. Nu s-a întîmplat nimic rău.

– Scuzați-ne, rosti Rohan amabil, dar continuînd să răsucească brațul lui Kev. Continuați-vă micul dejun, vă rog..... avem unele comisioane de făcut. Rog spuneți-i Ameliei, cînd se scoală, că mă întorc cam pe la prînz. Și-l conduse pe Kev afară din cameră, cu Leo pe urmele lor.

Imediat ce fură afară din apartament, pe culoar, Rohan dădu drumul brațului lui Kev și se întoarse cu fața la el. Trecîndu-și mîna prin păr, întrebă cu o exasperare prietenoasă:

– Ce ai sperat să obții ucigîndu-l pe doctorul lui Win?

– Distracție.

– Fără îndoială că ai fi căpătat-o. Totuși, Win nu pare că s-ar fi distrat.

– De ce se află Harrow aici? întrebă Kev fioros.

– La asta pot să răspund eu, rosti Leo sprijinindu-se cu nepăsare cu umărul de perete. Harrow vrea să cunoască mai bine familia Hathaway. Pentru că el și sora mea sînt....aproțiați.

Brusc, Kev simți o greutate ucigătoare în stomac, ca și cum ar fi înghițit un pumn de pietre.

– Ce înțelegi prin asta? întrebă el, cu toate că știa. Nici un bărbat, care o cunoștea pe Win, nu putea să nu se îndrăgostească de ea.

– Harrow e văduv, rosti Leo. Și un tip destul de decent. Mai atașat de clinică și de pacienții săi, ca nimeni altul. Totuși, e un bărbat sofisticat, foarte umblat și bogat ca dracu'. Și e colecționar de obiecte frumoase. Un cunosător al lucrurilor fine.

Nici unui alt bărbat nu i-ar fi scăpat implicarea. Win ar fi într-adevăr un adaos minunat la colecția lui de lucruri fine.

A fost dificil să pună următoarea întrebare, dar Kev făcu efortul:

– Lui Win îi pasă de el?

– Din ceea ce simte pentru el, nu cred că știe cât e gratitudine și cât e afecțiune adevărată. Leo îi aruncă lui Kev o privire ascuțită. Și mai există încă câteva chestiuni nerezolvate, la care trebuie să răspundă ea însăși.

– Am să vorbesc cu ea.

– În locul tău, eu n-aș face-o. Nu, înainte de a-și reveni puțin. E înfuriată pe tine.

– De ce? se miră Kev întrebându-se dacă îi spusese fratelui ei de întâmplările din noaptea trecută.

– De ce? se strîmbă Leo. Există un atît de uriaș sortiment de răspunsuri, încît mă găsesc în dificultate, neștiind cu care să încep. Lăsînd la o parte problema din dimineața aceasta, ce spui de faptul că nu i-ai scris niciodată?

– I-am scris, rosti Kev indignat.

– O scrisoare, admise Leo. Raport privind ferma. De fapt, mi-a arătat-o. Și cum ar putea să uite cineva proza înălțătoare, pe care ai folosit-o în legătură cu fertilizarea terenului de lîngă poarta de est? Să știi, partea cu bălegarul de oi aproape că m-a făcut să lăcrimez, a fost așa plină de sentimente și....

– Despre ce se aștepta să-i scriu? Întrebă Kev.

– Nu-ți bate capul să-i explici, my lord, interveni Cam, când Leo deschise gura să răspundă. Nu e felul de a fi al unui țigan, să-și pună gândurile personale pe hîrtie.

– Nu e felul de a fi al unui țigan nici să administreze o moșie și să stăpînească echipele de muncitori și pe arendași, replică Leo. Dar a făcut-o, nu-i așa? Zîmbi sardonice la expresia posacă a lui Kev. Foarte probabil, Merripen, că ai fi un stăpîn de moșie mult mai bun decît aș fi eu. Uită-te la tine....Ești îmbrăcat ca un țigan? Îți petreci zilele tolănit lîngă focul din șatră, sau te concentrezi asupra registrelor de contabilitate ale proprietății? Dormi afară pe pămîntul gol, sau înăuntru pe un pat frumos de puf? Mai vorbești ca un țigan? Nu, ți-ai pierdut accentul. Sună ca....

– Unde vrei să ajungi? îl întrerupse scurt Kev.

– Doar la faptul că, de cînd ai sosit în familia aceasta, ai făcut compromisuri în dreapta și în stînga. Ai făcut tot ce trebuia să faci, pentru a fi aproape de Win. Deci nu fi așa un ipocrit sîngeros și abandonează toate țigănistele, acum-că, în sfîrșit, ai șansa să.... Leo se opri și își ridică ochii spre cer. Dumnezeuule mare! Asta e prea mult chiar și pentru mine. Și cred că m-am obișnuit să dramatizez. Îi aruncă lu Rohan o privire acră. Vorbește tu cu el. Eu mă duc să beau un ceai.

Se întoarse în apartament, lăsîndu-i pe culoar.

– N-am scris despre gunoiul de oi, bombăni Kev. Era un alt fel de fertilizator.

Rohan încercă fără succes să-și înăbușe un rînjit.

– Fac pariu că ar fi trebuit ca vorba "fertilizator" să nu fie cuprinsă într-o scrisoare adresată unei doamne, *fral*.

– Nu-mi mai spune așa.

Rohan se uită de-a lungul curidorului.

– Vino cu mine. Am într-adevăr o sarcină, pe care vreau să ți-o dau.

– Nu mă interesează.

– E ceva periculos, încercă să-l convingă Rohan. S-ar putea să trebuiască să dai în cineva. Poate chiar să provoci o încăierare. A....știu că asta te va convinge.

Una dintre preocupările, pe care Kev le găsea cele mai neplăcute la Cam, era insistența cu care încerca să afle totul despre tatuaje. Urmărea misterul de aproape trei ani.

În ciuda nenumăratelor responsabilități de pe umerii lui, Rohan nu rata nici o ocazie de a studia și mai profund problema. Își căutase sînguincios propriul trib, solicitînd informații de la fiecare *vardo* în trecere, ducîndu-se la fiecare șatră de țigani. Dar se pare că tribul lui Rohan dispăruse de pe fața pămîntului, sau plecase în altă parte a acestuia. Probabil că nu-i va găsi niciodată – nu existau limite despre cît de departe poate călători o șatră și nici garanția că se va mai întoarce vreodată în Anglia.

Rohan cercetase registrele de căsătorii, de nașteri și de decese, pentru a o găsi menționată pe mama lui, Sonya, sau pe el însuși. Pînă acum nimic. De asemenea, îi consultase pe experții în heraldică și pe istoricii irlandezi, pentru a găsi posibila semnificație a simbolului *pooka*. Tot ce au putut aceștia să facă a fost să scormonească legendele obișnuite despre un cal vrăjit; care vorbea cu voce umană, care apărea la miezul nopții și te chema să mergi cu el, iar tu nu puteai să refuzi niciodată. Și cînd te duceai cu el, dacă supraviețuiai cavalcadei, cînd te întorceai erai schimbat pentru vecie.

De asemenea, Cam nu putu să găsească nici o legătură semnificativă între numele Rohan și Merripen, care erau comune printre țigani. În consecință, ultima abordare a lui Rohan era căutarea tribului lui Kev, sau a oricui care știa ceva despre el.

Pe bună dreptate, Kev era ostil acestui plan, pe care Rohan i-l revelase cînd se îndreptau spre grajdurile hotelului.

– M-au lăsat să mor, îi spuse Kev. Și tu vrei să te ajut să-i găsești? Dacă văd pe vreunul dintre ei, mai ales pe *țiganul baro*, îl ucid cu mâinile goale.

– Grozav, îi replică Rohan calm. *După* ce ne vor spune de tatuaj.

– Tot ce vor spune este ceea ce deja ți-am spus eu – e semnul unui blestem. Și dacă vreodată ai să afli ce înseamnă....

– Da, da, știu. Vom fi condamnați. Dar dacă port un blestem pe braț, Merripen, vreau să știu totul despre el.

Kev îi aruncă o privire, ce ar fi putut să-l doboare pe loc. Se opri la colțul grajdului, unde caielele, foarfecele și pilele erau aranjate în ordine pe rafturi.

– Nu mă duc. Va trebui să-mi cauți tribul fără mine.

– Am nevoie de tine, contracară Rohan. Pentru un singur motiv, locul spre care ne îndreptăm este *kekkeno mușes puv*.

Kev îl privi nevenindu-i să creadă. *Kekkeno mușes puv*, în traducere însemna "țara nimănui", o cîmpie din Surrey, lăsată în paragină, aflat pe malul Tamisei. Terenul deschis și noroios era ticsit de corturi țigănești zdrențuite, câteva *vardos* jerpelitate, câini sălbăticiți și țigani aproape la fel de sălbăticiți. Dar nu acesta era adevăratul pericolul. Era altul, grupul de albi denumiți *Ciorodii*, urmași ai bandiților și proscrisilor, în principal de origine saxonă. *Ciorodii* erau cu adevărat răi, murdari și feroci, fără tradiții sau maniere. Să mergi oriunde în apropierea lor, însemna virtual să ceri să fii atacat sau jefuit. Era greu de imaginat un loc mai periculos la Londra, cu excepția câtorva vizuini de pun-gași din estul Londrei.

– De ce crezi că cineva din tribul meu ar putea să fie într-un astfel de loc? întrebă Kev, puțin mai mult decît șocat de idee. În mod cert, chiar și sub conducerea *țiganului baro*, n-ar fi căzut atît de jos.

– Nu cu mult timp în urmă, am întâlnit un *șal* din tribul Bosvil. Mi-a spus că sora lui mai mică, Șuri, s-a căsătorit de mult cu *țiganul baro* al tău. Rohan îl privi intens pe Merripen. Se pare că povestea celor întâmplate ție a fost spusă tuturor din țigănie.

– Nu văd de ce, murmură Kev simțind că se sufocă. Nu e ceva important.

Rohan ridică din umeri, cu privirea ațintită pe figura lui Kev.

– Țiganii au grijă de ai lor. Nici un trib n-ar părăsi vreodată un băiat rănit sau pe moarte, indiferent de circumstanțe. Și aparent, asta a aruncat un blestem asupra tribului *țiganului baro*.... Norocul lor s-a schimbat în rău și cei mai mulți dintre ei au fost distruși. Ți s-a făcut dreptate.

– Nu mi-a păsat niciodată de dreptate. Kev era vag surprins, cât de răgușită suna propria lui voce.

Rohan vorbi cu o înțelegere calmă.

– E o soartă ciudată, nu-i așa?....Un țigan fără trib. Nu contează cât de mult cauți, n-o să găsești niciodată un cămin. Deoarece, pentru noi, căminul nu e o clădire, un cort, sau un *vardo*...căminul e familia.

Kev reuși cu dificultate să-i întâlnească privirea lui Rohan. Cuvintele tăiau prea adânc în inima lui. De când îl cunoscuse pe Rohan, Kev nu simțise niciodată că e înrudit cu el, pînă acum. Dar nici nu putea să ignore faptul că aveau afurisit de multe în comun. Erau doi străini cu trecutul încărcat de întrebări fără răspuns. Și amîndoi fuseseră atrași de familia Hathaway și își găsiseră căminul alături de ei.

– La dracu', am să merg cu tine, rosti Kev grosolan. Dar numai din cauză că știu ce îmi va face Amelia, dacă permit să ți se întâmple ceva.

CAPITOLUL ZECE

Undeva în Anglia, primăvara acoperise pământul cu catifeaua verde a ierbii și convinsese florile să apară în tufișuri. Undeva, cerul era albastru și aerul era dulce. Dar nu în țara nimănui, unde fumul milioaneilor de coșuri otrăvise înfățișarea orașului cu o ceață galbenă, prin care lumina zilei cu greu putea să pătrundă. Pe acest pământ sterp, existau puține lucruri, în afară de noroi și mizerie. Era situat la aproximativ 400 metri de fluviu și învecinat cu un deal și o cale ferată.

Kev era încruntat și tăcut, în timp ce el și Rohan își conduceau caii prin șatra țiganilor. Corturile erau risipite la întâmplare, cu bărbați șezând la intrare și ciopliind lemnul, sau împletind coșuri. Auzi câțiva băieți strigând unul la altul. În timp ce ocolea un cort, văzu un grup mic, adunat în jurul unei lupte. Bărbați furioși le strigau băieților sfaturi și amenințări, ca și cum erau animale în arenă.

Oprindu-se la această imagine, Kev îi privi pe băieți, în timp ce imagini din propria lui copilărie îi treceau fulgerător prin minte. Durere, violență, teamă.....mînia *țiganului baro*, care îl bătea pe Kev dacă pierdea. Iar de cîștiga, trimițîndu-și adversarul însîngerat și neputincios la pămînt, nu primea nici o răsplată. Doar vina copleșitoare că a rănit pe cineva, care nu-i făcuse nici un rău.

– *Ce înseamnă asta?* urlă *țiganul baro* descoperindu-l pe Kev îngrămădit într-un colț și plîngînd, după ce îl bătuse

pe un băiat, care îl implorase să înceteze. *Cîine jalnic și smiorcăit. Am să-ți dau cîte una...* piciorul lui încălțat în cizmă îl lovi pe Kev rupîndu-i o coastă*pentru fiecare lacrimă pe care o verși. Care idiot ar plînge, pentru că a cîștigat? Să plîngi, după ce ai făcut singurul lucru pentru care ești bun? Am să scot blîndețea din tine, țînc mare și plîngăcios...* Și nu s-a oprit să-i mai care picioare, pînă cînd Kev a leșinat.

Data următoare, cînd Kev a mai bătut pe cineva, nu s-a mai simțit vinovat. N-a mai simțit nimic.

Kev nu-și dădu seama că înțepenise, sau că respira greu, pînă cînd Rohan nu i-a vorbit cu blîndețe.

– *Vino, fral.*

Luîndu-și privirea de la băieți, Kev văzu starea sufletească și compasiunea din ochii celui alt. Amintirile întunecate cedară. Făcu un semn scurt din cap și-l urmă.

Rohan se opri la două-trei corturi, întrebînd unde se află o femeie cu numele Șuri. I se răspunse în silă. Cum era de așteptat, țișanii îi priveau pe Rohan și pe Kev cu evidentă curiozitate și suspiciune. Dialectul lor era dificil de priceput, un amestec de țigănească veche și ceea ce se numea "graiul spoitorilor", un argou folosit de țișanii de la oraș.

Fură îndrumați spre unul din cele mai mici corturi, unde un băiat măricel stătea lîngă intrare, pe o găleată răsturnată. Cioplea nasturi cu un cuțitaș.

– O căutăm pe Șuri, rosti Kev în limba veche.

Băiatul se uită în cort, peste umăr.

– *Mami*, strigă el. Doi bărbați vor să te vadă. Țigani îmbrăcați ca niște *gagio*.

În ușa apăru o femeie ciudată. Nu avea nici 1,50 m înălțime, dar torsul și capul îi erau mari, tenul întunecat și zbîrcit, ochii negri și lucioși. Kev o recunoscu imediat. Era într-adevăr Șuri, care avea doar șaisprezece ani cînd s-a

măritat cu *țiganul baro*. Nu mult după aceea, Kev s-a despărțit de trib.

Anii nu au fost blânzi cu ea. Șuri fusese cîndva o frumusețe uluitoare, dar o viață de greutate o îmbătrînise prematur. Deși ea și Kev erau aproape de aceeași vîrstă, diferența dintre ei părea să fie de douăzeci de ani, nu de doi.

Se uită la Kev fără prea mult interes. Apoi ochii i se deschiseră mari și mîinile cioturoase se mișcară, într-un gest folosit de obicei de cineva pentru a se apăra de spiritele rele.

– Kev, i se tăie ei respirația.

– Bună, Șuri, rosti el cu dificultate, apoi urmă un salut, pe care nu-l rostise din copilărie "*Droboy tume Romale*".

– Ești cumva un duh? îl întrebă ea.

Rohan se uită la el alertat.

– Kev? interveni el. Acesta e numele tribului tău?

Kev îl ignoră.

– Nu sînt un duh, Șuri. Îi adresă un zîmbet liniștitor. Dacă aș fi fost, n-aș mai fi îmbătrînit, nu-i așa?

Ea clătină din cap, ochii alunecîndu-i cu viclenie într-o parte.

– Dacă ești într-adevăr tu, arată-mi semnul.

– Aș putea să o fac înăuntru?

După o îndelungă ezitare, Șuri dădu din cap afirmativ, împotriva voinței ei, făcîndu-le semn lui Kev și lui Rohan să intre în cort.

Cam se opri la intrare și îi vorbi băiatului.

– Ai grijă să nu ne fie furați caii, rosti el, și am să-ți dau o jumătate de coroană. Nu era sigur dacă acum caii erau mai în pericol din partea Ciorodiilor, decît a țiganilor.

– Da, *kako*, rosti băiatul folosind forma respectoasă cu care te adresezi unui bărbat mai în vîrstă.

Zîbind trist, Cam îl urmă pe Merripen în cort.

Structura fusese făcută din țaruși înfipti în pămînt și aplecați spre vîrf, cu alți țaruși de sprijin legați de ei cu

frînghii. Totul era acoperit cu o pînză aspră cafenie, fixată de scheletul structurii. Nu existau nici scaune nici mese. Pentru un țigan, pămîntul servea perfect și foarte bine pentru ambele scopuri. Dar într-un colț se afla o grămadă mare de vase și funduri de lemn și o saltea de paie mare, acoperită cu o pînză. Interiorul cortului era încălzit de un foc mic, ce strălucea sub o tîngire pusă pe pirostrii.

La indicația lui Șuri, Cam se așeză lîngă foc cu picioarele încrucișate. Își înăbuși un rînjet, cînd Șuri insistă să vadă tatuajul lui Merripen, ceea ce îi provocă acestuia o privire îndurerată. Fiind un om modest și retras, Merripen probabil suferea în sinea lui, pentru că trebuia să se dezbrace în fața lor. Dar încleștă din fălci, își dădu jos haina și își descheie vesta.

Fără să-și dezbrace cămașa în întregime, Merripen o descheie și o lăsă să alunece în jos, dezgolindu-și partea de sus a spatelui și umerii, cu coastele musculoase lucind ca arama. Tatuajul continua să fie o apariție destul de surprinzătoare pentru Cam, care nu-l văzuse la nimeni, în afară de el însuși.

Bolborosind pe țigănește, folosind cîteva cuvinte ce semănau cu sanscrita, Șuri îl ocoli pe Kev pentru a-i vedea tatuajul de la spate. Capul lui Merripen se aplecă și respira mai repede.

Veselia lui Cam dispăru cînd văzu figura lui Merripen, o respingere detașată de o încruntare ușoară. Pentru Cam ar fi fost o bucurie și o ușurare să întâlnească pe cineva din trecutul lui. Pentru Merripen, experiența era pur și simplu o catastrofă. Dar o suportă cu răbdare stoică, ceea ce-l mișcă pe Cam. Și descoperi că nu-i plăcea să-l vadă pe Merripen atît de vulnerabil.

După ce se uită la imaginea calului vrăjit, Șuri plecă de lîngă Merripen și îi făcu semn să se îmbrace.

– Cine e omul acesta? întrebă ea făcînd un semn în direcția lui Cam.

– Unul din *kumpania* mea, bombăni Merripen. *Kumpania* era un cuvînt folosit pentru a descrie un clan, un grup unit nu neapărat prin legături de familie. Punîndu-și pe el hainele, Merripen întrebă brusc: ce s-a întîmplat cu tribul, Șuri? Unde e *țiganul baro*?

– În pămînt, răspunse femeia cu o evidentă lipsă de respect față de fostul ei soț. Și tribul s-a risipit. După ce au văzut ce ți-a făcut el ție, Kev.....obligîndu-ne să te lăsăm să mori....totul a mers prost. Nimeni nu mai voia să-l urmeze. În final *gagii* l-au spînzurat, cînd a fost prins făcînd *wafodu luvvu*.

– Ce e asta? întrebă Cam, incapabil să-i priceapă dialectul.

– Bani falși, rosti Merripen.

– Înainte de asta, continuă Șuri, *țiganul baro* a încercat să-i transforme pe unii dintre băieți în *așaribe*, pentru a cîștiga bani prin tîrguri și pe străzile Londrei. Dar nici unul din ei n-a putut să lupte ca tine, totuși părinții lor l-au lăsat pe *țiganul baro* să continue. Ochii ei negri și ageri se întoarseră în direcția lui Cam. *Țiganul baro* îi spunea lui Kev cîinele lui de luptă, îl lămurii ea. Dar cîinii erau tratați mai bine decît el.

– Șuri....interveni Merripen încruntîndu-se. Nu e nevoie să știe....

– Soțul meu dorea ca el să moară, continuă ea, totuși *țiganul baro* n-a îndrăznit să-l ucidă, în mod fățiș. Așa că îl infometa pe băiat și-l puneă să lupte mult, fără să-i dea bandaje sau alte leacuri pentru răni. Nu i s-a dat niciodată o pătură, doar un pat de paie. Noi obișnuiam să-i strecurăm hrană și medicamente, cînd *țiganul baro* nu ne vedea. Dar nu exista nimeni care să-l apere pe bietul băiat. Privirea ei deveni dojenitoare cînd i se adresă din nou lui Merripen: și nu era ușor să te ajutăm, cînd tu nu făceai nimic decît mîrîiai și mușcai. Niciodată n-ai scos o vorbă de mulțumire, sau măcar un zîmbet.

Merripen rămase tăcut, cu fața întoarsă, în timp ce termina de încheiat ultimul nasture al jilecii.

Cam se trezi gîndindu-se că era foarte bine că *țiganul baro* era deja mort. Pentru că simțea o nevoie puternică să-l atace pe ticălos și să-l omoare. Și nu-i plăcea cum l-a criticat Șuri pe Merripen. Nu că acesta a fost vreodată un model de farmec.... dar, după ce a fost crescut într-o ambianță așa lipsită de milă, era un miracol că a putut să supraviețuiască și să devină un bărbat normal.

Familia Hathaway a făcut mai mult decît să-i salveze viața. l-a salvat sufletul.

– De ce îl ura soțul tău în așa hal pe Merripen? întrebă Cam blajin.

– *Țiganul baro* ura tot ce era *gagio*. Obișnuia să spună că dacă cineva din trib se va duce vreodată cu vreun *gagio*, îl va ucide.

Merripen se uită la ea tăios.

– Dar eu sînt țigan.

– Ești *poșram*, Kev. Pe jumătate *gagio*. Zîmbi văzînd uimirea lui. N-ai bănuț niciodată? Ai aspectul unui *gagio*, să știi. Nasul ăla subțire. Forma bărbiei.

Merripen scutură din cap, rămas fără cuvinte la această revelație.

– Sfinte Dumnezeule, șopti Cam.

– Mama ta s-a măritat cu un *gagio*, Kev, continuă Șuri. Tatuajul pe care-l porți este semnul familiei lui. Dar tatăl tău a părăsit-o, așa cum fac de obicei *gagii*. Și după ce am crezut că ai murit, *țiganul baro* a spus: "Acum nu mai e decît unul".

– Unul, ce anume? reuși Cam să întrebe.

– Frate. Șuri se duse să răscolească focul răspîndind scînteii strălucitoare prin cort. Kev avea un frate mai mic.

Cam fu cuprins de emoție. Simți o schimbare teribilă în toată ființa lui, o nouă cotitură a fiecărui gînd. După ce și-a petrecut toată viața crezînd că e singur pe lume, iată

că exista cineva cu care își împărțea sîngele. Un frate adevărat. Se uită la Merripen, văzînd realitatea în ochii lui de culoarea cafelei. Nu credea că noutatea ar putea fi la fel de binevenită pentru Merripen ca pentru el, dar nu-i păsa.

– O vreme, bunica lor a avut grijă de amîndoi copiii, continuă Șuri. Dar apoi a avut motive să-și închipuie că *gagii* ar putea să vină să-i ia. Poate chiar să-i omoare. Așa că a reținut un băiat, iar pe Kev l-a trimis tribului nostru, în grija unchiului său Pov, *țiganul baro*. Sînt sigură că bunica nu și-a dat seama cum îl va trata acesta, altfel nu l-ar fi dat niciodată. Șuri se uită la Merripen. Probabil și-a închipuit că Pov fiind un om puternic, va face o treabă bună protejîndu-te. Dar el se gîndea la tine ca la un monstru, fiind pe jumătate.... Se opri cu răsufierea tăiată, cînd Cam își scoase haina, cămașa și îi arătă antebrațul. Tatuajul *pooka* se zări ca un relief întunecat de cerneală, pe pielea lui.

– Sînt fratele lui, rosti Cam, cu vocea ușor răgușită. Privirea lui Șuri se mută de la unul la altul.

– Da, văd, murmură ea pînă la urmă. Nu e o asemănare prea mare, totuși există. Un zîmbet curios îi atinse buzele. *Devlesa avilan*. Dumnezeu va aduna împreună.

Indiferent de părerea lui Merripen, despre cine sau ce l-a aduna împreună, el n-o împărțea. În loc de asta întrebă răspicat:

– Cunoști numele tatălui nostru?

Șuri îl privi cu regret.

– *Țiganul baro* nu l-a menționat niciodată. Îmi pare rău.

– Ne-ai fost de mare ajutor, rosti Cam. Știi ceva despre motivul, pentru care *gagii* ar fi vrut să.....

– *Mami*, se auzi vocea băiatului de afară. Vin *Ciorodii*.

– Vor caii, rosti Merripen ridicîndu-se repede în picioare. Băgă cîteva monezi în palma lui Șuri. Noroc și sănătate bună, mai zise el.

– *Kuști bok*, răspunse ea înapoindu-i sentimentele.

Cam și Merripen se grăbiră să iasă din cort. Se apropiau trei *Ciorodii*. Cu părul încîlcit, cu fețele murdare, cu guri știrbe și o duhoare care îi preceda cu mult înainte de sosirea lor, păreau mai mult animale decît oameni. Cîțiva țigani curioși priveau de la o distanță sigură. Era clar că din partea acestora nu vor primi nici un ajutor.

– Ei bine, rosti Cam în barbă, ar trebui să fie distractiv.

– *Ciorodiilor* le plac cuțitele, afirmă Merripen. Dar nu știu cum să le folosească. Lasă-i în seama mea.

– Dă-i drumul, rosti Cam total de acord. Unul din *Ciorodii* vorbi într-un dialect, pe care Cam nu putu să-l înțeleagă. Dar făcu un gest spre calul lui Cam, Pooka, care îi privea nervos izbind din copite. Pe dracu', mai murmură Cam.

Merripen îi răspunse omului cu o mulțime de cuvinte la fel de neînțelese. Așa cum prevăzuse, *Ciorodi* merse pe la spatele lui și scoase un cuțit zimțat. Merripen părea relaxat, dar degetele lui se flexară și Cam observă felul cum își schimbă poziția, pentru o subtilă mișcare de atac.

Ciorodi se aruncă înainte cu un strigăt răgușit, țintindu-i torsul. Dar Merripen se întoarse cu o mișcare sprintenă. Cu o viteză și o dexteritate impresionantă, apucă brațul atacatorului și îl dezechilibră folosind avantajul lui de moment chiar împotriva lui însuși. Înainte de a-i mai bate inima o dată, Merripen își aruncă adversarul la pămînt răsucind totodată brațul ticălosului. Fractura sonoră îi făcu pe toți, chiar și pe Cam, să se înfioare. *Ciorodi* urlă agonizînd. Luînd cuțitul din mîna moale a omului, Merripen îl aruncă lui Cam, care îl prinse din reflex.

Apoi Merripen se uită la ceilalți doi *Ciorodii*.

– Cine e următorul? întrebă el rece.

Deși cuvintele fuseseră spuse în engleză, creaturile părură că-i înțeleg amenințarea. Își luară zborul fără a privi

Înapoi, lăsându-l pe tovarășul lor rănit să se tragă singur într-o parte gemînd puternic.

– Foarte frumos, *fral*, rosti plin de admirație Cam.

– Plecăm, îl informă scurt Merripen. Înainte să vină alții.

– Hai la o cîrciumă, rosti Cam. Simt nevoia să beau ceva.

Fără un cuvînt, Merripen urcă pe murg. Se pare că, de data aceasta, erau amîndoi de acord.

Cîrciumile erau adesea descrise ca un loc de recreere a omului ocupat, sau un loc pentru oamenii fără ocupație, sau sanctuarul oamenilor melancolici. "Iadul și Găleata" era situată într-un loc rău famat de la marginea Londrei, putea tot așa de bine să fie numită și refugiul bandiților și raiul bețivilor. Dar corespundea scopurilor lui Cam și al lui Kev destul de bine, fiind un loc unde doi țigani puteau fi serviți fără să clipească. Berea era de bună calitate și tare, și – cu toate că barmanițele erau morocănoase – făceau treabă bună, menținînd cîmile cu capac pline cu bere și dușumeaua măturată.

Cam și Kev se așezară la o măsuță, luminată de un nap turcesc sculptat sub formă de sfeșnic, cu seul scurgîndu-se peste marginile de nuanță purpurie. Kev bău o jumătate de cană de bere fără să se oprească, apoi o puse jos. Arareori bea ceva, în afară de vin, și acesta cu moderație. Nu-i plăcea să-și piardă controlul, ceea ce se întîmplă cînd bei.

Cam, însă, își goli propria cană. Apoi se lăsă pe spătarul scaunului și îl privi pe Kev cu un zîmbet ușor.

– Întotdeauna m-a amuzat incapacitatea ta de a bea, remarcă el. Un țigan de mărimea ta ar putea să bea un sfert de butoi pe nerăsuflete. Iar acum că am descoperit că ești pe jumătate irlandez.... E de nescuzat, *fral*. Va trebui să lucrăm puțin la capacitatea ta de a bea.

– Nu vom spune nimănui, rosti fioros Kev.

– Despre faptul că sîntem frați? Cam păru că se distrează văzînd înfiorarea lui Kev. Nu e chiar așa rău, să fii pe jumătate *gagio*, i se adresă amabil lui Kev și chicoti observîndu-i expresia. Asta explică în mod clar de ce am găsit amîndoi un loc unde să ne oprim, în timp ce cei mai mulți țigani preferă să peregrineze în permanență. Irlandezul din noi este cel care....

– *Nici...o...vorbă*, rosti Kev. Nici măcar familiei.

Cam se dezmetici.

– Nu țin secrete față de soția mea.

– Nici măcar pentru siguranța ei?

Cam păru că se gîndește la asta, privind pe una dintre ferestrele înguste ale cîrciumei. Străzile erau înțesate de vînzători ambulanți, roțile cărucioarelor lor răsunînd pe pietrele caldarîmului. Strigătele lor se ridicau în aer îngroșate, în timp ce încercau să le recomande clienților cutii cu capac, jucării, chibrituri Lucifer, umbrele și mături. Pe partea cealaltă a străzii, o vitrină de măcelărie strălucea în tonuri de roșu și alb, de la carnea proaspăt tăiată.

– Crezi că familia tatălui nostru încă mai vrea să ne omoare? întrebă Cam.

– E posibil.

Absent, Cam se frecă pe mîneacă, în locul unde se afla semnul *pooka*.

– Îți dai seama că nimic din toate astea: tatuaje, secrete, despărțirea noastră, faptul că ni s-au dat nume diferite, nu s-ar fi întîmplat, dacă tatăl nostru nu era un om avut. În caz contrar, *gagii* n-ar fi dat nici o para chioară pe o pereche de copii înrudiți pe jumătate cu ei. Mă întreb de ce a lăsat-o tata pe mama? Mă întreb....

– Mie nici nu-mi pasă de asta.

– Intenționez să fac noi cercetări în registrele parohiale de nașteri. Poate că tatăl nostru....

– Nu face asta. Lasă-l să mintă.

– Să-l las să mintă? Cam îi aruncă o privire neîncrezătoare. Vrei într-adevăr să ignori ce am aflat astăzi? Să ignori faptul că sîntem rude?

– Da.

Dînd încet din cap, Cam răsucea unul din inelele de aur de pe degete.

– După ziua de astăzi, frate, înțeleg mult mai multe despre tine. Felul în care tu...

– Nu-mi spune așa.

– Îmi imaginez că, fiind crescut ca un animal în cușcă, aceasta nu-ți inspiră prea multe sentimente de dragoste pentru rasa umană. Regret că ai fost cel lipsit de noroc, fiind trimis la unchiul nostru. Dar nu poți să permiți ca asta să te oprească să duci o viață plină, acum. Să afli cine ești de fapt.

– Să aflu cine sînt, nu-mi va oferi ceea ce vreau. Nimic nu o va face. Așa că nu există nici un scop în asta.

– Ce vrei tu de fapt? întrebă Cam blînd. Încleștîndu-și gura cu zgomot, Kev îl privi. Nu poți să te determini să spui nici măcar atît? îl îndemnă Cam. Cînd Kev rămase cu încăpăținare tăcut, Cam întinse mîna după cana lui. Intenționezi să termini asta?

– Nu.

Cam o bău cu cîteva înghițituri rapide.

– Știi, remarcă el zîmbind silit, a fost mult mai ușor de condus un club plin de bețivani, de jucători și de bandiții asortați, decît să am de-a face cu tine și cu familia Hathaway. Puse cana jos și așteptă o clipă, înainte de a întreba liniștit: ai suspectat ceva? Ți-ai închipuit că legătura dintre noi poate fi așa strînsă...

– Nu.

– Eu cred că mi-am închipuit, în sinea mea. Întotdeauna am știut că nu se putea să fiu singur.

Kev îi aruncă o privire neînduplecată.

– Asta nu schimbă nimic. Eu nu sînt familia ta. Nu există nici o legătură între noi.

– Sîngele contează la ceva, răspunse Cam cordial. Și pentru că restul tribului meu a dispărut, tu ești *tot* ce mai am, *frat*. Încearcă numai să scapi de mine.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Win cobora scara principală a hotelului, urmată îndeaproape de unul din valeții familiei Hathaway, Charles.

— Ai grijă, domnișoară Hathaway, o atenționează el. O alunecare și poți să-ți frîngi gîtul pe scările astea.

— Mulțumesc, Charles, rosti ea fără să-și încetinească coborîrea. Nu trebuie să fii îngrijorat. Era destul de obișnuită cu scările, deoarece urcase și coborîse nenumărate scări la clinica din Franța, ca parte din antrenamentele ei cotidiene. Am să te anunț, Charles, cînd am să trec la o mișcare mai viguroasă.

— Da, domnișoară, rosti el pîrînd nemulțumit. Charles era destul de robust, dar nu-i plăcea mersul pe jos. Deși era în funcția aceasta de ani de zile, familia Hathaway nu era dispusă să-l concedieze, înainte ca el să-și exprime dorința de a se retrage.

Win îi zîmbi.

— Doar pînă în Hyde Park și înapoi, Charles.

Cînd se apropiară de intrarea în hotel, Win văzu o siluetă înaltă și întunectă mișcîndu-se prin hol. Era Merripen, arătînd indispus și abătut, așa cum se plimba cu privirea în pămînt. Nu-și putu înăbuși fiorul de plăcere, ce o străbătu la vederea lui, bestia frumoasă, cu caracter urît. El se apropie de scară, ridică ochii și expresia i se schimbă cînd o văzu. Sclipiri de dorință se iviră în ochii lui, înainte de a reuși să le stingă. Dar flacăra aceea scurtă și strălucitoare făcu ca sufletul lui Win să crească incomensurabil.

După scena din dimineața aceea și demonstrarea geloziei furioase a lui Merripen, Win s-a scuzat față de Julian. Doctorul fu mai curînd amuzat decît deconcertat.

– E exact așa cum l-ai descris, rosti Julian adăugînd cu tristețe:chiar mai mult.

“Mai mult” sînt cuvintele ce i se potrivesc lui Merripen, gîndi ea. Nu exista nimic puțin la el. Și în clipa aceea arăta ca un personaj negativ dintr-un roman de senzație. Genul întotdeauna învins de eroul blond.

Privirile discrete pe care le atrăgea, din partea unui grup de doamne din hol, dovedeau că Win nu era singura care-l găsea pe Merripen fascinant. Îmbrăcămintea civilizată îi stătea bine. Era îmbrăcat în haine bine croite, dar fără să fie conștient de asta, ca și cum nu i-ar fi păsat, dacă era îmbrăcat ca un domn, sau ca un salahor. Și cunoscîndu-l pe Merripen, știa că acesta e adevărul.

Win se opri și zîmbi așteptînd, în timp ce el venea spre ea. Privirea lui o măsură de sus pînă jos, fără să piardă nici un amănunt al rochiei simple roz de promenadă și al jachetei asortate.

– Ești îmbrăcată, remarcă Merripen, ca și cum era surprins că nu umbla goală prin hol.

– E o rochie de promenadă, îl înștiință ea. După cum vezi, ies puțin să iau aer.

– Cine te însoțește? întrebă el, cu toate că putea să-l vadă pe valet stînd la cîțiva pași depărtare.

– Charles, răspunse ea.

– *Numai* Charles? Merripen părea oripilat. Ai nevoie de mai multă protecție, decît el.

– Mergem doar pînă la Marble Arch, rosti ea amuzată.

– Ți-ai ieșit din minți, femeie? Ai idee ce ți se poate întîmpla în Hyde Park? Există hoți de buzunare, pungăși, escroci și alte bande, toți gata să jumulească o porumbiță frumoasă ca tine.

Profitînd de ocazie, Charles rosti repede:

– Poate că domnul Merripen are dreptate, domnișoară Hathaway. E destul de departe....și nu se știe niciodată.....

– Te oferi să mergi în locul lui? îl întrebă Win pe Merripen.

Așa cum se așteptase, el începu să-și arate neplăcerea bombănind:

– Așa cred, dacă e singura soluție să nu te văd hoinărind pe străzile Londrei și tentându-l pe fiecare răufăcător existent. Se încruntă la Charles. Nu e nevoie să mergi cu noi. N-aș vrea să trebuiască să am grijă și de tine.

– Da, sir, veni răspunsul recunoscător al valetului, care urcă înapoi scara, cu un entuziasm considerabil mai mare, decât arătase în timp ce cobora.

Win își strecură mîna sub brațul lui Merripen și simți tensiunea aprigă din mușchii lui. Ceva îl supăraseră profund, realizează ea. Ceva mult mai mult decât costumul ei de gimnastică, sau plimbarea în perspectivă în Hyde Park.

Părăsiră hotelul, pașii mari ai lui Merripen căutînd să se potrivească cu ai ei. Win își păstră tonul vesel obișnuit.

– Ce răcoros și reconfortant e aerul astăzi.

– E poluat cu fum de cărbune, rosti el conducînd-o în jurul unei băltoace, ca și cum să-și ude picioarele ar fi putut să-i cauzeze o rană mortală.

– De fapt, pe haina ta sesizez o mireasmă puternică de fum. Totuși, nu fum de țigară.

Unde ați fost în dimineața asta, tu și domnul Rohan?

– Într-o șatră de țigani.

– În ce scop? insistă Win. Cu Merripen, nu puteai să nu folosești concizia, altfel nu puteai obține niciodată nimic de la el.

– Rohan a crezut că acolo, am putea găsi pe cineva din tribul meu.

– Și ați reușit? Înnebă ea blînd știind că subiectul era unul sensibil.

O mișcare nestăpînită a mușchiului de sub mîna ei.

– Nu.

– Ba da, ați reușit. Pot să-mi dau seama după cît ești de deprimat.

Merripen se uită la ea și o văzu cît de îndeaproape îl studia. Oftă.

– În tribul meu, exista o fată cu numele Șuri.....Win simți o undă de gelozie. O fată pe care a cunoscut-o și n-a menționat-o niciodată. Probabil că i-a păsat de ea. Am găsit-o astăzi în șatră, continuă Merripen. Cu greu puteai să o compari cu felul cum a fost. Odată era foarte frumoasă, acum pare mult mai bătrînă decît vîrsta ei.

– O, ce păcat, rosti Win încercînd să pară sinceră.

– Soțul ei, *țiganul baro*, era unchiul meu. Nu a fost... .. un om bun.

Era greu să fie o surpriză pentru ea, avînd în vedere starea în care se afla Merripen cînd l-a întîlnit prima oară. Rănit, abandonat și atît de sălbătic, încît era clar că trăise ca o ființă sălbatică.

Win era plină de compasiune și tandrețe. Ar fi vrut să fie într-un loc mai retras, unde să poată să-l convingă pe Merripen să-i spună tot. Ar fi vrut să-l poată îmbrățișa, nu ca pe un iubit, ci ca pe un prieten drag. Fără îndoială, multă lume ar considera absurd să se simtă așa de protectoare, față de un om care părea atît de invulnerabil. Dar sub fațada aceasta dură și impenetrabilă, Merripen posedă o rară profunzime de sentimente. Știa asta despre el. Și, de asemenea, știa că el va nega asta pînă la moarte.

– Domnul Rohan i-a vorbit lui Șuri despre tatuajul lui? întrebă ea. Cel identic cu al tău?

– Da.

– Și Șuri ce a spus?

– Nimic. Răspunsul fusese puțin cam prea rapid.

O pereche de vânzători ambulanți, unul purtând legături de măcriș, celălalt cărînd niște umbrele, se apropie de ei plini de speranță. Dar o privire urîță a lui Merripen îi determină să se

retragă, făcînd ca mișcarea trăsurilor, căruțelor și cailor să treacă pe cealaltă parte a străzii.

Win nu mai spuse nimic timp de un minut sau două, se ținea doar de brațul lui Merripen, care o conducea de-a lungul străzii principale mormăind doar "Nu păși acolo" sau "Vino pe aici" sau "Aici calcă cu grijă", ca și cînd merseul pe pavajul spart sau denivelat putea să-i provoace răni severe.

– Kev, protestă ea pînă la urmă, nu sînt fragilă.

– Știu asta.

– Atunci, te rog, nu mă mai trata ca și cum m-aș frînge la primul pas greșit.

Merripen bombăni ceva despre faptul că strada nu era suficient de bună pentru ea. Era prea accidentată. Prea murdară.

Win nu se putu opri să nu chicotească.

– Pentru numele cerului! Dacă strada ar fi pavată cu aur și îngerii ar mătura-o, tu tot vei spune că e prea accidentată și prea murdară pentru mine. Trebuie să te debarasezi de obiceiul acesta de a mă proteja.

– Nu, cît voi trăi.

Win rămase tăcută, strîngîndu-i brațul și mai tare. Pasiunea ascunsă în cuvintele dure și simple o umplu de o plăcere aproape indecentă. Așa de ușor putea să ajungă el la latura cea mai profundă a inimii ei.

– Aș vrea să nu mă mai ții pe un pedestal, rosti ea în final.

– Nu ești pe pedestal. Ești.... Dar își controlează cuvintele și dădu doar din cap, ca și cum era ușor surprins că

le-ar fi spus. Orice se întîmplase în ziua aceea, îi subminase rău autocontrolul.

Win cîntări ce anume ar fi putut să-i spună Șuri. Ceva despre legătura dintre Cam Rohan și el....

– Kev. Ea își micșoră pașii forțîndu-l și pe el să meargă mai încet. Chiar înainte de a pleca în Franța, mi-a trecut prin cap că aceste tatuaje sînt dovada unei legături apropiate între tine și Rohan. Fiind așa bolnavă, nu aveam multe de făcut, observam doar oamenii din preajma mea. Am notat lucruri, pe care nimeni altcineva nu a avut timpul să le priceapă, sau să se gîndească la ele. Am fost întotdeauna deosebit de atentă cu tine. Văzîndu-i expresia și privirea lungă, Win își dădu seama că nu-i plăcea ce auzise. Nu voia să fie înțeles, sau observat. Voia să stea în siguranță, blindat în solitudinea lui. Și cînd l-am întîlnit pe domnul Rohan, continuă Win cu un ton degajat, ca și cum purtau o conversație oarecare, am fost izbită de multiplele similitudini dintre voi doi. Felul cum își înclina capul, acel semi-zîmbet al lui... felul în care gesticula cu mîinile... toate mișcărilor pe care le văzusem făcute de tine. Și am gîndit în sinea mea: "N-aș fi surprinsă să aflu cîndva, că aceștia doi sînt...frați".

Merripen se opri brusc. Apoi se întoarse cu fața spre ea și rămase așa, pe stradă, în timp ce trecătorii erau siliți să-i ocolească, protestînd împotriva lipsei de considerație, cu care unii oameni blocau trecerea pietonilor. Win privi în ochii lui negri păgîni și ridică din umeri cu inocență. Apoi așteptă răspunsul.

– Puțin probabil, rosti el țîfnos.

– Lucruri puțin probabile se întîmplă tot timpul, afirmă ea. Mai ales în familia noastră. Apoi continuă să-l privească descifrîndu-l. E adevărat, nu-i așa? întrebă ea minunîndu-se. E fratele tău?

El ezită. Șoapta lui fu așa de slabă, încît de abia putu să o audă.

– Frate mai mic.

– Sînt încîntată pentru tine. Pentru amîndoi. Ea îi zîmbi fără ezitare, pînă cînd gura lui se curbă într-un răspuns crispat:

– Eu nu.

– Cîndva vei fi. După o clipă, își strecură brațul sub al lui și începură să meargă din nou. Dacă tu și domnul Rohan sînteți frați, continuă Win, atunci ești pe jumătate *gagio*. Așa cum e și el. Îți pare rău de asta?

– Nu, eu.... Făcu o pauză, pentru a digera descoperirea. N-am fost așa surprins, cum ar fi trebuit să fiu. Întotdeauna am simțit că eram țigan și.... încă ceva.

Iar Win înțelese ceea ce nu rosti. Spre deosebire de Rohan, el nu era nerăbdător să facă față acestei identități complet diferită, acestei vaste laturi a lui, pe care nu o cunoștea.

– Intenționezi să spui și familiei? întrebă ea blînd. Cunoșcîndu-l pe Merripen, știa că va dori să țină informația secretă, pînă cînd își va da seama de toate implicațiile ei.

– Există întrebări, la care trebuie întîi să se răspundă. Inclusiv, de ce *gagio* care ne-a fost tată, a vrut să ne omoare.

– Asta a vrut? Dumnezeu mare, de ce?

– Părerea mea este că probabil a fost vorba de moștenire. Cu *gagii*, de obicei la bani se ajunge.

– Ce amarnic, rosti Win agățîndu-se și mai tare de brațul lui.

– Deci am motive.

– Ai motiv să fii și fericit. Astăzi ți-ai găsit un frate. Și ai descoperit că ești pe jumătate irlandez.

Aceasta de fapt îi smulse un mormăit amuzat.

– Asta ar trebui să mă facă fericit?

– Irlandezii sînt un neam remarcabil. Și văd asta și la tine: dragostea ta pentru pămînt, tenacitatea ta....

– Plăcerea mea de a mă încăiera.

– Da. Ei bine, poate că ar trebui să încerci să suprimi partea asta.

– Fiind parțial irlandez, rosti el, ar trebui să fiu un băutor mai competent.

– Și o persoană mult mai volubilă.

– Prefer să vorbesc numai cînd am ceva de spus.

– Hmm! Asta nu e ceva nici irlandez, nici țigănesc. Poate că mai există o parte din tine, pe care nu am identificat-o încă.

– Dumnezeuule! Sper că nu. Dar zîmbea și Win simți o tresărire caldă de plăcere răspîndindu-i-se prin toate membrele.

– Acesta e primul zîmbet adevărat, pe care l-am văzut la tine de cînd m-am întors, rosti ea. Trebuie să zîmbești mai des, Kev.

– Trebuie? întrebă el blînd.

– O, da. E spre binele sănătății tale. Doctorul Harrow spune că pacienții lui veseli tind să se vindece mult mai repede, decît cei morocănoși.

Menționarea doctorului Harrow făcu să dispară zîmbetul evaziv al lui Merripen.

– Ramsay spune că ai devenit apropiată de el.

– Doctorul Harrow mi-e prieten, admise ea.

– Numai prieten?

– Da, pînă acum. Ai obiecta dacă ar vrea să-mi facă curte?

– Sigur că nu, bombăni el. Ce drept aș avea eu să obiectez?

– Nici unul. Numai dacă n-ai făcut vreo declarație anticipată, ceea ce în mod cert n-ai făcut.

Simți că în Merripen se dădea o luptă pentru a lăsa problema nerezolvată. O luptă pe care a pierdu, pentru că spuse brusc:

– Departe de mine să-ți interzic un regim de hrană spirituală, dacă asta este ceea ce cere apetitul tău.

– Îl compari pe doctorul Harrow cu o hrană spirituală? Win se strădui să-și stăpînească un zîmbet de satisfacție. Mica demonstrație de gelozie era un balsam pentru sufletul ei. Te asigur, nu este deloc curtenitor. E un om de substanță și de caracter.

– E un timid cu ochii apoși și fața palidă.

– E foarte atractiv. Și ochii lui nu sînt deloc apoși.

– L-ai lăsat să te sărute?

– Kev, sîntem pe o arteră publică principală....

– L-ai lăsat?

– O dată, admise ea și așteptă, în timp ce el digera informația. Apoi se încruntă feroce la pavajul din fața lor. Cînd deveni clar, că nu intenționa să spună nimic, Win afirmă de bunăvoie: a fost un gest de afecțiune. Tot nici un răspuns. *Bou încăpățînat*, se gîndi ea plictisită. Nu a semănat cu sărutările tale. Și niciodată n-am.... Simți cum roșește. N-am făcut nimic asemănător cu ceea ce tu și cu mine....În noaptea aceea.....

– Să nu discutăm despre asta.

– De ce putem discuta despre sărutările doctorului Harrow și despre ale tale nu?

– Pentru că sărutările mele nu vor duce la curtare.

Asta o durea. De asemenea, o uimea și o frustra. Înainte de toate, Win intenționa să-l facă pe Merripen să-i spună de ce nu voia să o curteze. Dar nu aici și nu acum.

– Ei bine, am șansa de a fi curtată de doctorul Harrow, rosti ea încercînd un ton pragmatic. Și la vîrsta mea, trebuie să iau foarte serios în considerație orice perspectivă de căsătorie.

– La vîrsta ta? o ironiză el. Ai doar douăzeci și cinci de ani.

– Douăzeci și șase. Și chiar la douăzeci și cinci, pot fi considerată bătrînă. Am pierdut mulți ani – probabil pe cei mai buni – din cauza bolii.

– Ești mai frumoasă acuma, decît ai fost vreodată. Orice bărbat trebuie să fie nebun sau orb să nu te vrea. Complimentul nu fusese făcut lingușitor, ci cu o sinceritate bărbătească și sobră, care o făcu să i se intensifice roșeața.

– Mulțumesc, Kev.

Îi aruncă o privire precaută.

– Vrei să te măriți?

Inima ei îndărătnică și perfidă se zbătu dureros și emoționată, pentru că inițial și-a închipuit că o întreabă: “Vrei să te măriți *cu mine*? Dar nu, el nu voise decît să-i ceară părerea despre căsătorie ca.... Ei bine, așa cum tatăl ei ar fi spus în mod savant, ca o “structură conceptuală cu un potențial de realizare”.

– Da, desigur, afirmă ea. Vreau copii, pe care să-i iubesc. Vreau un soț, alături de care să îmbătrînesc. Vreau o familie a mea proprie.

– Și Harrow spune că toate acestea sînt posibile, acuma?

Win ezită puțin cam mult.

– Da, cu desăvîrșire posibil.

Dar Merripen o cunoștea prea bine.

– Ce nu îmi spui?

– Acum sînt suficient de bine, să fac orice vreau, rostii ea cu fermitate.

– Ce a....

– Nu vreau să discut despre asta. Tu ai subiectele tale secrete, eu le am pe ale mele.

– Știi destul de bine că voi afla, rosti el blînd.

Win ignoră afirmația, oprindu-și privirea asupra parcului din fața lor. Ochii i se deschiseră mari, cînd văzu ceva ce nu fusese acolo cînd plecase în Franța.... O structură uriașă, magnifică, din sticlă și oțel.

– Acesta e Palatul de Cristal? O, acesta trebuie să fie. E așa de frumos – mult mai frumos decât ilustratele pe care le-am văzut.

Clădirea, care acoperea o arie mai mare de nouă acri, găzduia expoziția internațională de artă și știință, denumită "*Expoziția Universală*", despre care Win citise în ziarele franțuzești, care o consacraseră repede ca una din marile minuni ale lumii.

– Cît e de cînd a fost terminată? întrebă ea grăbind pașii, în timp ce se îndreptau spre clădirea sclipitoare.

– Nu mai mult de un an.

– Ai fost înăuntru? Ai văzut expoziția?

– În ultimul meu voiaj la Londra, rosti Merripen zîmbind de nerăbdarea ei. Și am văzut puțin din expoziție, dar nu tot. Ți-ar lua trei zile, sau mai mult, să vezi totul.

– În ce sector ai fost?

– Mai mult în ramura mecanică.

– Vreau să pot vedea chiar și o mică parte din ea, rosti ea meditativ privind mulțimea de vizitatori, care intrau și ieșeau din remarcabila clădire. Nu vrei să mă duci?

– N-ai avea timp să vezi nimic. E trecut de prînz. Te voi duce mîine.

– Acum. *Te rog.* Trase nerăbdătoare de brațul lui. O, Kev, nu spune nu.

Cînd Merripen se uită la ea, era așa de frumos, încît simți o mică durere plăcută în fundul stomacului.

– Cum aș putea să spun nu? întrebă el încet.

În timp ce o ducea spre intrarea arcuită a *Palatului de Cristal*, și plăti un șiling pentru fiecare, ca să poată intra, Win privi cu venerație la tot ce o înconjura. Forța conducătoare din spatele expoziției de design industrial fusese prințul Albert, un om vizionar și plin de înțelepciune. Conform micii hărți tipărite, ce le fusese oferită împreună cu biletele de intrare, clădirea era făcută din peste o mie de

stâlpi de oțel și trei sute de mii de panouri de sticlă. Unele părți erau suficient de înalte pentru a cuprinde chiar și un ulm matur. În totalitate, găzduia o sută de mii de expoziții din întreaga lume.

Expoziția era importantă, atât din punct de vedere social, cât și științific. Oferise pentru toate clasele și regiunile, din toate țările, oportunitatea de a se întâlni liber sub un singur acoperiș, într-un mod care se întâmpla arareori. Oameni cu tot felul de haine și aspecte se înghesuiau în clădire.

O adunare îmbrăcată foarte modern aștepta în secțiunea centrală. Nici unul dintre aceștia nu părea să fie interesat de ceea ce-l înconjura.

– Ce așteaptă oamenii aceștia? întrebă ea.

– Nimic, răspunse Merripen. Sunt aici doar pentru a fi văzuți. Exista un grup identic și când am fost eu ultima oară. Nu se duc la nici una dintre expoziții. Stau acolo, mai ales pentru a-și da ifose.

Win rîse.

– Ei bine, să stau lângă ei și să mă prefac că îi admir, sau să mergem să ne uităm la ceva *realmente* interesant?

Merripen îi dădu mica hartă.

După ce studie lista pavilioanelor și a expozițiilor, Win rosti în mod hotărît:

– Materiale și textile.

O escortă prin holul aglomerat din sticlă, într-o încăpăre de o mărime și o lărgime uimitoare. Aerul vibra de zgomotul războaielor de țesut și al mașinilor pentru textile, cu baloturi de covoare aranjate în jurul încăperii și în centru. Mirosurile de lână și coloranți făceau aerul iute și înțepător. Bunuri din Kidderminster, America, Spania, Franța, Orient, umpleau camera cu un curcubeu de nuanțe și texturi....țesături netede, cu noduri legate, cu noduri tă-

late, croșetate, brodate, împletite.... Win își scoase mănușile și-și plimbă mâinile peste minunatele exponate.

– Merripen, uită-te la ăsta, exclamă ea. E un covor Wilton. Asemănător cu cel de Bruxelles, doar că nodul e tăiat. Se simte ca o catifea, nu-i așa?

Reprezentantul fabricantului, care se afla în apropiere, interveni:

– Wilton devine mult mai disponibil, acum că putem să-l producem la războaie de țesut acționate de abur.

– Unde se află fabrica? întrebă Merripen, pipăind cu mîna goală covorul moale. Presupun că în Kidderminster?

– Acolo, și alta în Glasgow.

În timp ce bărbații discutau despre fabricarea covorului cu ajutorul noilor războaie de țesut, Win se plimba de-a lungul șirurilor de mostre și exponate. Erau multe mașini, uluitoare din cauza mărimii și complexității lor, unele țeseau materiale, unele imprimau desene, unele torceau baloți de lînă în fire. Una dintre ele era folosită să demonstreze cum umplerea saltelelor și pernelor va fi într-o zi mecanizată.

Privind fascinată, Win era conștientă că Merripen venise lîngă ea.

– Te întrebi dacă nu totul pe lume va fi pînă la urmă executat de mașini, comentă ea.

El zîmbi ușor.

– Dacă am avea timp, te-aș duce la expozițiile agricole. Cineva poate produce de două ori mai multă hrană, decît cu munca manuală, în aceeași perioadă de timp. Noi deja am achiziționat o mașină de treierat pentru arendașii de pe moșia Ramsay....Am să ți-o arăt, cînd ne vom duce acolo.

– Tu ești de acord cu aceste inovații tehnologice? întrebă Win ușor surprinsă.

– Da, de ce n-aș fi?

– Țiganii nu cred în astfel de lucruri.

El ridică din umeri.

– Fără să-mi pese în ce cred ȋiganii, nu pot să ignor progresul care va îmbunătăți viața fiecăruia. Mecanizarea o va face mai ușoară, astfel încît oamenii obișnuiți să-și permită îmbrăcăminte, hrană, săpun.... Chiar și un covor pe jos.

– Dar ce spui de oamenii care își vor pierde modul lor de viață, cînd mașina le va lua locul?

– Se creează noi industrii și mai multe locuri de muncă. De ce să pui un om să muncească îndeplinind sarcini fără a contribui mintal, în loc să-l educi să facă ceva mai bun?

Win zîmbi.

– Vorbești ca un reformator, șopti ea insinuant.

– Schimbările economice sînt întotdeauna însoțite de schimbări sociale. Nimeni nu poate opri asta.

Ce minte înzestrată are, cugetă Win. Tatăl ei ar fi fost încîntat de felul cum se transformase copilul de țigan găsit.

– Va fi necesară o mare forță de muncă, pentru a sprijini toată această industrie, comentă ea. Presupui că suficienți oameni de la țară vor voi să se mute la Londra și în alte locuri, ca să.....

Fu întreruptă de un *pufăit* ca o explozie și de cîteva țipete de surpriză scoase de vizitatorii din jurul lor. O rafală deasă și neașteptată de puf umplu aerul cu o răbufnire șocantă. Părea că mașina de umplut perne se defectase, aruncînd o groază de pene și puf peste toți cei din jur.

Reacționînd rapid, Merripen își scoase haina și o așeză peste Win, punîndu-i totodată și o batistă peste gură și nas.

– Respiră prin ea, mormăi el și o grăbi traversînd încăperea. Mulțimea se împrăștia, unii oameni tușind, unii ocărînd, alții rîzînd de mulțimea de puf alb ce se așeza peste tot. Se auzeau chiar și țipete de plăcere din partea

copiilor, care veniseră din camera alăturată dansînd și iopăind, în încercarea de a prinde înșelătoarele grămăjoare plutitoare.

Merripen nu se opri pînă cînd nu ajunseră la alt compartiment, ce găzduia un depozit de materiale. Lăzi enorme de lemn și sticlă fuseseră aranjate pentru a expune țesăturile, care se revărsau ca niște rîuri. Pereții erau acoperiți de catifele, brocarturi, mătăsuri, bumbac, mouselină, lînă, toate materialele imaginabile, create pentru îmbrăcăminte, tapițerii sau draperii. Baloți înalți de materiale erau stivuiți pe verticală, fixați de pereți, formînd coridoare adînci de-a lungul pavilionului.

Leșind de sub haina lui Merripen, Win îi aruncă o privire și începu să hohotească. Puful alb îi acoperise părul negru și atîrna de îmbrăcămintea lui, ca zăpada nou căzută. Expresia îngrijorată a lui Merripen se transformă în încruntare.

– Intenționez să te întreb dacă n-ai inspirat praf de fulgi, rosti el. Dar judecînd după tot acest zgomot pe care-l faci, plămînii tăi par destul de curați.

Win nu putu să răspundă, deoarece rîdea prea tare.

Cînd Merripen își trecu mîna prin buclele ca noaptea ale părului său, puful aderă și mai tare.

– Nu mai face așa, reuși Win să articuleze forțîndu-se să-și înăbușe rîsul. N-o să poți niciodată....trebuie să mă lași să te ajut, faci și mai rău....și spuneai că eu sînt un porumbel bun de jumulit.... Încă rîzînd pe înfundate, îl apucă de mînă și-l trase într-unul din culoarele formate de stivele de materiale, unde parțial erau ascunși vederii. Meriseră într-o zonă slab luminată, apoi la umbră. Aici... să nu ne vadă cineva. O, ești prea înalt pentru mine....Îl alina să se aplece și el se așeză pe vine pe dușumea. Win îngenunchie printre nenumăratele ei fuste. Dezlegîndu-și boneta, o trase într-o parte.

Merripen îi privea fața, în timp ce ea își începea treaba, scuturându-i umerii și părul.

– E imposibil să-ți placă așa ceva, rosti el.

– Prostuțule. Ești acoperit de pene – *categoric* îți place. Și așa și era. El arăta atât de.... ei bine, adorabil, îngenunchiat și încruntat, dar rămânând liniștit, în timp ce ea îl scăpa de pene. Și era așa plăcut să se joace cu şuvițele dese și lucioase, lucru pe care el nu l-ar fi acceptat niciodată, în alte circumstanțe. Chicotelile ei se întetiră, era incapabilă să se abțină.

Dar după trecerea unui minut, apoi a încă unul, râsul îi părăsi pieptul și se simți relaxată și aproape visătoare, în timp ce continua să scoată puful din părul lui. Zgomotul mulțimii era înăbușit de catifeaua drapată de jur împrejurul lor, atîrnînd ca niște perdele ale nopții, ca niște nori și ca o ceață.

Ochii lui Merripen străluceau negri și ciudați pe fața severă și frumoasă. Semăna cu o creatură păgînă și periculoasă apărînd dintr-o vrajă.

– Aproape gata, șopti Win, deși terminase deja. Degetele ei se strecurau blînd prin părul lui. Așa de vibrant, așa de greu, cu buclele de pe ceafă tunse, ca o textură de catifea.

Lui Win i se opri respirația, cînd Merripen se mișcă. La început crezu că se va ridica în picioare, dar el o trase mai aproape și îi luă capul în mîini. Gura lui era așa de aproape, încît respirația se simțea pe buzele ei ca un abur.

Fu uluită de violența reținută, de strînsoarea sălbatică a mîinilor lui. Și așteptă ascultîndu-i respirația grea și furioasă, incapabilă să înțeleagă ce l-a provocat.

– N-am nimic să-ți ofer, rosti el în sfîrșit cu voce guturală. Nimic.

Buzele lui Win se uscară. Le umezi și încercă să vorbească prin fiorul neliniștit ce-i străbătea trupul..

– Te ai pe tine însuși, șopti ea.

– Nu mă cunoști. Tu crezi că da, dar de fapt nu mă cunoști. Lucrurile pe care le-am făcut, lucrurile de care sînt capabil – tot ce știți despre viață tu și familia ta provine din cărți. Dacă ai înțelege totul....

– Fă-mă să înțeleg. Spune-mi ce e așa teribil, încît e nevoie să continui să mă dai deoparte. El scutură din cap. Atunci încetează să ne torturezi pe amîndoi, continuă ea șovăielnică. Părăsește-mă, sau lasă-mă să plec eu.

– Nu pot, se repezi el. Nu pot, afurisită să fii! Și înainte ca ea să poată scoate un sunet, o sărută.

Inima ei se zbătu și i se deschise, cu un mormăit slab și disperat. Nările îi erau pline de mireasma de fum, de bărbat și de aromele pămîntești ale toamnei ce-i erau proprii lui. Gura i se potrivea cu a ei, primitiv înfometată, limba o pătrunse adînc cercetînd avidă. Îngenuncheară amîndoi și se ținură mai strîns îmbrățișați, apoi Win se ridică puțin pentru a-și apăsa pieptul de al lui, mai aproape, mai tare. Și fiecare loc pe care-l atingea, o durea. Voia să-i simtă pielea, mușchii înnodați și tari de sub mîinile ei.

Dorința ardea sălbatic și cu putere, nelăsînd loc pentru gîndire. Dacă ar vrea să îi sprijine spatele de toată această catifea, aici și acum, și să-și găsească drumul în ea! Se gîndea cum să-l primească în trupul ei și roși, pînă cînd căldura insinuantă o făcu să se agite. Gura lui îi căută gîtul și capul ei se lăsă pe spate, pentru a-i oferi acces liber. El îi găsi bătaia pulsului, atingînd cu limba locul vulnerabil, pînă cînd ea de abia mai sufla.

Întinzîndu-se spre fața lui, îi cuprinse bărbia cu degetele, urma grea a bărbii rase zgîrindu-i delicios palmele delicate. Îi ghidă gura înapoi, peste a ei. O năpădi plăcerea, așa înconjurată de întuneric și de ființa lui.

– Kev, șopi ea printre sărutări. Te-am iubit de.....

El îi acoperi disperat gura cu a lui, ca și cum ar fi putut să-i înăbușe nu doar vorbele, ci chiar și sentimentele. Fură cît mai mult posibil din savoarea ei, arzînd, hotărît să nu

lase nimic nerevendicat. Ea se agăță de el, cu trupul chinuit de fiori puternici, nervii ei vibrînd de o căldură incandescentă. El era tot ce voise ea vreodată, tot ce avea nevoie.

Dar o respirație puternică îi fu smulsă din gît, cînd o împinse deoparte, rupînd contactul cald și necesar dintre trupurile lor.

Pentru un lung moment nici unul dintre ei nu se mișcă, amîndoi încercînd să-și recapete echilibrul. Și în timp ce strălucirea dorinței se estompa, Win îl auzi pe Merripen spunînd cu duritate:

– Nu pot să rămîn singur cu tine. Aceasta nu se mai poate întîmpla.

Aceasta, hotărî Win cu o urmă de furie, e o situație imposibilă. Merripen refuză să-și accepte sentimentele pentru ea și nu explică de ce. În mod cert, merita mai multă încredere din partea lui, decît atît.

– Foarte bine, rosti ea rigidă, făcînd efortul să se ridice în picioare. La rîndul lui și Merripen se ridică și îi întinse mîna, dar ea i-o respinse nerăbdătoare. Nu, nu vreau ajutor. Începu să-și aranjeze fustele. Ai absolută dreptate, Merripen. Nu trebuie să rămînem singuri, atîta timp cît rezultatul duce întotdeauna la concluzia cunoscută: faci o tentativă, eu răspund, apoi mă dai deoparte. Nu sînt o jucărie, să fiu trasă de sfori de un copil, înainte și înapoi, Kev.

El îi găsi boneta și i-o dădu.

– Știu că nu ești....

– Spui că nu te cunosc, reluă ea furioasă. Aparent nu-ți trece prin cap că nici tu nu mă cunoști. Ești sigur că știi cine sînt, nu-i așa? Dar, în ultimii trei ani, m-am schimbat. Ai putea cel puțin să faci un efort să afli ce fel de femeie am devenit. Se duse la capătul coridorului format de stivele de materiale, se uită în jur pentru a se asigura

că locul e liber și ieși afară, în partea centrală a pavilionului.

Merripen o urmă.

– Unde te duci?

Privindu-l, Win fu satisfăcută să vadă că arăta tot așa de chinuit și exasperat, cum se simțea și ea.

– Plec. Sînt prea necăjită, pentru a mă putea bucura de vreuna din exponate.

– Du-te în direcția cealaltă.

Win rămase tăcută, în timp ce Merripen o conducea afară din *Palatul de Cristal*. Nu se simțise niciodată atît de nesigură și iritată. Părinții ei numeau iritarea un "exces de proastă dispoziție", dar lui Win îi lipsea experiența, pentru a înțelege că furia ei provenea dintr-o sursă foarte diferită față de proasta dispoziție. Tot ce știa era că Merripen era la fel de vexat, în timp ce mergea alături de ea.

Și o plictisea faptul că nu scotea nici un cuvînt. De asemenea, o plictisea faptul că ținea pasul așa de ușor cu pașii ei mari și înfipti cu putere în pămînt, și că, pe cînd ea începu să respire cu greu din cauza efortului, el nu păru deloc afectat de mișcare.

Numai cînd se apropiară de *Rutledge*, Win întrerupse tăcerea. Îi plăcea că vocea ei a sunat așa de calmă.

– Mă voi supune dorințelor tale, Kev. De acum înainte, relația noastră va fi platonice și prietenească. Nimic mai mult. Făcu o pauză lîngă prima treaptă și se uită la el solemn: Mi s-a oferit o ocazie rară....o a doua șansă la viață. Și intenționez să fac cu ea ce e mai bine. N-am să-mi risipesc iubirea pe un bărbat care nu o vrea, și nici n-are nevoie de ea. N-am să te mai plictisesc.

Cînd Cam intră în dormitorul apartamentului, o găsi pe Amelia stînd în fața unei grămezi mari de pachete și cutii, împodobite cu panglici de mătase și podoabe feminine. Se întoarse spre el cu un zîmbet viclean, în timp

ce el închidea ușa, inima ei accelerându-și bătăile la vederea lui, în cămașa fără guler deschisă la gât, a trupului lui felin cu mușchii supli, a feței, subliniată de frumusețea lui masculină senzuală. Nu cu mult înainte, nici nu se gândea că se va căsători vreodată, și cu atât mai puțin cu o asemenea ființă exotică.

Privirea lui se plimbă ușor peste ea, peste halatul de catifea roz, deschis pentru a da la iveală cămașa și coapsele goale.

– Văd că expediția după cumpărături a fost un succes.

– Nu știu ce m-a apucat, răspunse Amelia cu o urmă de scuză. Știi că nu sînt extravagantă. Am vrut doar să cumpăr niște batiste și ciorapi. Dar..... Arată nesigură spre grămada de zorzoane. Se pare că astăzi am avut chef de achiziții.

Un zîmbet străluci pe fața lui întunecată.

– Așa cum ți-am spus mai de mult, iubito, cheltuiește cît îți place. Nu poți să mă sărăcești, oricît ai încerca.

– Am cumpărat și unele lucruri pentru tine, rosti ea răscolind prin grămadă. Niște cravate și cărți și săpun de ras franțuzesc.....deși intenționez să discut ceva cu tine...

– Ce să discuți? Cam se apropie de ea pe la spate sărutînd-o pe gât.

La atingerea fierbinte a gurii lui, Amelia scoase un suspin și aproape uită ce intenționase să spună.

– În legătură cu bărbieritul, rosti ea vag. În ultima vreme, bărbile au devenit foarte la modă. Cred că ai putea să încerci să-ți lași barbișon. Ai arăta foarte elegant și... vocea ei căzu, în timp ce el continua să se ocupe de gîtul ei.

– Vreau să te gîdil, murmură Cam și rîse, cînd ea se înfioră.

Întorcîndu-i blînd fața spre el, se uită în ochii ei. Există ceva diferit la el, cugetă ea. O vulnerabilitate ciudată, pe care nu o văzuse niciodată înainte.

– Cam, rosti ea cu grijă, cum s-a finalizat misiunea ta, împreună cu Merripen?

Ochii de ambră erau calzi și vii de emoție.

– Destul de bine. Am un secret, *monișa*. Să ți-l spun? O trase și o lipi de el, înconjurînd-o cu brațele și șoptindu-i-l la ureche.

CAPITOLUL DOISPREZECE

În seara aceea, Kev era într-o dispoziție drăcească, din diverse motive. Cel dintâi fiind că Win își puna în practică amenințarea. Fusese *prietenoasă* cu el. Politicoasă, curtenitoare, a naibii de drăguță. Iar el nu era în situația de a obiecta, deoarece aceasta era la urma urmei ceea ce voise. Dar nu se așteptase să fie și mai rău, decît să o vadă pe Win privindu-l cu dor. Aceasta era indiferență.

Față de Kev era amabilă, chiar afectuoasă, la fel cum era față de Leo sau de Cam. Îl trata ca pe un frate. Cu greu putea să suporte așa ceva.

Familia Hathaway se adună în sufrageria apartamentului lor, rîzînd și glumind în legătură cu bucatele pe care le puseseră pe masă. Era pentru prima oară de ani de zile, cînd reușeau să cîneze împreună: Kew, Leo, Amelia, Win, Poppy și Beatrix, plus Cam, domnișoara Marks și doctorul Harrow.

Deși domnișoara Marks încercase să obiecteze, insistaseră ca și ea să cîneze cu familia.

— La urma urmei, rostise Poppy rîzînd, cum altfel am putea să învățăm cum să ne purtăm? Cineva trebuie să ne salveze de noi înșine.

Domnișoara Marks s-a liniștit, deși era clar că ar fi preferat să fie oriunde în altă parte. Ocupă un loc, cît mai modest posibil, o figură îngustă lipsită de culoare îngheșuită între Beatrix și doctorul Harrow. Guvernanta ridică arareori ochii din farfurie, cu excepția momentelor cînd

vorbea Leo. Deși ochii îi erau parțial ascunși de ochelari, Kev suspecta că nu arătau nimic, decît neplăcere, față de fratele familiei Hathaway.

Părea că domnișoara Marks și cu Leo găsiseră unul în celălalt personificarea a tot ce le displăcea mai mult. Leo nu putea să le reziste oamenilor lipsiți de umor, sau celor care-l judecau, și începuse să se refere la guvernanta ca la "Satan în fustă". Iar domnișoara Marks, în ce o privea, îi disprețuia pe afemeiați. Cu cît mai încîntători erau, cu atît mai mult îi detesta.

Cea mai mare parte a conversației de la cină se învîrtea în jurul clinicii lui Harrow, pe care familia Hathaway o privea ca o treabă miraculoasă. Femeile se gudureau pe lîngă Harrow pînă la plictiseală, amuzîndu-se de remarcile lui obișnuite, admirîndu-l fățiș.

Kev avea o aversiune instinctivă față de Harrow, deși nu era sigur dacă era din cauza medicului însuși, sau din cauza sentimentelor lui Win, care erau în joc.

Erai tentat să-l desconsideri pe Harrow pentru perfecțiunea figurii lui plăcute. Cu excepția faptului că un umor bun și șmecheresc pîndea din zîmbetul lui și că vădea un interes plin de viață pentru conversația din jur, părea că nu se lua niciodată prea în serios.

În mod evident, Harrow era un bărbat care purta pe umeri responsabilități grele – a vieții și a morții – și le ducea cu ușurință. Era felul de persoană care întotdeauna părea că se potrivește indiferent căror circumstanțe.

În timp ce familia mîncea și discuta, Kev rămăsese liniștit, în afară de momentul cînd fusese somat să răspundă la unele întrebări despre moșia Ramsay. O privea circumspect pe Win, incapabil să discearnă exact care erau sentimentele ei pentru Harrow. Ea reacționa față de doctor cu obișnuitul ei comportament, figura ei nedemonstrînd nimic altceva. Dar cînd privirile li se întîlneau, se stabilea

o legătură de neconfundat, un fel de poveste împărtășită. Și mai rău decât orice, Kev recunoștea ceva în expresia doctorului.... Un ecou obsedant al propriei lui fascinații pentru Win.

Cam pe la mijlocul acestui dineu grozav de plăcut, Kev deveni conștient că Amelia, care stătea în capul mesei, era neobișnuit de tăcută. Se uită la ea mai atent și realizează că era palidă și obrajii îi erau transpirați. Deoarece ședea în stînga ei, Kev se aplecă mai aproape de ea și șopti:

– Ce e?

Amelia îi aruncă o privire distrată.

– Sînt bolnavă, șopti ea înghițind cu greutate. Mă simt așa....o, Merripen, ajută-mă să plec de la masă.

Fără un cuvînt, Kev își împinse scaunul și o ajută să se ridice.

Cam, care se afla la celălalt capăt al mesei, îi privi tăios.

– Amelia?

– E bolnavă, rosti Kev.

Ca fulgerul, Cam ajunse lîngă ei, cu fața încordată de îngrijorare. Cînd o luă pe Amelia în brațe și o scoase din cameră, fără să țină seama de protestele ei, oricine ar fi crezul că suferise o rănire gravă, mai curînd decât o problemă de indigestie.

– Poate că ar trebui să-mi iau serviciul în primire, rosti doctorul Harrow cu o îngrijorare calmă și se sculă să-i urmeze, după ce își puse șervetul pe masă.

– Mulțumim, rosti Win zîmbindu-i recunoscătoare. Sînt așa încîntată că ești aici.

Cînd Harrow părăsi încăperea, Kev se reținu cu greu să nu scrîșnească din dinți de gelozie.

Astfel, restul mesei fu neglijat, familia retrăgîndu-se în principala cameră de primire, pentru a aștepta raportul

privind starea Ameliei. Dură enervant de mult, pînă apăru cineva.

– Care poate fi problema? întrebă Beatrix plină de tristețe. Amelia n-a fost niciodată bolnavă.

– O să fie bine, o liniști Win. Doctorul Harrow va avea grijă de ea, cît se poate de bine.

– Poate că ar trebui să merg în camera lor, rosti Poppy, să întreb cum se simte.

Dar înainte ca cineva să-și spună părerea, Cam apăru în ușa camerei de primire. Arăta amuzat, cu ochii lui migdalați vii, în timp ce se uita la membrii familiei din jurul lui. Părea că-și caută cuvintele. Apoi apăru un zîmbet orbitor, în ciuda efortului evident de a-l potoli.

– Fără îndoială *gagii* au un fel mai civilizat de a se exprima, rosti el, dar eu vă spun că Amelia va avea un copil.

Un cor de exclamații fericite salută revelația.

– Ce spune Amelia? întrebă Leo

Zîmbetul lui Cam deveni crispat.

– Ceva care seamănă cu faptul că n-ar fi prea confortabil.

Leo rîse blînd.

– Copiii arareori sînt. Dar o să fie încîntată că are pe cineva nou, pe care să-l dirijeze.

Din partea cealaltă a camerei, Kev o privea pe Win. Era fascinat de nostalgia de moment, care-i înnegura expresia. Dacă s-ar fi îndoit vreodată, de cît mult își dorea ea proprii ei copii, acum i-ar fi fost clar. În timp ce se uita la ea, un val de căldură se răspîndi în el, întărindu-se și îngroșîndu-se, pînă cînd realizează ce era. Tînjea să o țină în brațe, să o iubească, să o umple de sămînța lui. Reacția era atît de barbară și nepotrivită, încît fu mortificat.

Părînd că-i sesizează privirea, Win se uită în direcția lui. Îi acordă o privire reținută, ca și cum putea să vadă

căldura neprefăcută din el. Apoi se uită în altă parte, respingînd-o imediat.

Scuzîndu-se față de cei din camera de primire, Cam se întoarse la Amelia, care stătea pe marginea patului. Doctorul Harrow părăsi dormitorul, pentru a le oferi intimitate.

Cam închise ușa și se sprijini de ea, lăsîndu-și privirea mîngîietoare să cadă peste silueta mică și încordată a soției lui. Știa prea puține despre aceste probleme. În ambele culturi, și în cea țigănească, ca și în cea *gagio*, sarcina și nașterea făceau parte din domeniul strict al femeii. Dar știa că soția lui era neliniștită, în situațiile pe care nu le putea controla. De asemenea, știa că femeile în starea ei aveau nevoie de siguranță și tandrețe. Iar el avea o rezervă inepuizabilă din amîndouă.

– Nervoasă? întrebă Cam blînd apropiindu-se de ea.

– O, nu, cîtuși de puțin, e o situația obișnuită și care era de așteptat după.... Amelia se opri cu un oftat ușor, cînd el se așeză lîngă ea și o luă în brațe. Da, sînt puțin nervoasă. Vreau.... vreau să pot să vorbesc cu mama. Nu sînt prea sigură cum se rezolvă problema asta.

Desigur, Ameliei îi plăcea să conducă totul, să fie autoritară și competentă în indiferent ce făcea. Dar întregul proces al nașterii va fi unul de dependență crescîndă și neajutorare, pînă în stadiul final, cînd natura prelua integral controlul.

Cam își apăsă buzele pe părul ei întunecat și lucios, care mirosea ca fructul dulce de măceș. Începu să-i maseze spatele, în felul care știa că-i place atît de mult.

– Vom găsi niște femei experimentate, cu care să stai de vorbă. Lady Westcliff, poate. Îți place de ea și Dumnezeu știe că e destul de sinceră. Și avînd în vedere ce intenționezi să faci.... ai să mă lași să am grijă de tine, să te

răsfăț și să-ți dau tot ce dorești. Simți cum se relaxează puțin. Amelia, iubito, murmură el, aștept asta de așa multă vreme.

– Adevărat? Zîmbi și se ghemui mai strîns lîngă el. Și eu. Deși am sperat că se va întîmpla cîndva, cînd mi-ar fi convenit și mie; cînd Casa Ramsay va fi terminată, Poppy va fi logodită și familia va fi la casa ei....

– Ai încredere în mine. Cu familia ta aici, niciodată nu va fi un timp convenabil. Cam o ajută să se întindă pe pat, alături de el. Ce minunată mămițică vei fi, șopti el legănînd-o. Cu ochii tăi albaștri și obrajii roz, și cu burtica ta ocrotindu-mi copilul.....

– Cînd se va face mai mare, sper că nu vei umbla tanțoș și fudul și mă vei arăta ca pe o mostră a virilității tale.

– O fac deja, *monișa*.

Amelia privi în ochii lui zîmbăreți.

– Nu-mi pot imagina cum s-a întîmplat.

– Nu ți-am explicat asta în noaptea nunții?

Ea chicoti și își aruncă brațele în jurul gîtul lui.

– Mă refeream la faptul că am luat măsuri de protecție. Toate ceștile acelea de ceai cu gust oribil. Și *totuși* am sfîrșit prin a-l concepe.

– Țiganul din mine, rosti el ca explicație și o sărută pasionat.

Cînd Amelia se simți suficient de bine, pentru a se alătura femeilor la ceai în camera de primire, bărbații coborîră în camera domnilor din hotelul *Rutledge*. Deși încăperea exista în mod evident pentru nevoile oaspeților hotelului, devenise locul favorit al nobilimii, care voia să se împărtășească din compania nenumăraților vizitatori străini notabili de la *Rutledge*.

Tavanele erau confortabil de întunecoase și joase, încăperea era lambrisată cu lemn roz strălucitor, podelele

acoperite cu covoare groase Wilton. Camera domnilor era prevăzută în colțuri cu abside late și adânci, care ofereau spații private pentru citit, băut și conversație. Spațiul central era mobilat cu scaune tapisate cu catifea și mese încărcate cu cutii de trabucuri și ziare. Servitorii se mișcau prin cameră fără să deranjeze, aducând pahare pentru coniac cu alcoolul încălzit și pahare cu porto.

Așezându-se într-o absidă octogonală liberă, Kev comandă coniac.

– Da, domnule Merripen, rosti servitorul grăbindu-se să se execute.

– Ce personal stilat, remarcă doctorul Harrow. Găsesc condamabil că oferă servicii imparțiale tuturor oaspeților.

Kev îi aruncă o privire piezișă și întrebătoare.

– Și de ce n-ar face-o?

– Îmi imaginez că un domn de originea ta nu e servit în toate locurile pe care le frecventezi.

– Găsesc că cea mai mare parte dintre aceste locuri dau mai mare atenție calității îmbrăcămînții unui om, decît culorii tenului său, răspunse Kev în mod egal. De obicei nu contează că sînt țigan, atîta timp cît îmi pot permite produsele lor.

– Desigur. Harrow părea stînjenit. Scuze. De obicei nu sînt așa de lipsit de tact, Merripen.

Kev îi făcu un semn scurt, pentru a-i indica că nu o luase ca pe o ofensă.

Harrow se întoarse spre Cam încercînd să schimbe subiectul.

– Sper că îmi vei permite să-ți recomand un coleg, care să o asiste pe doamna Rohan atîta timp cît veți mai rămîne la Londra. Cunosc aici o mulțime de doctori excelenți.

– Aș aprecia asta, rosti Cam acceptînd coniacul adus de servitor. Deși suspectez că nu vom mai rămîne prea mult timp la Londra.

– Domnișoara Winnifred pare să fie foarte îndrăgostită de copii, cugetă el. Și avînd în vedere situația ei, e un noroc că va avea nepoate și nepoți, la care să țină.

Ceilalți trei bărbați se uitară la el tăios. Cam făcu o pauză, în timp ce-și ducea coniacul la buze.

– Situația ei? întrebă el.

– Imposibilitatea de a avea copii ei proprii, explică Harrow.

– Ce dracu' vrei să spui, Harrow? întrebă Leo. Nu ni s-a adus la cunoștință cu surle și trîmbițe miraculoasa recuperare a surorii mele, datorită eforturilor tale deosebite?

– S-a refăcut într-adevăr, my lord. Harrow se încruntă gînditor privind în paharul de coniac. Dar va fi întotdeauna fragilă. După părerea mea, n-ar trebui să încerce niciodată să rămîna însărcinată. După toate probabilitățile, procesul va avea ca rezultat moartea.

O tăcere grea urmă acestei declarații. Chiar și Leo, care de obicei afișa un aer de indiferență, nu reuși să-și ascundă reacția.

– I-ai spus asta surorii mele? întrebă el. Deoarece mi-a făcut impresia că de abia așteaptă să se mărite și să aibă propria ei familie.

– Am discutat cu ea, desigur, răspunse Harrow. I-am explicat că, dacă se mărită, soțul ei va trebui să fie de acord că va fi un mariaj fără copii. Făcu o pauză. Totuși, domnișoara Hathaway nu e încă gata să accepte ideea. Cu timpul, sper să o conving să-și ia gîndul. Zîmbi ușor. La urma urmei, pentru fericirea unei femei, nu e neapărat necesară maternitatea, cum glorifică societatea noțiunea.

Cam îl privi intens.

– Cumnata mea va considera asta o mare decepție, ca să nu spun mai mult.

– Da. Dar domnișoara Hathaway va trăi mai mult și se va bucura de o calitate mai bună a vieții, ca femeie fără

copii. Și va învăța să accepte situația aceasta neplăcută. Aceasta ține de puterea ei. Înghiți niște tărie, înainte de a continua liniștit :domnișoara Hathaway nu a fost probabil niciodată destinată nașterii, chiar și înainte de a contacta scarlatina. Cu un bazin așa îngust! Elegant, dar deloc ideal pentru scopuri materne.

Kev înghiți coniacul lăsînd focul de ambră să-i ardă esofagul. Își împinse scaunul de la masă și se ridică, incapabil să mai suporte o clipă apropierea ticălosului. Menționarea "bazinului îngust" al lui Win fusese ultima picătură. Scuzîndu-se cu o bolboroseală dură, ieși din hotel în noapte. Inhală cu forță aerul rece, mirosurile înnebunitoare și înțepătoare ale orașului, agitația, zdrăgănitul și țipetele nopții londoneze, care se trezea la viață. Cristoase, cît de mult ar vrea să fie departe de acest loc.

Voia să o ia pe Win cu el, la țară, într-un loc proaspăt și propice sănătății. Departe de scripitorul doctor Harrow, a cărui perfecțiune disprețuitor de clară îl umplea pe Kev de groază.

Propria lui mamă murise la naștere. Gîndul de a o ucide pe Win cu propriul lui trup, cu progenitura lui crescînd în ea pînă cînd.....

Întreaga lui ființă se îngrozi la acest gînd. Teroarea lui profundă ar răni-o. Ar face-o să piară.

Kev voia să discute cu ea, să o asculte, să o ajute cumva, pentru a ajunge să fie de acord cu limitele care-i fuseseră stabilite. Dar pusese o barieră între ei și nu îndrăznea să o treacă. Pentru că, dacă punctul slab al lui Harrow era lipsa de empatie, al lui Kev era exact contrariul. Prea mult sentiment, prea multă dorință.

Suficientă cît să o ucidă.

Mai tîrziu, în aceeași seară, Cam intră în camera lui Kev. Acesta tocmai se întorsese din peregrinările lui, cu un

strat din pîcla serii încă mai atîrnînd de haina și în părul lui.

Răspunzînd la bătaia în ușă, Kev rămase pe prag și se încruntă.

– Ce e?

– Am avut o discuție particulară cu Harrow, rosti Cam cu fața inexpressivă.

– Și?

– Vrea să se însoare cu Win. Dar intenționează ca această căsătorie să fie doar cu numele. Ea încă nu știe.

– Iad însîngerat! bombăni Kev. Va fi ultima achiziție la colecția lui de obiecte frumoase. Va rămîne castă, în timp ce el va avea diverse combinații....

– Nu o cunosc prea bine, murmură Cam, dar nu cred că va fi de acord vreodată cu un astfel de aranjament. Mai ales dacă îi oferi tu o alternativă, *fral*.

– Există o singură alternativă și asta înseamnă rămînerea în siguranță, alături de familia ei.

– Mai există una. Poți să-i oferi mîna ta.

– Așa ceva nu e posibil.

– De ce?

Kev își simți fața luînd foc.

– Nu pot sta cast alături de ea. N-aș fi în stare să rezist, niciodată.

– Există metode anti-concepționale.

Aceasta îi smulse lui Kev un zîmbet disprețuitor.

– Cunoști și celelalte motive, pentru care nu pot să-i ofer mîna mea.

– Știu felul în care ai trăit odată, comentă Cam alegîndu-și cuvîntele cu o evidentă grijă. Înțeleg teama ta să nu-i faci rău. Dar în ciuda tuturor acestor motive, găsesc că e greu să-mi închipui că o să poți s-o lași pur și simplu în mîinile altui bărbat.

– Aș putea, dacă ar fi cel mai bun lucru pentru ea.

– Poți realmente să spui că ceea ce merită Winnifred Hathaway este cineva ca Harrow?

– Mai bine el, reuși Kev să rostească, decît cineva ca mine.

Cu toate că Sezonul de socializare nu era terminat încă, s-a căzut de acord ca familia să se întoarcă în Hampshire. Trebuia avută în vedere situația Ameliei – se va simți mai bine într-un mediu sănătos – iar Win și Leo voiau să vadă moșia Ramsay. Singura întrebare era, dacă e corect să le privezi pe Poppy și pe Beatirx de ceea ce mai rămăsese din Sezon. Dar amîndouă declarară că ar fi fericite să părăsească Londra.

Această atitudine nu era neașteptată venind din partea lui Beatrix, care încă mai părea interesată mai mult de cărți și de animale și să zburde pe la țară ca o creatură sălbatică. Dar Leo fu surprins că și Poppy, care fusese atît de sinceră în dorința ei de a-și găsi un soț, era atît de dornică să plece.

– Am analizat toate perspectivele Sezonului, i se adresă Poppy înverșunată lui Leo, în timp ce se plimbau prin Hyde Park într-o trăsură deschisă. Nici una dintre ele nu merită să rămîi în oraș pentru ea.

Beatrix stătea pe bancheta opusă, cu sconcsul Dodger ghemuit în poală. Domnișoara Marks se înghe-suse într-un colț, cu privirea fixată asupra peisajului, prin ochelari.

Arareori întîlnise Leo o astfel de femeie. Abrazivă, palidă, cu silueta o acumulare de coate ascuțite și oase colțuroase, cu o fire rigidă, noduroasă și uscată.

În mod clar, Catherine Marks ura bărbații. Lucru pentru care Leo n-ar fi blamat-o, deoarece era perfect conștient de neajunsurile sexului lui. Cu excepția faptului că păreau să nu-i placă nici femeile prea mult. Singurele

flințe în prezența cărora părea că se relaxează erau Poppy și Beatrix, care aduseseră la cunoștință tuturor că domnișoara Marks e excepțional de inteligentă, că putea să fie foarte spirituală uneori și că avea un zîmbet frumos.

Lui Leo îi era dificil să-și imagineze că mica linie strînsă a gurii domnișoarei Marks s-ar putea transforma într-un zîmbet. Se îndoia și că avea dinți, deoarece nu-i văzuse niciodată.

– Va strica perspectiva, se plînsese el în dimineața aceea, cînd Poppy și Beatrix i-au spus că o vor lua cu ele la plimbare. N-am să mă bucur de peisaj, cu Secerătoarea aia Înfrîntoare, care-și azvîrle umbra peste el.

– Nu-i mai da un nume atît de oribil, Leo, protestă Beatrix. Mie îmi place foarte mult de ea. Și e foarte drăguță, cînd nu ești tu pe-aproape.

– Cred că în trecut a fost tratată foarte rău de vreun bărbat, rosti Poppy cu o jumătate de voce. De fapt, am auzit un zvon sau două că domnișoara Marks a devenit guvernantă, din cauză că a fost implicată într-un scandal.

În ciuda lui însuși, Leo fu interesat.

– Ce fel de scandal?

Poppy își scăzu vocea și mai mult, pînă la o șoaptă.

– Se spune că *își oferea favorurile*.

– Nu arată ca o femeie care și-ar oferi favorurile, rosti Beatrix cu voce normală.

– Șșșșt, Bea! exclamă Poppy. Nu vreau să audă domnișoara Marks. S-ar putea să creadă că o bîrfim.

– Dar chiar asta facem. Și în afară de asta, nu cred că ar fi putut să facă....știi tu, *aia*...cu cineva. Nu pare deloc genul acela de femeie.

– Eu cred, rosti Leo. De obicei doamnele cele mai înclinate să-și ofere favorurile sînt cele care nu posedă așa ceva.

– Nu înțeleg, rosti Bea.

– Vrea să spună că doamnele cele mai neatractive sînt cele mai ușor de sedus, rosti Poppy confuză. Lucru cu care nu sînt de acord. Și în afară de asta, domnișoara Marks nu e deloc lipsită de atracție. E doar puțin cam... severă.

– Și costelivă ca o găină scoțiană, mormăi Leo.

Cînd trăsura trecu de Marble Arch și se îndreptă spre Park Lane, domnișoara Marks își lipi privirea de peisajul florilor de primăvară.

Uitîndu-se la ea alene, Leo observă că avea un profil decent – un vîrf mic și drăguț al nasului pe care se sprijineau ochelarii, o bărbie rotunjită plăcut. Destul de rău că încleștarea gurii și încruntarea frunții distrugneau totul.

Își întoarse atenția spre Poppy, cîntărind lipsa ei de dorință de a rămîne la Londra. În mod cert, orice altă fată de vîrsta ei ar fi implorat să fie lăsată pînă la terminarea Sezonului, pentru a se bucura astfel de toate balurile și petrecerile.

– Spune-mi care sînt perspectivele acestui Sezon, se adresă lui Poppy. S-ar putea ca nici una să nu te intereseze?

Ea clătină din cap.

– Nici una. Am întîlnit cîteva domni, care mi-au plăcut, cum ar fi lordul Bromley, sau....

– Bromley? repetă Leo ridicînd din sprîncene. Dar are de două ori vîrsta ta. Nu există alții mai tineri, pe care ai putea să-i iei în considerație? Cineva născut în secolul acesta, poate?

– Ei bine, este domnul Radstock.

– Impozant și greoi, rosti Leo, care îl întîlnise pe purceluș cu cîteva ocazii precedente. Cercurile elevate ale Londrei formau o comunitate relativ mică. Altcineva?

– Există lordul Wallscourt, foarte amabil și prietenos, dar.... e iepure.

– Curios și răsfățat? întrebă Beatrix avînd o părere deosebită despre iepuri.

Poppy zîmbi.

– Nu, am vrut să spun că e total incolor și....oh, chiar iepuresc. Ceea ce e un lucru plăcut ca animal de companie, dar nu ca soț. Făcu o tentativă de a-și netezi fundele bonetei legate sub bărbie. Probabil că mă sfătuiești să-mi scad pretențiile, Leo, dar deja le-am coborît pînă la limita extremă, încît chiar și un vierme n-ar putea să se strecoare pe sub speranțele mele. Trebuie să-ți spun, Sezonul londonez e o mare dezamăgire.

– Regret, Poppy, rosti calm Leo. Aș vrea să cunosc un tip pe care să ți-l recomand, dar singurii pe care îi știu sînt buni-de-nimic și bețivani. Prieteni excelenți. Dar mai curînd l-aș împușca pe unul dintre el, decît să-l am drept cumnat.

– Asta îmi amintește de ceva ce am vrut să te întreb.

– Da? Se uită la fața ei dulce și serioasă, la această soră desăvîrșit de drăguță, care aspira cu atîta disperare la o viață calmă și obișnuită.

– Acum că am ieșit în societate, rosti Poppy, am auzit niște zvonuri....

Zîmbetul lui Leo se schimbă lamentabil, cînd înțelese ce voia ea să știe.

– Despre mine.

– Da. E adevărat că ești așa rău, cum spun unii oameni?

În ciuda naturii foarte personale a întrebării, Leo era conștient că atît domnișoara Marks, cît și Beatrix, își îndreptaseră întreaga atenție asupra lui.

– Mi-e teamă că da, dragă, rosti în timp ce prin mințe îi trecea o defilare sordidă a păcatelor trecutului său.

– De ce? întrebă Poppy cu o franchețe pe care, în mod obișnuit, el ar fi găsit-o plăcută. Dar nu sub privirea acuzatoare a domnișoarei Marks, ațintită asupra lui.

– E mult mai ușor să fii rău, afirmă el. În special dacă nu ai motiv să fii bun.

– Dar ce spui de asigurarea unui loc în rai? întrebă Catherine Marks. I-ar fi trecut prin minte că era o voce drăguță, dacă nu ar fi provenit dintr-o sursă atît de lipsită de emoții. Nu e un motiv suficient, pentru a te comporta cu un minimum de decență?

– Depinde, rosti el sardonice. Ce înseamnă raiul pentru tine, domnișoră Marks?

Ea studie întrebarea cu mai multă grijă decît se așteptase el.

– Pace. Seninătate. Un loc unde nu există păcat, nici bîrfă, nici conflicte.

– Ei bine, domnișoară Marks, mi-e teamă că ideea ta despre rai corespunde ideii mele despre iad. În concluzie, căile mele rele își vor continua cursul, spre bucuria mea. Întorcîndu-se spre Poppy, vorbea mai amabil: nu-ți pierde speranța, surioară. Există cineva acolo, care te așteaptă. Într-o zi îl vei găsi și totul va fi cum ai sperat tu.

– Crezi realmente asta? întrebă Poppy.

– Nu. Dar întotdeauna am crezut că e o zicere drăguță, pe care să o spui cuiva în situația ta.

Poppy chicoti și îi dădu lui Leo un pumn, în timp ce domnișoara Marks îi aruncă o privire de dezgust neprefăcut.

CAPITOLUL TREISPREZECE

În ultima lor seară la Londra, familia participă la un bal privat, organizat acasă la domnul și doamna Simon Hunt, din Mayfair. Domnul Hunt, un antreprenor de la căile ferate și parțial proprietarul unor fabrici britanice de locomotive, era un om realizat prin el însuși, fiul unui măcelor londonez. Făcea parte din noua clasă în dezvoltare a investitorilor, afaceriștilor și managerilor, care submina îndelungata tradiție și autoritate a nobilimii.

Un fascinant și cu adevărat volatil amestec de oaspeți participa la balul anual de primăvară al familiei Hunt..... politicieni, străini, aristocrați și afaceriști. Se spunea că invitațiile erau foarte căutate, de când chiar și nobilii, care îi disprețuiau fățiș pe noii îmbogățiți, erau ahtiați să aibă vreo legătură cu extraordinar de puternicul Hunt.

Conacul Hunt ar fi putut să fie foarte bine descris ca un simbol al succesului afacerilor particulare. Mare, luxos și dotat cu tehnologie avansată, fiecare cameră a casei era luminată cu gaz și încărcată cu ciubuce și structuri moderne variabile, ce se vedeau în mod curent în *Palatul de Cristal*. Ușile-ferestre, pe toată lungimea pereților, permiteau accesul la alei late și la grădinile din exterior, fără să mai menționezi o remarcabilă seră cu acoperișul de sticlă, încălzită cu un sistem complex de conducte pe sub podea.

Înainte de sosirea familiei Hathaway la conacul Hunt, domnișoara Marks le șopti fetelor aflate în sarcina sa,

cîteva observații de ultimul moment, spunîndu-le să nu-și completeze prea repede carnetele de bal, pentru că s-ar putea ca un domn atrăgător să sosească mai tîrziu; să nu fie văzute niciodată fără mănuși și niciodată să nu refuze un domn care le-a invitat la dans, doar dacă promiseseră deja dansul respectiv altuia. Și prin orice mijloace, să nu acorde niciodată unui domn mai mult de trei dansuri – pentru că o astfel de familiaritate excesivă trezește bîrfe.

Win era mișcată de felul îngrijit în care domnișoara Marks își transmitea instrucțiunile și de atenția plină de seriozitate ce i-o acordau Poppy și Beatrix. În mod evident, cele trei munciseră îndelung și din greu, la labirintul complicat al etichetei.

Win era în dezavantaj, în comparație cu cele două surori mai mici. Pentru că petrecuse atît de mult timp departe de Londra, propriile ei cunoștințe despre moravurile societății aveau lacune.

– Sper să nu vă pun într-o situație stingheritoare pe niciuna dintre voi, rosti ea ușor. Cu toate că, trebuie să vă avertizez că șansele de a face niște gafe de socializare sînt mari. Sper că pe viitor îți vei lua sarcina să mă înveți și pe mine, domnișoară Marks.

Guvernanta zîmbi, dînd la iveală dinți albi și buze moi. Win nu se putu abține să nu se gîndească la faptul că, dacă domnișoara Marks ar fi fost mai puțin rigidă, ar fi fost de-a dreptul drăguță.

– Ai un simț atît de natural al decenței, îi spuse ea lui Win, încît nu pot să mi te imaginez altfel, decît ca pe o lady desăvîrșită.

– O, Win n-a făcut niciodată nimic greșit, îi spuse Beatrix domnișoarei Marks.

– Win e o sfîntă, fu de acord Poppy. E ceva foarte solicitant. Dar facem tot ce putem să o tolerăm.

Win le zîmbi.

– Pentru informarea voastră, le spuse ea nepăsătoare, intenționez să încalc cel puțin trei reguli de etichetă, înainte de terminarea balului.

– Care sînt acelea? întrebă Poppy și Beatrix într-un glas. Domnișoara Marks părea uluită, în încercarea de a înțelege de ce cineva ar face astfel de lucruri în mod deliberat.

– Încă nu m-am hotărît. Win își puse mîinile înmănușate în poală. Va trebui să aștept să se ivească ocaziile, pentru a le prezenta.

Cînd oaspeții intrau în conac, slujitorii veneau să ia pelerinele și șalurile doamnelor și pălăriile și hainele domnilor. Văzîndu-i pe Cam și pe Merripen stînd unul lîngă altul, scoțîndu-și hainele cu aceleași gesturi îndemînatice, Win simți un zîmbet straniu așternîndu-i-se pe buze. Se întreba cum se poate ca nimeni să nu vadă că sînt frați. Înrudirea lor era atît de evidentă, cu toate că nu erau identici! Același păr negru ondulat, deși al lui Cam era mai lung, iar al lui Merripen tuns scurt. Aceeași constituție svelată, athletică, deși Cam era mai subțire și mai suplu, în timp ce Merripen era mai voinic, cu mușchii de boxeur.

Totuși, cea mai mare diferență dintre ei nu era aspectul exterior, ci modul în care aborda lumea fiecare dintre ei. Cam, cu sentimentul amuzat al toleranței și cu o siguranță subtilă și plină de farmec. Merripen, cu demnitatea lui zdrobită și intens înăbușită, și mai mult decît orice cu forța sentimentelor lui, pe care lupta atît de disperat să le ascundă.

O, cît îl dorea! Dar nu va fi ușor de cucerit, dacă va reuși vreodată. Win cugetă că semăna cu încercarea de a convinge o sălbăticiune să vină la ea: cu nesfîrșite înaintări și retrageri, foamea și nevoia de interacțiune luptîndu-se cu frica.

Îl dorea și mai mult văzîndu-l aici în această mulțime sclipitoare, cu silueta lui rezervată și puternică îmbrăcată în costumul auster de seară, alb-negru. Merripen nu se considera inferior oamenilor din jurul lui, dar era perfect conștient că nu era unul dintre ei. Le aprecia valoarea, cu toate că nu era întotdeauna de acord cu ei. Și învățase cum să se achite bine în lumea *gagio* – era genul de om care se adapta oricăror circumstanțe. La urma urmei, gîndi Win deosebit de amuzată, nu orice bărbat putea să îmblînzească un cal, să construiască un gard de piatră cu mîinile lui, să spună alfabetul grecesc și să discute meritele filozofice relative ale empirismului și raționalismului. Fără să mai menționeze refacerea și conducerea unei moșii, cu o pricepere de parcă ar fi fost născut la o fermă.

Exista o senzație de mister impenetrabil în legătură cu Kev Merripen. Era obsedată de întrebarea chinuitoare: cum ar putea să treacă peste toate secretele lui, cum să ajungă la inima aceea extraordinară, pe care o păzea cu atîta strășnicie.

O năpădi melancolia, cînd se uită la frumosul interior al conacului, la oaspeții rîzînd și pălăvrăgînd, în timp ce muzica inunda scena. Existau atît de multe, de care să te bucuri și să le apreciezi, dar tot ce voia Win era să fie singură cu cel mai inaccesibil bărbat din încăpere.

Totuși, nu avea intenția să joace rolul unei fete care rezema pereții. Intenționa să danseze, să rîdă și să facă toate lucrurile pe care și le imaginase ani întregi, în timp ce zăcea pe patul de suferință. Și dacă asta nu i-ar fi plăcut lui Merripen, sau l-ar fi făcut gelos, cu atît mai bine.

Scăpînd de haină, Win plecă mai departe alături de surorile ei. Erau toate îmbrăcate în satin de culoare deschisă, Poppy în roz, Beatrix în bleu, Amelia în lila și ea în alb. Rochia ei nu era confortabilă, despre ea Poppy afirmase rîzînd că e foarte bună, deoarece o rochie conforta-

bilă aproape că nu era la modă. O simțea prea strînsă pe piept, cu un decolteu pătrat adînc, cu mînele scurte și strîmte. Și se simțea prea grea de la talie în jos, cu cele trei rînduri de fuste largi, prinse cu volane. Dar principala sursă de disconfort era corsetul, de care se dispensase atît de mult timp, încît acum simțea chiar și cea mai ușoară presiune. Cu toate că era din dantelă, corsetul îi rigidiza torsul și îi împingea sînii în sus, în mod artificial. Cu greu îi s-ar fi părut decent. Și totuși, să nu-l porți era considerat indecent.

Avînd în vedere toate acestea, i se păru că totuși merită disconfortul, cînd observă reacția lui Merripen. La vederea ei în rochia de bal cu decolteul acela adînc, fața lui deveni inexpressivă, plimbîndu-și privirea de la vîrfurile condurilor de satin ce apăreau de sub tiv, pînă la fața ei. Insistă cîteva clipe pe sînii ei, săltați mult prea sus, ca și cum ar fi fost cuprinși de palmele lui. Cînd în final ochii îi ajunseră la ai ei, străluceau cu un foc de obsidian. Un fior de răspuns i se strecură pe sub strînsoarea corsetului. Cu dificultate își luă ochii de la el.

Familia Hathaway pătrunse în holul de la intrare, unde un candelabru răspîndea o lumină strălucitoare pe parchet.

– Ce creatură extraordinară, auzi Win murmurul doctorului Harrow de lîngă ea. Îi urmări privirea pînă la amfitrioană, doamna Annabelle Hunt, care își întîmpina oaspeții.

Deși Win nu o întîlnise niciodată, o recunoscuse din descrierile pe care le auzise. Doamna Hunt se spunea că e una din cele mai mari frumuseți ale Angliei, cu fața ei perfect modelată, cu ochii albaștri cu gene lungi și dese și părul care lucea cu umbre bogate de miere și aur. Însă expresivitatea ei luminoasă și vie o făcea cu adevărat minunată.

– Cel de alături e soțul ei, murmură Poppy. Te intimidează, dar e foarte drăguț.

– Eu nu sînt de acord, rosti Leo.

– Nu crezi că te intimidează? întrebă Win.

– Nu, nu cred că e drăguț. De cîte ori s-a întîmplat să fiu în aceeași încăpere cu soția lui, s-a uitat la mine ca și cum i-ar fi plăcut să mă sfîșie.

– Ei bine, rosti prozaică Poppy, nu-l poți învinui pentru asta. Se aplecă spre Win și adăugă: domnul Hunt e înnebunit după nevasta lui. Căsătoria lor e consecința iubirii, vezi tu.

– Ce lipsit de bun gust, comentă doctorul Harrow cu un rînjet.

– Dansează împreună, i se adresă Beatrix lui Win, deși se presupune că soții nu trebuie să danseze cu soțiile lor. Dar, avînd în vedere bogăția domnului Hunt, oamenii găsesc motive să-l scuze pentru acest comportament.

– Vezi ce mijloc subțire are, îi murmură Poppy lui Win. Și asta după trei nașteri – doi dintre copii niște băieți foarte solizi.

– Va trebui să o sfătuiesc pe doamna Hunt în legătură cu răul provocat de mijlocul încins prea strîns, rosti doctorul Harrow cu jumătate de glas, iar Win rîse.

– Mi-e teamă că, să aleagă între sănătate și modă nu e prea ușor pentru femei, îi spuse ea. Încă mai sînt surprinsă că mi-ai permis să-mi pun corsetul în seara asta.

– Nu prea ai nevoie de el, rosti el cu ochii cenușii strălucind. Talia ta naturală e doar puțin mai plină decît cea a doamnei Hunt, cu corset cu tot.

Win îi zîmbi feței frumoase a lui Julian, gîndindu-se că de cîte ori se afla în prezența lui, se simțea în siguranță și liniștită. S-a întîmplat așa, de cînd s-a întîlnit pentru prima oară cu el. Pentru ea, ca și pentru toată lumea de la

clinică, fusese un fel de Dumnezeu. Și încă nu-l simțea ca pe un bărbat din carne și oase. Nu avea idee dacă exista o posibilitate să fie mai mult împreună, decât erau individual.

– Misterioasa soră Hathaway, care a lipsit! exclamă doamna Hunt și luă ambele mâini ale lui Win în mâinile ei înmănușate.

– Nu chiar așa misterioasă, rosti Win zîmbind.

– Domnișoară Hathaway, ce plăcere să te întâlnesc în sfîrșit și, mai mult, să te văd sănătoasă.

– Doamna Hunt a întrebat mereu de tine, i se adresă Poppy lui Win, așa că am informat-o în permanență despre evoluția sănătății tale.

– Mulțumesc, doamnă Hunt, rosti Win rușinată. Acum sînt într-adevăr bine și onorată să fiu oaspete în frumoasa ta casă.

Doamna Hunt îi adresă un zîmbet orbitor, retrăgîndu-și mâinile în timp ce vorbea cu Cam.

– Ce frumoase maniere! Cred, domnule Rohan, că domnișoara Hathaway va atinge cu ușurință popularitatea surorilor ei.

– Mi-e teamă că asta de abia anul viitor, rosti vesel Cam. Acest bal marchează sfîrșitul Sezonului pentru noi. Plecăm cu toții în Hampshire, într-o săptămîină.

Doamna Hunt se strîmbă ușor.

– Așa de repede? Dar presupun că era de așteptat. Lordul Ramsay va dori să-și vadă proprietățile.

– Da, doamnă Hunt, recunoscui Leo. Ador decorul bucolic. Acela în care nu vezi niciodată prea multe oi.

La sunetul hohotului doamnei Hunt, soțul ei se alătură conversației.

– Bun venit, my lord, i se adresă Simon Hunt lui Leo. Vestea întoarcerii tale e celebrată în toată Londra. Se pare că, stabilimentele de jocuri și de băutură au suferit enorm în absența ta.

– Atunci, am să fac tot ce pot să revigorez economia, rosti Leo.

Hunt zîmbi scurt.

– Îi datorezi o mulțime acestui tip, i se adresă lui Leo întorcîndu-se să-i strîngă mîna lui Merripen. Acesta, ca de obicei, stătea de o parte a grupului, fără să deranjeze pe nimeni. După părerea lui Westcliff și a celorlalți moșieri învecinați, Merripen a făcut un succes nemaipomenit din moșia Ramsay, într-un timp foarte scurt.

– De cînd numele "Ramsay" e așa de des alăturat cu vîntului "succes", răspunse Leo, realizările lui Merripen sînt și mai impresionante.

– Poate că mai tîrziu, în această seară, i se adresă Hunt lui Merripen, vom putea găsi o clipă să discutăm despre impresiile tale, în legătură cu batoza pe care ai cumpărat-o pentru moșie. Împreună cu fabricarea de locomotive, pe care am pus-o așa ferm pe picioare, iau în considerare să-mi extind afacerile și în domeniul mașinăriilor agricole. Am auzit de cîteva noi proiecte de batoze, ca și de prese de fîn acționate de aburi.

– Întregul proces agricol devine mecanizat, răspunse Merripen. Secerătoare, tăietoare și mașini de legat snopi... .. multe din prototipuri se văd la expoziție.

Ochii întunecați ai lui Hunt luciră de interes.

– Mi-ar plăcea să aud mai multe.

– Soțul meu e fascinat la nesfîrșit de mașini, rosti rîzînd doamna Hunt. Cred că acestea pun în umbră toate celelalte interese ale lui.

– Nu, deloc, rosti blînd Hunt. Ceva în legătură cu modul cum o privi pe soția lui făcu ca obraji ei să roșească.

Amuzat, Leo liniști momentul spunînd:

– Domnule Hunt, mi-ar face plăcere să vi-l recomand pe doctorul Harrow, medicul care a ajutat-o pe sora mea să-și recapete sănătatea.

– E o plăcere, sir, rosti doctorul Harrow și îi stînse mîna lui Hunt.

– La fel, răspunse acesta cordial, răspunzînd strîngerii de mînă. Dar îi aruncă medicului o privire ciudată, speculativă. Ești acel Harrow care conduce clinica din Franța?

– Eu sînt.

– Și încă mai stai pe aici?

– Da, încerc să-mi vizitez prietenii și familia din Marea Britanie, cît de des îmi permite programul.

– Cred că am cunoscut familia ultimei tale soții, murmură Hunt uitîndu-se grav la el.

După ce clipi rapid de două ori, Harrow răspunse cu un zîmbet plin de regrete.

– Familia Lanham. Oameni stimabili. Nu i-am mai văzut de ani de zile. Amintirile, înțelegeți.

– Înțeleg, rosti calm Hunt.

Win fu uimită de pauza lungă și incomodă ce urmă și de senzația de dezacord ce emana dinspre cei doi bărbați. Își privi familia și pe doamna Hunt, care nu înțelegea nici ea.

– Ei bine, domnule Hunt, rosti strălucitoare doamna Hunt, să încercăm să-i șocăm pe toți dansînd împreună? Urmează să se cînte în curînd un vals – și tu știi că ești partenerul meu favorit.

Atenția lui Hunt fu imediat distrasă, de nota de flirt din vocea soției lui. Îi zîmbi.

– Totul pentru tine, iubito.

Harrow prinse privirea lui Win.

– N-am mai valsat de foarte multă vreme, zise el. Ai putea să-mi rezervi un loc în carnetul tău de bal?

– Numele tău e deja acolo, răspunse ea și puse o mînă ușoară pe brațul oferit de el. Și urmară familia Hunt spre salonul de recepție.

Poppy și Beatrix fuseseră deja contactate de partenerii lor în devenire, în timp ce Cam își strînse degetele înmănușate peste ale Ameliei.

– Blestemat să fiu, dacă las ca familia Hunt să fie singura căreia i se permite să șocheze. Vino să dansăm.

– Mi-e teamă că noi n-o să șocăm pe nimeni, rosti ea însoțindu-l fără ezitare. Oamenii deja bănuiesc că nu știm nimic altceva mai bun.

Leo privi procesiunea ce se îndrepta spre salon, cu ochi îngustați.

– Mă întreb, i se adresa lui Merripen, ce știe Hunt despre Harrow? Îl cunoști destul de bine pentru a-l întreba?

– Da, rosti Merripen. Dar chiar dacă nu l-aș fi cunoscut, n-aș fi părăsit acest loc pînă nu l-aș fi făcut să-mi spună.

Asta îl făcu pe Leo să chicotească.

– S-ar putea să fii singurul din tot acest conac, care îndrăznește să încerce să-l "determine" pe Simon Hunt să facă ceva. E un mare ticălos.

– Așa sînt și eu, veni răspunsul încruntat al lui Merripen.

A fost un bal splendid, sau ar fi putut să fie, dacă Merripen s-ar fi comportat ca o ființă rezonabilă. O privea în permanență pe Win, fără să-și bată capul să fie discret în această privință. În timp ce ea se afla într-un grup sau altul, iar el conversa cu un cerc de bărbați care-l includea și pe domnul Hunt, privirea lui nu se dezlipea de Win.

Cel puțin de trei ori, Win fu contactată de diverși bărbați care doreau să danseze, și de fiecare dată Merripen apăruse lîngă ea și se uitase urît la partenerul ei, pînă cînd acesta pleca pe furiș.

Merripen îi înspăimînta pe pretendenți, în stînga și-n dreapta.

Chiar și domnișoara Marks fu incapabilă să-l oprească. Guvernanta îi spusese lui Merripen foarte ferm că

protecția lui nu e necesară, pentru că ea ținea situația în mână. Dar el răspunsese cu încăpăținare că, dacă era destinată să acționeze ca protector, ar fi cazul să-și facă treaba mai bine ținându-i departe pe bărbații nedorți.

– Ce crezi că faci? îi șopti furioasă Win lui Merripen, în timp ce el alunga un alt domn jenat. Am vrut să dansez cu el! I-am promis că așa voi face!

– N-ai să dansezi cu o lepădătură ca el, bombăni Merripen.

Win clătină din cap consternată.

– E un viconte, dintr-o familie respectabilă. Ce ai putea să obiectezi împotriva lui?

– E prieten cu Leo. E un motiv suficient.

Win ridică ochii la el. Și făcu efortul să-și stăpânească expresia feței. Găsea că e așa ușor să-și ascundă emoțiile sub o aparență senină, dar în ultima vreme descoperise că îi era din ce în ce mai greu. Toate sentimentele ei stăteau la pîndă, foarte aproape de suprafață.

– Dacă ai încercat să-mi distrugi seara, îi spuse ea, ai reușit o treabă splendidă. Am vrut să dansez și tu i-ai speriat pe toți cei ce s-au apropiat de mine. Lasă-mă în pace. Îi întoarse spatele și oftă ușurată, când Julian Harrow veni spre ei.

– Domnișoară Hathaway, rosti el. Îmi faci onoarea...

– Da, rosti ea, înainte ca el să-și termine propoziția. Luîndu-l de braț, îl lăsă să o conducă în mulțimea de perechi, care se învîrteau valsînd. Uitîndu-se peste umăr, îl văzu pe Merripen urmărind-o cu privirea și îi simți uitătura amenințătoare. Apoi se întoarse furios.

În timp ce se depărta, Win simțea în piept presiunea unui rîs frustrat. Înghiți în sec, gîndindu-se că Kev Merripen era omul cel mai iritant din lume. Era ca un cîine, nici el nu mîncă mîcarea, nici pe alții nu-i lăsa. Refuza să aibă relații cu ea, dar nu-i permitea să fie cu nimeni altcineva. Și

cunoscîndu-i capacitatea de rezistență, probabil că asta va dura ani de zile. Pentru totdeauna. Ea însă nu putea să trăiască așa.

– Winnifred, rosti Julian Harrow cu ochii lui cenușii plini de interes. Aceasta e o seară mult prea frumoasă, ca să fii abătută. Ce te-a supărat?

– Nimic important, zise ea încercînd să vorbească degajat, dar nereușind decît să pară rigidă. Doar o dispută familială.

Făcu o reverență și Julian se înclină la rîndul lui, apoi o luă în brațe. Mîna lui era fermă pe spatele ei, conducînd-o cu ușurință în timpul dansului.

Atingerea lui Julian îi evocă în minte amintirea clinicii, modul în care o încurajase și o ajutase, cît de sever a fost, cînd ea a avut nevoie de asta și cum sărbătoreau, cînd ea ajungea să atingă alt jalon important, pe calea însănătoșirii. Cu greu putea Win să uite privirile feminine pline de admirație, pe care le atrăgea el. Cea mai mare parte dintre fetele necăsătorite din această încăpere ar fi dat orice să aibă un astfel de pretendent splendid.

Aș putea să mă mărit cu el, reflectă ea. Îi demonstrase clar că, de tot ce avea nevoie, era puțină încurajare din partea ei. Putea să devină soția unui medic, să trăiască în sudul Franței și probabil să-l ajute într-un fel în munca lui de la clinică. Să-i ajute pe alți oameni, care sufereau tot așa cum suferise ea.....să facă în viață ceva pozitiv și care merita osteneala....n-ar fi fost mai bine decît acum?

Orice era de preferat, în locul durerii de a iubi un om, pe care nu putea să-l aibă. Și Dumnezeu să o ajute, să trăiască în apropierea lui imediată! Va deveni acră și frustrată. S-ar putea chiar să ajungă să-l urască.

În brațele lui Julian se simțea relaxată. Sentimentele deprimante și de furie se diminuează, alinate de muzică și

de ritmul valsului. Julian o conduse în jurul salonului, ghidînd-o cu grijă printre perechile de dansatori.

– Aceasta e ceea ce visam, îi spuse Win. Să pot să fac asta... exact ca toți ceilalți.

Mîna lui o strînse de mijloc.

– Și chiar așa faci. Totuși, nu ești ca ceilalți. Ești cea mai frumoasă femeie de aici.

– Nu, rîse ea.

– Ba da. Ca un înger din tablourile vechilor maeștri. Sau poate ca o *Venus dormind*. Cunoști aceste picturi?

– Mi-e teamă că nu.

– Am să te duc cîndva să le vezi. Totuși, s-ar putea să le găsești ușor șocante.

– Presupun că în tabloul acela Venus e dezbrăcată? Încercă Win să pară dezinvoltă, deși se simți roșind. N-am înțeles niciodată de ce astfel de reprezentări ale frumuseții sînt întotdeauna nude, cînd cu puțin drapaj plin de tact s-ar fi obținut același efect.

– Pentru că nu există nimic mai frumos decît formele feminine descoperite. Julian rîse blînd, cînd văzu cum i se amplifică roșeața. Te-am stîmjenit cu sinceritatea mea? Iartă-mă.

– Nu cred. Ai intenționat doar să mă zăpăcești. Era o senzație nouă să flirteze cu Julian.

– Ai dreptate. Am vrut să te fac nesigură.

– De ce?

– Pentru că mi-ar plăcea să vezi în mine pe altcineva, decît pe predictibilul, vechiul și anostul doctor Harrow.

– Nu ești nimic din toate astea, rosti ea rîzînd.

– Bine, murmură el zîmbindu-i. Valsul se termină și domnii începură să-și conducă partenererele în afara ringului de dans, în timp ce alții le luau locul. E cald aici și mult prea aglomerat, roși Julian. Nu ți-ar plăcea să provoci puțin scandal și să ieși cu mine o clipă...

– Mi-ar plăcea.

O duse într-un colț, parțial ascuns de cîteva plante mari în ciubere. Apoi, o conduse afară din salonul de dans, într-o uriașă seră de sticlă. Spațiul era plin cu cărări, copaci de interior și flori și de cîteva băncuțe izolate. În spatele serei, o terasă largă străjuia grădinile înconjurate de garduri ale altor conace din Mayfair. Orașul se profila la orizont, cu hornurile lui care smălțau cerul nopții cu perdele de fum.

Stăteau pe o bancă, fustele lui Win tălăzuind în jurul lor. Julian se întoarse puțin pentru a o privi în față. Strălucirea lunii dădea pielii lui ca fildeșul lustruit o ușoară luminiscentă.

– Winnifred, murmură el și timbrul vocii lui era scăzut și intim. Privind în ochii lui cenușii, Win își dădu seama că era gata să o sărute.

Dar o surprinse, cînd își scoase cu o grijă deosebită una din mănuși, cu lumina lunii sclipind în părul lui negru. Ridicîndu-i mîna îngustă la buze, el îi sărută degetele și apoi interiorul fragil al încheieturii. Îi ținu mîna lipită de fața lui, ca pe o floare pe jumătate înflorită. Tandrețea lui o dezarmă.

– Știi de ce am venit în Anglia, rosti el blînd. Vreau să te cunosc mai bine, draga mea, într-un fel care nu era posibil la clinică. Vreau....

Dar un sunet din apropiere îl făcu pe Julian să se întrerupă, ridicînd capul.

Împreună, amîndoi îl priviră pe intrus.

Era Merripen, desigur, mare, întunecat și agresiv, în timp ce se îndrepta spre ei.

Maxilarul lui Win se încleștă neîncrezător. Oare o urmărise pînă aici? Se simțea ca un animal vînat. Pentru numele cerului, nu exista nici un loc, unde putea să se ascundă de acest vînător insuportabil?

– *Pleacă....*, rosti ea, pronunțînd cuvîntul cu o precizie plină de dispreț. Nu ești însoțitorul meu.

– Ar trebui să fii cu însoțitoarea ta, o repezi Merripen. Nu aici, cu el.

Win nu-și dăduse niciodată seama, că era așa greu să-și stăpînească emoțiile. Le alungă de la ea, ferecîndu-le în spatele unei fețe lipsită de expresie. Dar putea să simtă în ea irascibilitatea clocotind nerăbdătoare. Vocea îi tremură doar puțin, cînd se întoarse spre Julian.

– Ești așa bun să ne lași o clipă singuri, doctore Harrow? E ceva ce trebuie să stabilesc odată pentru totdeauna cu Merripen.

Julian privi de la fața fermă a lui Merripen la a ei.

– Nu sînt sigur că ar trebui, rosti el încet.

– M-a chinuit toată noaptea, afirmă Win. Sînt singura care aș putea să-l opresc. Te rog, permite-mi o clipă cu el.

– Foarte bine. Julian se ridică de pe bancă. Unde să te aștept?

– Înapoi în salon, răspunse Win, recunoscătoare că nu existase nici un fel de împotrivire din partea lui. În mod clar, o respecta pe ea și posibilitățile ei, suficient pentru a-i permite să rezolve situația. Mulțumesc.

De abia putu să înregistreze plecarea lui Julian. Își concentrase atenția asupra lui Merripen. Se ridică în picioare și se îndreptă spre el, cu o îngruntare furioasă.

– Mă înnebunești! exclamă ea. Vreau să încetezi, Kev! Ai idee ce ridicol ești? Cît de urît te-ai comportat în seara asta?

– M-am comportat urît? tună el. Erai gata să te lași compromisă.

– Probabil că voiam să fiu compromisă.

– Asta e destul de rău, rosti el întinzînd mîna să o apuce de antebraț și pregătindu-se să o scoată din seră. Pentru că intenționez să mă asigur că vei fi în siguranță.

– Nu mă atinge! Win se eliberă mînioasă de el. Am fost în siguranță ani întregi. Ghemuită în siguranța patului, privindu-i pe toți din jurul meu cum se bucură de viață. Am beneficiat de suficientă *siguranță*, pentru a-mi ajunge o viață întreagă, Kev. Și dacă asta este ceea ce vrei, să continui să fiu singură și neiubită, atunci poți să te duci la dracu’.

– N-ai fost niciodată singură, rosti el răgușit. Nu ai fost niciodată neiubită.

– Vreau să fiu iubită ca *femeie*. Nu ca un copil, sau ca o soră, sau ca o bolnavă.....

– Nu așa am....

– Poate că tu nu ești capabil de o astfel de iubire. În frustrarea ei îngrozitoare, Win se confruntă cu ceva ce nu simțise niciodată înainte. Dorința de a face rău cuiva! Nu o ai în tine.

Merripen se mișcă în razele lunii ce pătrundeau prin sticla serei și Win simți un mic șoc, cînd îi zări expresia ucigătoare. Cu doar cîteva cuvinte reușise să-l rănească profund, destul pentru a-i deschide o venă de simțăminte întunecate și pline de furie. Făcu un pas înapoi alarmată, cînd el o apucă brutal.

O ridică.

– Toate focurile iadului pot să ardă mii de ani și nu vor semăna cu ceea ce simt eu pentru tine, în fiecare minut al zilei. Te iubesc așa de mult, încît nu găsesc nici o plăcere în asta. Nimic, doar suferință. Deoarece, dacă aș putea să reduc ceea ce simt pentru tine la a milioana parte, tot ar fi suficient să teucidă. Și chiar dacă asta mă înnebunește, aș prefera să te văd mai curînd în brațele acestui ticălos rece și fără suflet, dar vie, decît să mori în ale mele.

Înainte ca ea să încerce să înțeleagă ce a spus și toate implicațiile afirmației, el îi apucă gura, cu o foame sălbatică. Pentru un minut întreg, poate două, nici nu mai

putu să se miște, stătea doar acolo neajutorată, descompusă, cu fiecare gând rațional dispărut. Se simțea slabă, dar nu de la boală. Mîna i se ridică spre ceafa lui, spre mușchii rigizi de deasupra marginii scrobite a gulerului, spre buclele părului ca mătasea.

Degetele ei îi mîngîiară inconștient ceafa, încercînd să-i domolească fervoarea care îi tăia respirația. Gura lui i se apăsă mai tare peste a ei, sugînd și gustînd, savurînd-o ca pe un drog dulce. Apoi ceva îi potoli frenezia și se îmblînzea. Mîna îi tremură cînd îi atinse fața, degetele i se plimbau pe obrazul ei, palma îi legăna bărbia. Presiunea flămîndă a gurii lui o eliberă și începu să-i sărute pleoapele și nasul și fruntea.

În dorința de a o lipi și mai tare de el, îi apăsă spatele de peretele serei. Ei i se tăie răsuflarea, cînd partea superioară a umerilor goi atinse panoul de sticlă, făcîndu-i pielea de găină. Sticlă rece..... dar trupul lui era așa cald, gura lui moale și fierbinte plimbîndu-se pe gîtul ei, pe piept, pe decolteu.

Merripen strecură două degete în corsaj, mîngîind pielea răcoroasă a sînului. Nu era suficient. Trase nerăbdător de marginea corsajului și de cupa mică a sutienului de dedesubt. Win închise ochii, fără nici un cuvînt de protest, cu excepția mișcărilor respirației.

Merripen scoase un mormăit de satisfacție, cînd sînul ei țîșni afară. O ridică mai sus pe sticlă, aproape desprinzîndu-i picioarele de pămînt și își închise gura peste sfîrc.

Win își mușcă buza, să nu țipe. Fiecare atingere a limbii lui îi stîrnea săgeți de fierbințeală, pînă în vîrfurile degetelor de la picioare. Își strecură mîinile în părul lui, una înmănușată, cealaltă goală, trupul ei arcuindu-se spre stimulenta tandru al gurii lui.

Cînd sfîrcul fu întărit și pulsa, el se întoarse la ceafa ei, purtîndu-și gura pe pielea delicată.

– Win, vocea lui era aspră. Vreau să....Dar își înghii cuvintele și o sărută din nou, profund și febril, în timp ce îi prindea vârful tare al sînului între degete. Îl strînse și îl răsuci ușor, pînă cînd această hărțuire blîndă și răutăcioasă o făcu să se zvîrcolească și să suspine de plăcere.

Apoi totul se termină îngrozitor de brusc. Inexplicabil, el înțepeni și o trase de lîngă geam, lipindu-i bustul de pieptul lui. Ca și cum încerca să o ascundă de ceva. Îi scăpă o înjurătură slabă.

– Ce..... Lui Win îi fu greu să vorbească. Era atît de tulburată, de parcă se trezise dintr-un somn adînc, cu gîndurile învălmășite. Ce e?

– Am văzut mișcare pe terasă. Cineva se poate să nu fi văzut.

Aceasta o readuse pe Win la ceva ce semăna a normalitate. Se răsuci dinspre el, trăgîndu-și cu stîngăcle corsajul la loc.

– Mănușa, șopti ea, văzînd-o zăcînd pe bancă, un mic steag alb de armistițiu, acum abandonat. Merripen se duse să o culeagă. Eu.....mă duc la cabinetul doamnelor, rosti ea tremurînd. Îmi pun ținuta în ordine și mă întorc în salonul de recepție, imediat ce pot.

Nu era deloc sigură de ceea ce se întîmplase și ce semnificație avea. Merripen acceptase că o iubea. În sfîrșit o spusese. Dar ea își imaginase întotdeauna momentul acesta ca o declarație plină de bucurie, nu furioasă și amară. Totul părea atît de teribil de greșit.

Măcar dacă ar fi putut să se întoarcă la hotel, să fie singură în camera ei. Avea nevoie de intimitate, să gîndească. Ce i-a spus el?....*Mai curînd aș vrea să te văd în brațele ticălosului ăluia rece și fără suflet, dar vie, decît moartă în ale mele.* Nu avea nici un sens. De ce a spus așa ceva?

Voia să se confrunte cu el, dar acum nu era nici timpul, nici locul. Era o problemă ce trebuia mînuită cu

mare atenție. Merripen era mult mai complicat decît realiza lumea. Deși dădea impresia că e mai lipsit de sensibilitate decît mulți dintre bărbați, adevărul era că poseda sentimente atît de puternice, încît nici nu era în stare să și le stăpînească bine.

– Trebuie să vorbim mai tîrziu, Kev, rosti ea.

El dădu scurt din cap, părăind că duce pe umeri și la ceafă o povară de nesuportat.

Win se duse cît mai discret posibil la toaleta doamnelor de la etaj, unde slujitoarele erau ocupate cu repararea volanelor sfîșiate, ajutînd să șteargă luciul de pe fețele transpirate și să prindă coafurile cu agrafe suplimentare. Femeile se adunaseră în grupuri mici, chicotind și flecărind despre cele văzute sau auzite. Win ședea în fața unei oglinzi și-și studia imaginea. Obrajii îi erau îmbujorați, un contrast remarcabil față de obișnuita paloare a tenului ei, iar buzele erau roșii și umflate. Culoarea ei se accentuă, cînd se întrebă dacă a putut cineva să vadă ce făcuse.

O cameristă veni să-i șteargă fața și să o pudreze cu pudră de orez și Win îi mulțumi. Trase de cîteva ori aer în piept pentru a se calma – cît de mult îi permitea corsetul – și încercă pe neobservate să se asigure că acesta îi acoperea complet sînii.

Pîna cînd Win simți că e gata să coboare, trecuseră aproximativ treizeci de minute. Zîmbi, cînd Poppy intră în cabinetul doamnelor și veni spre ea.

– Bună, draga mea, salută Win ridicîndu-se de pe scaun. Ia scaunul meu. Ai nevoie de agrafe? Pudră?

– Nu, mulțumesc. Poppy avea o expresie tensionată și neliniștită, arătînd aproape tot atît de îmbujorată ca și Win mai devreme.

– Te distrezi? mai întrebă Win, cu o urmă de îngrijorare.

– Nu prea, afirmă Poppy trăgînd-o într-un colț, pentru a evita să fie auzite. M-am așteptat să întîlnesc pe cineva, altul decît mulțimea obișnuită de nobili bătrîni și arțăgoși, sau, și mai rău, de afaceriști. Ori se apucă să vorbească despre bani – ceea ce e vulgar și eu nu știu nimic în legătură cu asta – ori au cariere despre care declară că nu pot să discute, ceea ce înseamnă că probabil sînt implicați în ceva ilegal.

– Și Beatrix? Cum îi merge?

– De fapt, e destul de populară. Se învîrte peste tot spunînd lucruri nerușinate și lumea rîde și o consideră spirituală, fără să realizeze că ea e cît se poate de serioasă.

Win zîmbi.

– Să nu coborîm, să dăm de ea?

– Nu încă. Poppy se întinse să o ia de mîină și o strînse cu putere. Win, iubito....am venit să dau de tine, pentru că....la parter are loc un fel de revoluție. Care.....te privește pe tine.

– O revoluție? Win scutură din cap, simțind o răceală pînă în măduva oaselor. Stomacul i se strînse. Nu înțeleg.

– S-a răspîndit rapid zvonul că ai fost văzută în seră, într-o situație compromițătoare. Una *foarte* compromițătoare.

Win simți că fața îi devine albă.

– Nu sînt decît treizeci de minute de atunci, șopti ea.

– Asta e societatea londoneză, rosti Poppy feroce. Bîrfa se răspîndește în mare viteză.

O pereche de tinere intrară în cabinet, o văzură pe Win și începură să șușotească una către cealaltă.

Privirea mîhnită a lui Win o întîlni pe a lui Poppy.

– O să fie un adevărat scandal, nu-i așa? întrebă ea cu voce slabă.

– Nu, dacă situația e stăpînită cum trebuie și repede. Poppy o strînse de mîină. Am să te duc în bibliotecă, dragă. Amelia și domnul Rohan sînt acolo – ne întîlnim cu ei și ne punem capetele la contribuție, să decidem în privința desfășurării acțiunii.

Win aproape că își dorea să se întoarcă la timpul cînd era bolnavă, cu frecvente perioade de pierdere a cunoștinței. Deoarece în acest moment, un bun și îndelungat leșin părea foarte atrăgător.

– O, ce am făcut? șopti ea.

Asta smulse un zîmbet slab din partea lui Poppy.

– Asta pare să fie întrebarea din mintea tuturor.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Biblioteca familiei Hunt era o încăpere frumoasă, cu pereții acoperiți de jur împrejur de dulapuri pentru cărți din mahon, cu partea din față de sticlă. Cam Rohan și Simion Hunt ședeau lângă un bufet mare furniruit, încărcat de carafe scilpitoare cu băuturi spirtoase. Ținând în mână cu pahar pe jumătate plin cu lichidul ca ambra, Hunt îi aruncă lui Win o privire de nepătruns, când aceasta intră în bibliotecă. Amelia, doamna Hunt și doctorul Harrow erau și ei acolo. Win avu sentimentul ciudat că situația e ireală. Nu fusese niciodată implicată într-un scandal și se pare că nu era atât de emoționant și interesant, cum își imaginase ea, în timp ce zăcea pe patul de suferință.

Era înspăimântător.

Pentru că, în ciuda afirmației făcută mai devreme în fața lui Merripen, privind dorința ei de a fi compromisă, în realitate nu-și închipuise nimic asemănător. Nici o femeie normală n-ar fi dorit așa ceva. Să provoace un scandal însemna nu doar să-și distrugă șansele de viitor, ale ei și ale surorilor mai tinere, dar ar fi aruncat o umbră asupra întregii familii. Lipsa ei de grijă urma să-i rănească pe toți cei pe care-i iubea.

– Win. Amelia veni spre ea și o îmbrățișă ferm. Totul e în regulă, dragă. O să reușim să ne descurcăm.

Dacă Win n-ar fi fost atât de nefericită, ar fi zâmbit. Sora ei mai mare era faimoasă pentru încrederea ei în abilitatea de a se descurca în orice situație, inclusiv dezas-

trele naturale, invaziile străine și natura sălbaică cuprinsă de panică. Nimic din toate astea, totuși, nu putea să se compare cu ravagiile unui scandal în societatea londoneză.

– Unde e domnișoara Marks? întrebă Win cu voce înăbușită.

– În salon, cu Beatrix. Încercăm să facem aparențele să pară cît mai normale posibil. Amelia îi adresă familiei Hunt un zîmbet tensionat și jalnic. Dar familia noastră n-a fost niciodată deosebit de bună în această direcție.

Win înțepeni, cînd îi văzu pe Leo și pe Merripen intrînd în încăpere. Leo veni direct la ea, în timp ce Merripen se furișă într-un colț, ca de obicei. Nu-i întîlni privirea. Camera era încărcată de o tăcere plină de emoții, ceea ce o făcu să-și îndrepte spatele încovoiat.

N-am ajuns singură în toate astea, cugetă Win cu o pîlpîire de furie.

Merripen ar trebui să o ajute. Ar trebui să o protejeze, prin toate mijloacele disponibile. Inclusiv cu numele lui.

Inima începu să-i bată așa de tare, încît aproape o duru.

– Se pare că ai născocit ceva, ca să nu pierzi timpul, curioasă, rosti Leo frivol, dar o flacără de îngrijorare sclipea în ochii lui deschiși la culoare. Trebuie să resolvăm rapid situația, deoarece lumea va vorbi și mai mult, cînd vom fi plecați. Limbile se mișcă atît de repede, încît au stîrnit un uragan în salon.

Doamna Hunt se apropie de Amelia și de Win.

– Winnifred. Vocea ei era foarte blîndă. Dacă acest zvon nu e adevărat, voi lua măsuri imediat pentru a nega, în numele tău.

Win respiră tremurat.

– E adevărat, rosti ea.

Doamna Hunt o bătu ușor pe braț și îi aruncă o privire liniștitoare.

– Ai încredere în mine, nu ești prima și nici ultima, care să se găsească într-o astfel de situație neplăcută.

– De fapt, se auzi vorba trăgănată a domnului Hunt, doamna Hunt are o experiență de prim rang în astfel de...

– Domnule Hunt, rosti indignată soția lui și el rînji. Întorcîndu-se spre Win, doamna Hunt adăugă: Winnifred, tu și domnul în chestiune trebuie să rezolvați asta imediat. O pauză delicată, apoi: pot să te întreb cu cine ai fost văzută?

Win nu putu să răspundă. Își lăsă privirea în jos, studiind stînjenită modelul cu medalioane și flori al covorului și așteptînd ca Merripen să vorbească. Tăcerea dură doar cîteva secunde, dar părură ore. *Zi ceva se gîndi ea cu disperare. Spune-le că tu ai fost!*

Dar, din partea lui nu se simți nici o mișcare și nu se auzi nici un sunet.

Atunci Julian Harrow făcu un pas înainte.

– Eu sînt domnul în chestiune, rosti el calm. Win ridică brusc capul și îi aruncă o privire surprinsă, cînd acesta îi luă mîna. Mă scuz față de voi toți, continuă Julian, și mai ales față de domnișoara Hathaway. N-am intenționat să o expun bîrfei sau blamului. Dar aceasta grăbește ceva ce eram deja hotărît să fac, să o cer pe domnișoara Hathaway în căsătorie.

Win încetă să mai respire. Se uita la Merripen și un strigăt mut de suferință îi arse inima ca fierul roșu. Fața dură a lui Merripen și ochii lui negri ca tăciunele nu relevau nimic.

Nu spunea nimic.

Nu făcea nimic.

Merripen o compromisese și acum lăsa pe altul să-și asume responsabilitatea. Lăsa pe altcineva să o salveze. Trădarea era mai rea decît orice altă boală sau durere, pe care o experimentase vreodată. Win îl ura. Îl va urî pînă în ziua morții ei și după aceea.

Ce altceva avea de făcut, decît să-l accepte pe Julian? Ori asta, ori să permită ca ea și surorile ei să fie distruse.

Win simți cum fața i se golește de sînge, dar reuși să afișeze un zîmbet subțire ca o coală de hîrtie, cînd se uită la fratele ei.

– Ei bine, my lord? îl întrebă ea. N-ar trebui întîi să-ți cerem ție permisiunea?

– Ai binecuvîntarea mea, rosti sec fratele ei. La urma urmei, în mod cert nu vreau ca reputația mea imaculată să aibă vreo legătură cu scandalurile tale.

Win se întoarse pentru a-i face față lui Julian.

– Atunci da, doctore Harrow, rosti ea cu voce fermă.. Mă voi căsători cu tine.

Sprîncenele fine și negre ale doamnei Hunt se înfruntară, în timp ce o privea pe Win. Dădu din cap, ca într-o tranzacție.

– Am să mă duc să le explic în liniște celor interesați, că ceea ce au văzut era un cuplu logodit, care se îmbrățișa.... Poate puțin cam nestăpîniți, dar e de iertat, avînd în vedere logodna.

– Am să vin cu tine, rosti domnul Hunt apropiindu-se de soția lui. Îi întinse mîna doctorului Harrow și i-o strînse. Felicitările mele, sir. Tonul lui era cordial, dar departe de a fi entuziast. Ești foarte norocos că ai cîștigat mîna domnișoarei Hathaway.

După ce familia Hunt plecă, Cam se apropie de Win. Ea făcu efortul să privească în ochii lui migdalați și receptivi, indiferent cît o costa.

– Asta e ceea ce vrei, surioară? întrebă el blînd.

Simpatia lui aproape o desființă.

– O, da. Își opri bărbia să mai tremure nefericită și reuși să zîmbească. Sînt cea mai norocoasă femeie din lume.

Și cînd se hotărî să se uite la Merripen, acesta plecase.

– Ce seară înfiorătoare, murmură Amelia, după ce toți au părăsit biblioteca.

– Da. Cam o conduse pe coridor.

– Unde mergem?

– Înapoi în sala de recepție, să ne facem apariția. Încearcă să arăți încîntată și încrezătoare.

– O, Doamne Dumnezeu! Amelia se trase de lîngă el și se îndreptă spre o nișă adîncă și arcuită din perete, unde o fereastră palladiană oferea o vedere asupra străzii de jos. Își apăsă fruntea pe geam și oftă profund. Un ciocănit repetat stîrni ecoul pe coridor.

Serios, așa cum era și situația, Cam nu putu totuși să-și stăpînească un zîmbet rapid. De cîte ori Amelia era îngrijortă sau furioasă, se declanșa acest tic nervos. Așa cum îi spusese el cîndva, îi amintea de un colibri ce-și bătucea cuibul cu picioarele.

Cam se duse la ea și-și lăsă palmele fierbinți pe rotunjimile răcoroase ale umerilor ei. La atingerea lui, o simți înfiorîndu-se.

– Colibri, șopti el și-și alunecă mîinile în sus, spre ceafa ei, pentru a-i masa mușchii mici și încordați ai gîtului. Cînd tensiunea scăzu, gradat ciocănitul se diminuează. În final, Amelia se relaxă suficient pentru a-și comunica gîndurile.

– Toți cei din bibliotecă erau conștienți că Merripen a fost cel care a compromis-o, rosti ea scurt. *Nu Harrow. Nu-mi vine să cred!* După toate prin cîte a trecut Win, să se ajungă aici? Se va mărita cu un bărbat pe care nu-l iubește și se va duce în Franța, în timp ce Merripen nu ridică un deget pentru a o opri? Ce se întîmplă cu el?

– Mai multe, decît pot fi explicate aici și acum. Calmează-te, iubito. Nu-i va fi de nici un ajutor lui Win, dacă arăți așa abătută.

– Nu pot să mă stăpînesc. Totul e o greșeală. O, privirea de pe fața surorii mele.....

– Avem timp să aranjăm totul, murmură Cam. O logodnă nu e același lucru cu o căsătorie.

– Dar logodnă înseamnă să te legi, roși Amelia cu o nerăbdare nefericită. Știi că oamenii o privesc ca pe un contract ce nu poate fi rupt cu ușurință.

– Poate un fel de semi-legătură, acceptă el.

– O, Cam. Îi căzură umerii. Tu n-ai să lași nimic să intervină între noi, nu-i așa? N-o să permiți să fim despărțiți?

Întrebarea era așa de evident ridicolă, încît lui Cam nu-i trecu prin minte ce să spună. O întoarse pe Amelia cu fața spre el și văzu șocat de surpriză că soția lui, cea practică și sensibilă, era gata să plîngă. Sarcina o face emotivă, se gîndi el. Strălucirea lacrimilor din ochii ei îi stîrni un val de tandrețe de nestăpînit. O înconjură cu brațul protector și își folosi mîna liberă pentru a o apuca de păr, fără să-i pese că astfel îi deranja coafura.

– Doar pentru tine trăiesc, rosti el cu voce scăzută ținînd-o aproape de el. Tu ești totul pentru mine. Nimic n-ar putea să mă facă să te părăsesc. Și dacă cineva va încerca vreodată să ne despartă, am să-l ucid. Îi acoperi gura cu a lui și o sărută cu o senzualitate devastatoare, fără să se oprească, pînă cînd deveni moale și roși sprijinindu-se cu toată puterea de el. Acuma, continuă el pe jumătate glumind, unde e sera aia?

Aceasta îi provocă ei un chicotit înlăcrimat.

– Cred că sînt destule motive de bîrfă pentru o noapte. O să stai de vorbă cu Merripen?

– Sigur că da. N-o să mă asculte, însă asta nu m-a oprit niciodată.

– Crezi că el.... Amelia se opri cînd auzi pași venind de-a lungul coridorului, împreună cu foșnetul puternic al unor fuste grele bine apretate. Se retrase mai mult în nișă,

alături de Cam și la adăpostul brațelor lui. Îl simți zîmbind în părul ei. Împreună rămaseră liniștiți și tăcuți, în timp ce ascultau două doamne pălăvrăgind.

–pentru numele cerului, familia Hunt i-a invitat? întreba indignată una dintre ele.

Amelia crezu că recunoaște vocea – aparțina uneia din însoțitoarele cu figuri de prune uscate, care șezuse lângă un perete al sălii de recepție. Mătușa vreunei fete, mazilită în statusul de fată bătrână.

– Pentru că sînt monstruos de bogați! sugeră însoțitoarea ei.

– Suspectez că mai mult din cauză că lordul Ramsay e viconte.

– Ai dreptate. Un viconte celibatar.

– Totuși.... cu *țigani* în familie! Țsta e adevărul! Nimeni nu se poate aștepta să se comporte civilizat – trăiesc conform unor instincte animalice. Și se așteaptă să ne împrietenim la cataramă cu astfel de oameni, ca și cum ar fi egalii noștri.

– Însăși familia Hunt sînt niște *burghezi*, așa să știi. Nu contează că Hunt deține jumătate din Londra la ora actuală, e totuși fiul unui măcelar.

– Și mulți dintre oaspeții de aici nu sînt de calibrul corespunzător, pentru a ne asocia cu ei. Nu mă îndoiesc că cel puțin o jumătate de duzină de alte scandaluri vor izbucni, înainte ca noaptea să se termine.

– Groaznic. Sînt de acord. O pauză și apoi cea de a doua femeie adăugă gînditoare: sper că vom fi invitate și anul viitor.....

În timp ce vocile se estompau, Cam își privi încruntat soția. Nu dădea nici un ban pe ce spuneau alții – pînă acum se obișnuise cu tot ce se putea spune despre țigani. Dar ura faptul că săgețile erau uneori îndreptate și spre Amelia.

Spre surpriza lui, ea zîmbea fără să ezite, cu ochii ei albaștri ca miezul nopții.

Expresia lui se schimbă întrebătoare.

— Ce e așa amuzant?

Amelia se juca cu un nasture de la haina lui.

— Tocmai mă gîndeam.....astă-seară aceste două cloști bătrîne se vor urca probabil în paturile lor, reci și pustii. Un zîmbet diabolic îi curbă buzele. În timp ce eu voi fi cu un țigan extraordinar de frumos, care îmi va ține de cald toată noaptea.

Kev privi și așteptă, pînă cînd prinse ocazia să se apropie de Simon Hunt, care tocmai reușise să scape dintr-o discuție cu două femei, care se hlizeau.

— Aș putea să am o vorbă cu tine? întrebă Kev calm. Hunt nu păru deloc surprins.

— Hai să mergem pe terasa din spate.

Își croiră drum spre o ușă laterală a sălii de recepție, care se deschidea direct pe terasă. Un grup de domni erau adunați într-un colț al terasei fumînd. Aroma bogată de tutun se răspîndise în briza rece.

Simon Hunt zîmbi amabil și dădu din cap în direcția bărbaților, care îi invitară pe el și pe Kev să li se alăture.

— Avem niște treburi de discutat, le spuse el. Poate mai tîrziu.

Sprijinit nepăsător de balustrada de fier, Hunt îl privi pe Kev cu ochi negri scrutători.

Cu cîteva ocazii, cînd se întîlniseră în Hampshire, în Stony Cross Park, moșia care era în hotar cu pămînturile Ramsay, Kev îl plăcuse pe Hunt. Era un om dintr-o bucată, care vorbea într-o manieră directă. În mod clar, un om ambițios, căruia îi plăcea să cîștige banii, ca și bucuriile oferite de aceștia. Și cu toate că cea mai mare parte dintre bărbații în situația lui s-ar trata cu mai multă seriozitate, Hunt avea un simț al umorului critic și ireverențios.

– Bănuiesc că intenționezi să mă întrebi ce știu despre Harrow, rosti Hunt.

– Da.

– În lumina recentelor evenimente, asta pare puțin ca și cum ai încuia ușa, după ce casa a fost jefuită. Și aș putea să adaug că nu am nici o dovadă, pentru nimic. Dar acuzațiile pe care familia Lanham le-a adus împotriva lui Harrow sînt suficient de serioase, pentru a merita atenție.

– Ce acuzații? mîrîi Kev.

– Înainte ca Harrow să deschidă clinica din Franța, s-a căsătorit cu cea mai mare fiică a familiei Lanham, Louise. Se spune că era o fată de o frumusețe neobișnuită, puțin cam răsfățată și îndărătnică, dar în general a fost o treabă profitabilă pentru Harrow. Ea i-a adus o dotă mare și o familie cu multă influență. Căutînd în haină, Hunt scoase o tabacheră subțire de argint. Te interesează? întrebă el. Kev clătină din cap. Hunt scoase un trabuc, mușcă cu dexteritate capătul și îl aprinse. Vîrfurile trabucului străluceau, cînd Hunt trăgea cîte un fum. Conform familiei Lanham, continuă el suflînd un fuior de fum aromat, la un an de la căsătorie, Louise era schimbată. Devenise de-a dreptul docilă și distantă și părea că și-a pierdut interesul pentru vechile ei preocupări. Cînd familia Lanham l-a contactat pe Harrow îngrijorată, el a declarat că schimbările erau doar simpla dovadă a maturității și a satisfacției conjugale.

– Dar ei n-au crezut?

– Nu. Totuși, cînd au întrebat-o pe Louise, ea a pretins că e fericită și i-a rugat să nu mai intervină. Hunt ridică trabucul la buze încă o dată și privi gînditor luminile Londrei licărind prin negura nopții. Cîndva, în timpul celui de al doilea an, Louise și-a început prăbușirea.

Kev simți un fior neplăcut la cuvîntul "prăbușire", folosit de obicei pentru orice boală, pe care medicii nu

puteau să o diagnosticheze, sau să o înțeleagă. Cădere fizică inexorabilă, pe care nici un tratament nu putea să o oprească.

– Slăbise, era demoralizată și a fost ținută la pat. Nimeni nu a putut să facă nimic pentru ea. Familia Lanham a insistat să-i aducă propriul lor medic pentru a o examina, dar acesta n-a putut descoperi cauza bolii. După o lună, sau cam atât, starea Louisei s-a deteriorat, apoi a murit. Familia l-a acuzat pe Harrow de moartea ei. Înaintea căsătoriei, Louise fusese o fată sănătoasă, vioaie și – peste nu mai mult de doi ani – a murit.

– Uneori se întâmplă astfel de prăbușiri, remarcă Kev simțind nevoia de a deveni avocatul diavolului. Nu a fost în mod necesar fapta lui Harrow.

– Nu. Însă, reacția lui Harrow a fost cea care a convins familia că e responsabil într-un anumit fel de moartea Louisei. Era prea calm. Lipsit de pasiune. Cîteva lacrimi de crocodil ca aparență și asta a fost tot.

– Și după aceea, el a plecat în Franța cu banii din dotă?

– Da. Hunt ridică din umerii lui largi. Disprețuiesc bîrfele, Merripen. Arareori le iau în considerație. Dar familia Lanham sînt oameni respectabili și nu dramatizează. Încruntîndu-se, scutură cenușa trabucului de marginea balustradei. Și, în ciuda tuturor realizărilor pe care Harrow afirmă că le face pentru pacienții lui.... nu pot să nu mă opresc să cred că există ceva rău în legătură cu el. Nu e ceva pe care să pot să-l transpun în cuvinte.

Kev simți o ușurare de nedescris, că propriile lui impresii au ecou într-un om ca Hunt.

– Am avut aceeași senzație despre Harrow, chiar de la prima întîlnire, rosti el. Dar se pare că toată lumea îl respectă.

O sclipire ascunsă apăru în ochii negri ai lui Hunt.

— Da, ei bine.... asta n-ar fi prima oară, cînd n-aș fi de acord cu opinia publică. Dar cred că oricui îi pasă de domnișoara Hathaway trebuie să fie îngrijorat, de dragul ei.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Dimineață Merripen plecase. Achitase nota la Rutledge și lăsase vorbă că va pleca singur la moșia Ramsay.

Win se trezise cu mintea tulburată, bîntuită de amintiri. Se simțea îngreunată, epuizată și posacă. Merripen făcea parte din ea, de prea multă vreme. Îl purtase în inima ei, îl absorbise pînă în măduva oaselor. Să-l lase să plece acum, semăna cu o amputare a unei părți din ea. Și totuși, trebuia să o facă. Însuși Merripen făcuse imposibil ca ea să aleagă altceva.

Se spală, se îmbracă cu ajutorul unei cameriste și își aranjă părul într-un coc împletit. Nu va exista nici o discuție semnificativă, cu nimeni din familia ei, hotărî ea indiferentă. Nu vor exista nici plînsete, nici regrete. Se va mărita cu Julian Harrow și va trăi departe de Hampshire. Și va încerca să găsească o oază de pace, la această distanță mare dar necesară.

– Vreau să mă mărit cît mai repede posibil, îi spuse ea lui Julian în aceeași dimineață, mai tîrziu, în timp ce lua ceaiul în apartamentul familiei. Îmi lipsește Franța. Vreau să mă întorc acolo neîntîrziat. Ca soția ta.

Julian zîmbi și îi atinse ușor obrazul cu vîrfurile degetelor.

– Foarte bine, draga mea. Îi prinse mîna în a lui, mîngîindu-i încheieturile degetelor cu degetul mare. Am niște treburi la Londra, de care trebuie să mă ocup, dar am

să mă alătur ție în Hampshire, în câteva zile. Ne vom face acolo planurile. Ne putem căsători în capela moșiei, dacă îți place.

Capela pe care Merripen o reconstruise.

– Perfect, rosti Win cu glas egal.

– Astăzi am să-ți cumpăr un inel, reluă Julian. Ce fel de piatră ți-ar plăcea? Un safir, ca să se potrivească cu ochii tăi?

– Tot ce vei alege, va fi drăguț. Win își lăsă mîna în a lui și amîndoi rămaseră tăcuți. Julian, murmură ea, n-ai întrebat încă ce..... ce s-a întîmplat între Merripen și mine noaptea trecută.

– Nu e nevoie, replică Julian. Sînt mult prea încîntat de rezultat.

– Eu.... eu vreau să înțelegi că-ți voi fi o soție devotată, rosti Win cu toată convingerea. Eu....fosta mea atracție pentru Merripen....

– Se va estompa cu timpul, răspunse Julian amabil.

– Da.

– Și te avertizez, Winnifred....mă voi lansa într-o adevărată bătălie pentru cîștigarea afecțiunii tale. Mă voi dovedi un soț atît de devotat și generos, că nu va exista nici un loc în inima ta, pentru nimeni altcineva.

Se gîndi să atace subiectul copiilor și să-l întrebe dacă se va îndupleca într-o zi, dacă sănătatea ei se va îmbunătăți. Dar, din ceea ce știa ea despre Julian, el nu-și va încălca cu ușurință hotărîrile. Și nici nu era sigură că mai conta. Era prinsă în capcană.

Indiferent ce viață se întrezărea acum pentru ea, va trebui să facă din ea una bună.

După două zile de împachetat, familia porni la drum spre Hampshire. Cam, Amelia, Poppy și Beatrix în prima trăsură, în timp ce Leo, Win și domnișoara Marks în a

două. Plecară înainte de a se crăpa de ziuă, pentru a câștiga cât mai mult avans posibil, din călătoria aceea de douăsprezece ore.

Dumnezeu știe ce s-a discutat în cea de a doua trăsură. Cam spera doar ca prezența lui Win să diminueze animozitatea dintre Leo și domnișoara Marks.

Conversația din prima trăsură însă era animată, așa cum se așteptase Cam. Fu mișcat și amuzat că Poppy și Beatrix au lansat o campanie de promovare a lui Merripen drept candidat la mîna lui Win. În mod naiv, fetele își închipuiau că singurul obstacol ce le stătea în cale era lipsa de avere a lui Merripen.

—așa că dacă ai putea să-i dai ceva din banii tăi... rosti Beatrix cu înflăcărare.

—sau să-i dea Leo o parte din averea lui, interveni Poppy. Leo nu va face altceva, decît să o risipească....

—.... și să-l facem pe Merripen să creadă că ar fi dota lui Win, rosti Beatrix, așa încît să nu-i rănească orgoliul...

—și nici nu au nevoie de foarte mult, rosti Poppy. Nici unul nu dă un ban pe castele, sau trăsuri luxoase, sau....

— Așteptați, amîndouă, rosti Cam ridicînd mîinile într-un gest defensiv. Problema e mult mai complexă, decît o chestiune de bani. Încetați o clipă să mai ciripiți și ascultați-mă. Zîmbi cînd cele două perechi de ochi albaștri îl priviră nerăbdătoare. Găsi interesul lor față de Merripen și de Win, mai mult decît dragoste. Merripen are destule mijloace materiale, pe care să i le ofere lui Win. Câștigă frumos ca manager al moșiei Ramsay și are și acces nelimitat la conturile Ramsay.

— Atunci de ce intenționează Win să se mărite cu doctorul Harrow și nu cu Merripen? întrebă Beatrix.

— Din cauză că Merripen dorește să țină totul în el. Crede că n-ar fi soțul potrivit pentru ea.

– Dar o iubește!

– Dragostea nu rezolvă toate problemele, Bea, rosti blînd Amelia.

– Asta parcă ar fi ceva spus de mama, remarcă Poppy cu un zîmbet ușor, în timp ce Beatrix părea nemulțumită.

– Dar tatăl vostru ce ar fi spus? întrebă Cam.

– Ne-ar fi tîrît pe toți într-o interminabilă explorare filozofică privind natura iubirii, care totuși n-ar fi rezolvat nimic, rosti Amelia. Însă ar fi fost fascinant.

– Nu-mi pasă cît de complicat spune lumea că e, rosti Beatrix. Win trebuie să se mărite cu Merripen. Nu ești de acord, Amelia?

– Nu e alegerea noastră, replică aceasta. Și nici măcar a lui Win, dacă marele năîng nu-i oferă o alternativă. Nu e nimic de făcut pentru Win, dacă el nu o cere în căsătorie.

– N-ar fi minunat, dacă ar putea doamnele să ceară mîna domnilor? cugetă Beatrix.

– Ceruri, nu! răspunse Amelia prompt. Asta ar face ca domnilor să le fie mult prea ușor.

– În lumea animalelor, comentă Beatrix, masculii și femelele se bucură de același status. O femelă poate face tot ce dorește.

– Lumea animalelor permite multe comportamente, cu care oamenii nu pot rivaliza, iubito. Să te scarpini în public, de exemplu. Să vomîți mîncarea. Să te expui pentru a atrage partenerul. Să nu mai menționez.... ei bine, nu e nevoie să continui.

– Eu aș fi vrut să o faci, rosti Cam cu un zîmbet. O așeză pe Amelia mai confortabil lîngă de el și le vorbi lui Beatrix și lui Poppy: ascultați, voi două! Nici una dintre voi nu trebuie să-l sîcîie pe Merripen, în legătură cu această situație. Știu că vreți să fiți de ajutor, dar tot ce veți reuși să faceți este să-l provocați.

Amîndouă bombăniră și dădură din cap cu părere de rău, cuibărindu-se fiecare în colțul ei. Afară se făcuse întuneric și mișcarea legănată a trăsorii era liniștitoare. În decurs de cîteva minute, ambele surori moțăiau.

Aruncîndu-și privirea spre Amelia, Cam văzu că era încă trează. Mîngîie pielea fină de pe fața și gîtul ei, privind-o în ochii de un albastru pur.

– De ce n-a făcut pasul, Cam? șopti ea. De ce a dat-o pe Win doctorului Harrow?

I-a trebuit o vreme pentru a răspunde.

– Îi e frică.

– De ce?

– De ceea ce ar putea să-i facă.

Ea se încruntă consternată.

– Nu are nici un sens. Merripen n-ar răni-o niciodată.

– Nu intenționat. Oftă și o trase mai aproape de el. Ți-a spus Merripen vreodată că e *așarib*?

– Nu. Ce înseamnă asta?

– E un cuvînt folosit pentru a descrie un războinic țigan. Cam pe la cinci sau șase ani, băieții sînt puși să lupte cu mîinile goale. Nu există reguli și nici limită de timp. Scopul este să produci cît mai mult rău și cît mai repede posibil, pînă unul dintre ei cade. Antrenorii băieților scot bani buni de la mulțimea care pariază. Am văzut *așaribi* răniți rău, orbiți, chiar uciși în timpul meciurilor. Luptă cu oasele încheieturilor fracturate și cu coastele rupte, dacă e nevoie. Absent, Cam mîngîie părul Ameliei și adăugă: în tribul nostru n-a existat nici unul. Conducătorul nostru a hotărît că e o cruzime prea mare. Am învățat să ne batem, desigur, dar n-a fost niciodată un mod de trai pentru noi.

– Merripen....., șopti Amelia.

– Din ceea ce pot să spun, pentru el a fost chiar mai rău decît atît. Omul care l-a crescut..... Cam, care se exprima întotdeauna cu atîta ușurință, descoperi că îi e greu să continue.

– Unchiul lui? interveni Amelia.

– Unchiul nostru. Cam îi spusese deja că el și Merripen sînt frați. Dar încă nu mărturisise restului familiei ceea ce îi spusese Șuri. Aparent l-a crescut pe Merripen ca și cum ar fi fost un cîine de luptă.

Amelia păli.

– Ce vrei să spui?

– Merripen a fost crescut să fie tot atît de rău, ca un animal în arenă. A fost înfometat și maltratat, pînă cînd a fost determinat să lupte cu oricine, în orice împrejurare. Și a fost învățat să reacționeze la orice abuz îndreptat împotriva lui și să-și dirijeze agresiunea împotriva rivalului său.

– Bietul băiat, murmură Amelia. Asta explică felul în care era, cînd a venit pentru prima oară la noi. Era doar pe jumătate domesticit. Dar....a fost cu mult timp în urmă. De atunci viața lui a devenit foarte diferită. Și, pentru că a suferit odată așa îngrozitor, nu vrea să fie iubit acum? Nu vrea să fie fericit?

– Nu acționează în felul acesta, iubito. Cam zîmbi văzîndu-i figura nedumerită. Nu era o surpriză că Amelia, care fusese crescută într-o familie mare și înconjurată de afecțiune, descoperirea că-i e greu să-l înțeleagă pe un om, căruia îi era frică de propriile sale nevoi, ca și cum acestea ar fi fost cei mai răi dușmani. Ce ar fi fost, dacă în copilăria ta ai fi fost învățată că singurul scop al existenței tale e să provoci durere celorlalți? Că numai de această violență ești bună? Cum ai fi putut să uiți astfel de lucruri? N-ai fi putut. Așa că, ai acoperi totul cît mai bine cu putință, conștientă în permanență de ceea ce zace sub spoiala de la suprafață.

– Dar.....Merripen s-a schimbat, în mod categoric. E un bărbat cu multe calități frumoase.

– Merripen n-ar fi de acord.

– Ei bine, Win a demonstrat clar că va fi al ei, fără să-i pese de altceva.

– Nu contează dacă va fi al ei. El e hotărît să o protejeze de sine însuși.

Amelia ura să fie confruntată cu probleme ce nu aveau o soluție clară.

– Atunci, ce putem face noi?

Cam își înclină capul, pentru a o săruta pe vârful nasului.

– Știu cât de mult îți displace să auzi așa ceva, dragoste.... Dar nu putem face prea mare lucru. Totul e în mâinile lor.

Ea clătină din cap și bombăni ceva pe umărul lui.

– Ce ai spus? întrebă el amuzat.

Privirea ei se ridică spre a lui și un zîmbet dezapro-bator îi curbă buzele.

– Ceva în legătură cu faptul că *urăsc* că trebuie să las viitorul lui Merripen și al lui Win în mâinile lor.

Ultima oară cînd Win și Leo au văzut Casa Ramsay aceasta era ruinată și pe jumătate arsă, iar terenurile erau pustii, cu excepția buruienilor și a dărîmăturilor. Și, spre deosebire de restul familiei, nu văzuseră etapele progresului, în timp ce era reconstruită.

Îmbelșugata regiune sudică Hampshire cuprindea terenuri de coastă, cîmpii de pășunat și codri bătrîni, plini de o abundentă viață sălbatică. Hampshire avea un climat mai temperat și mai însorit, decît cea mai mare parte a Angliei, datorită efectului stabilizator al poziției sale. Deși Win nu trăise în Hampshire prea mult, înainte de a pleca la clinică, avea sentimentul că se întorcea acasă. Era un loc primitiv, prietenesc, cu orașul comercial Stony Cross plin de viață, la doar o distanță mică de parcurs pe jos de la moșia Ramsay.

Se pare că vremea din Hampshire hotărîse să prezinte moșia sub cele mai bune auspicii, cu un soare generos și cîțiva norișori pitorești în depărtare.

Trăsura trecu de căsuța portarului, ridicată din cărămizi gri-albastre și decorată cu pietre crem.

– Ei îi spun Casa Albastră, rosti domnișoara Marks, din motive evidente.

– Ce drăguț, exclamă Win. N-am văzut niciodată în Hampshire cărămizi cu această culoare.

– Cărămizi albastre de Staffordshire, rosti Leo, întinzînd gîtul să vadă partea cealaltă a casei. Acum, că au posibilitatea să transporte cărămizi din altă parte cu trenul, nu e nevoie ca zidarii să le producă la fața locului.

Merșeră de-a lungul aleii lungi, spre casa înconjurată de o pajiște verde ca de catifea, de cărări pavate cu alb, precum și de tinere garduri vii și tufișuri de trandafiri.

– Doamne! murmură Leo, cînd se apropiară de casă. Era o structură de piatră crem cu nenumărate frontoane și lucarne vesele. Acoperișul de ardezie albastră sublinia îmbinări și nișe conturate de crestele din țiglă de teracotă contrastante. Deși casa semăna cu casa veche, fusese mult îmbunătățită. Și ceea ce rămăsese din structura originală fusese așa de adorabil restaurat, încît cineva cu greu ar fi putut să spună care sînt părțile vechi și care sînt cele noi.

Leo nu-și lua ochii de la casă.

– Merripen a spus că au păstrat unele din camerele și ungherele cu forme ciudate.

Văd mult mai multe ferestre. Și au adăugat și o aripă pentru servitori.

Peste tot se vedeau oameni muncind: căruțași, crescători de animale, tăietori de lemne și zidari, grădinari tunzînd gardurile vii, băieți de la grajduri și valeți ieșind în

întîmpinarea trăsurilor. Moșia nu numai că revenise la viață, era prosperă.

Privind profilul concentrat al fratelui ei, Win simți un val de gratitudine față de Merripen, care a făcut ca toate acestea să existe. Era bine pentru Leo să vină acasă, în această situație. Era un început promițător pentru o viață nouă.

– Personalul gospodăriei are nevoie să fie mărit, rosti domnișoara Marks, dar cei pe care domnul Merripen i-a angajat deja sînt destul de eficienți. Domnul Merripen este un manager exigent, dar totodată amabil. Ar face orice pentru a-i mulțumi.

Win coborî din trăsură cu ajutorul unui valet și acceptă să fie escortată pînă la ușile din față, o pereche minunată de uși duble, cu partea inferioară din aramă solidă și plăci de sticlă plumbuită în partea superioară. Imediat ce Win ajunse pe treapta de sus, ușile s-au deschis dînd la iveală o femeie de vîrstă mijlocie cu părul brun-roșcat și un ten deschis și pistruiat. Fața îi era ascuțită și zdravănă și era îmbrăcată într-o rochie neagră cu guler înalt.

– Bine ați venit, domnișoară Hathaway, rosti ea cu căldură. Sînt doamna Barnstable, menajera. Ce încîntați sîntem cu toții să te avem din nou alături de noi, în Hampshire!

– Mulțumesc, murmură Win urmînd-o în holul de la intrare.

Ochii lui Win se deschiseră mari privind interiorul acestuia, atît de luminos și sclipitor, înalt pe două etaje și lambrizat cu panouri vopsite în alb-crem. O scară din platră cenușie se afla în fundul holului, cu balustrada de fier strălucind neagră și fără nici o pată. Peste tot, mirosea a săpun și a ceară proaspătă.

– Remarcabil, i se opri răsufierea lui Win. Nu e același loc.

Leo veni lângă ea. Pentru prima oară nu avea de făcut nici o remarcă malițioasă și nici nu-și bătu capul să-și ascundă admirația.

– E un afurisit de miracol, rosti el. Sînt surprins. Se întoarce spre menajeră. Unde e Merripen, doamnă Barnstable?

– Afară, la depozitul de cherestea, domnule. Ajută la descărcarea unui vagon. Buștenii sînt destul de grei și muncitorii au uneori nevoie de ajutorul lui Merripen, la o încărcătură mai dificilă.

– Avem un depozit de cherestea? întrebă Leo.

Domnișoara Marks răspunse:

– Domnul Merripen plănuiește să ridice case pentru noii arendași.

– E pentru prima oară cînd aud asta. De ce le oferim case? Tonul lui Leo nu era dezaprobat, mai mult interesat. Dar buzele domnișoarei Marks se subțiară, interpretînd întrebarea lui ca o nemulțumire.

– Cei mai recentți arendași, care au venit pe moșie, au fost atrași de promisiunea unor case noi. Sînt deja niște fermieri plini de succes, educați și cu perspective de viitor și domnul Merripen crede că prezența lor va adăuga mult la veniturile moșiei. Alte proprietăți locale, ca Stony Cross Park, construiesc și ei case pentru arendașii și muncitorii lor....

– E în regulă, o întrerupse Leo. Nu e nevoie să iei poziția asta defensivă, Marks. Dumnezeu știe că nu m-aș fi gîndit să mă interferez în planurile lui Merripen, după ce am văzut tot ce a făcut pînă acum. Se uită la menajeră. Dacă îmi arăți drumul, doamnă Barnstable, m-aș duce să-l găsesc pe Merripen. Poate că aș putea să ajut la descărcarea vagonului cu cherestea.

– Vă va arăta drumul un valet, rosti menajera imediat. Dar munca asta e adesea hazardantă, my lord, și nu se potrivește cu un bărbat în poziția voastră.

Domnișoara Marks adăugă cu un ton ușor caustic:

– În afară de asta, e îndoielnic că ai putea să fii de vreun ajutor.

Menajera rămase cu gura căscată.

Win trebui să-și rețină un zîmbet. Domnișoara Marks vorbise ca și cum Leo era un prăpădit, nu un om robust de 1,83 m înălțime.

Leo îi aruncă guvernantei un zîmbet sardonice.

– Sînt mult mai capabil din punct de vedere fizic, decît ai tu impresia, Marks. Nu ai idee ce stă ascuns sub haina asta.

– Sînt profund recunoscătoare pentru asta.

– Domnișoară Hathaway, interveni menajera în grabă, încercînd să aplaneze conflictul, pot să-ți arăt camera?

– Da, mulțumesc. Auzind vocile surorilor ei, Win se întoarse și le văzu intrînd în hol, împreună cu domnul Rohan.

– Ei bine? întrebă Amelia cu un zîmbet, depărtîndu-și brațele pentru a arăta tot ce era în jur.

– Frumos, mai presus de cuvinte.

– Hai să ne răcorim și să dăm jos praful călătoriei, după care am să vă iau cu mine peste tot.

– Avem nevoie doar de cîteva minute, o asigură Win și plecă spre scară împreună cu menajera. De cînd lucrezi aici, doamnă Barnstable? întrebă ea, în timp ce urcau la etajul al doilea.

– De un an, mai mult sau mai puțin. De cînd casa a devenit locuibilă. Inițial am fost angajată la Londra, dar fostul stăpîn s-a dus pe lumea cealaltă, iar noul stăpîn a concediat cea mai mare parte din personal și l-a înlocuit cu oamenii lui. Am fost într-o nevoie disperată de slujbă.

– Îmi pare rău să aud asta. Dar sînt foarte încîntată pentru familia Hathaway.

– A fost o schimbare provocatoare, rosti menajera, să adun personalul și să-i antrenez pe toți. Mărturisesc că am

ezitat puțin, date fiind circumstanțele neobișnuite ale acestei poziții. Dar domnul Merripen a fost foarte insistent.

– Da, rosti Win absentă, e greu să-i rezisti.

– Este o prezență puternică și permanentă, domnul Merripen. Adesea mă minunez, când îl văd angrenat simultan într-o duzină de sarcini – cu tâmplari, zugravi, fierari, grăjdarul-șef, toți pretinzându-i atenția. Și întotdeauna își menține capul limpede. Nu prea am putea să ne descurcăm fără el. E punctul forte al moșiei.

Win dădu din cap morocănoasă, uitându-se la camerele pe lângă care treceau. Și mai multe panouri crem, mobilier vișiniu deschis și tapițerii din catifea în culori pastelate, în locul nuanțelor întunecate și mohorâte, care erau la modă acum. Îi trecu prin minte ce păcat era că ea nu va putea să se bucure niciodată de această casă, în afară de vizitele ocazionale.

Doamna Barnstable o duse într-o cameră frumoasă, avînd ferestrele cu vedere spre grădini.

– Asta e a voastră, rosti menajera. Nimeni n-a ocupat-o înainte. Patul era făcut din plăci tapițate în bleu, cuvertura de pat era din material alb. Într-un colț se afla un birouaș de damă grațios și o garderobă din arțar ca satinul, cu oglindă pe ușă.

– Domnul Merripen a ales personal tapetul, o informă doamna Barnstable. Aproape că l-a înnebunit pe arhitectul decorator, insistînd să vadă sute de mostre, pînă a găsit acest model.

Tapetul era alb, cu un desen delicat format din ramuri înflorite. Și din cînd în cînd se vedea silueta unui mic prihor, așezat pe una din ramuri.

Încet Win se duse la unul dintre pereți și atinse o pasăre cu vîrfurile degetelor. Privirea i se încețoșă.

În timpul îndelungatei ei recuperări, după scarlatină, cînd obosea să mai țină o carte în mînă și nu era nimeni

disponibil să-i citească, privise afară pe fereastră cuibul unui prihor, aflat în arțarul de alături. Urmărise cum ieșiseră puii din ouăle lor albastre, cu trupușoarele roz, pline de vene și puf. Urmărise cum le-au crescut penele și o privise pe mama-prihor muncind să le umple ciocurile lacome. Și văzu cum, unul după altul, au zburat din cuib, în timp ce ea rămânea ținută în pat.

În ciuda fricii de înălțimi, Merripen urcase adesea pe o scară, să spele fereastra de la etajul doi, pentru ea. Voia ca perspectiva ei spre lumea din afară să fie clară.

Spunea că cerul trebuie să fie întotdeauna albastru pentru ea.

– Îți plac păsările, domnișoară Hathaway? întrebă menajera.

Win dădu din cap, fără să se uite în jur, îngrozită că fața i se înroșise de emoție înăbușită.

– Mai ales prihorii, de-abia șopti ea.

– În curînd, un valet îți va aduce cufărul sus și una dintre subrete îl va despacheta. Între timp, dacă dorești să te speli, este apă proaspătă la lavoar.

– Mulțumesc. Win se îndreptă spre cana și ligheanul de porțelan și își aruncă stîngace cu mîna apă rece pe față și pe gît, nepăsătoare la picăturile ce i se scurgeau în cor-saj. Tamponîndu-și fața cu un prosop, simți doar o ușurare de moment față de căldura dureroasă ce o năpădise.

Auzind un trosnet pe dușumea, se întoarse rapid.

Merripen era pe prag privind-o.

Îmbujorarea condamabilă nu o părăsea.

Ar fi vrut să se afle în partea cealaltă a lumii, departe de el. Ar fi vrut să nu-l mai revadă niciodată. Și în același timp simțurile ei îl atrăgeau pline de dor....vederea lui în cămașa aceea desfăcută la gît, pînza albă scoțînd în evidență culoarea de nucșoară a pielii lui....șuvițele scurte și negre ale părului, mireasma eforturilor lui ajungînd la nările

ei, ce o înțepau. Dimensiunea și prezența lui o paralizau. Dorea gustul pielii lui pe buzele ei. Voia să simtă bătaia pulsului lipit de al ei. Dacă ar veni la ea, așa cum era în acest moment, și ar strivi-o pe pat cu trupul lui tare și greu, și ar poseda-o...

– Cum a fost călătoria de la Londra? întrebă el cu fața inexpressivă.

– Nu vreau să fac cu tine conversații fără valoare. Win se duse la fereastră și fixă, fără să vadă, ținutul păduros din depărtare.

– Camera îndeplinește exigențele tale?

Ea dădu din cap, fără să-l privească.

– Dacă există ceva de care ai nevoie....

– Am tot ce-mi trebuie, îl întrerupse ea. Mulțumesc.

– Vreau să vorbesc cu tine despre cealaltă....

– E totul în regulă, rosti ea reușind să pară calmă. Nu ai nevoie să vii cu scuze, pentru că nu te-ai oferit să mă iei în căsătorie.

– Vreau să înțelegi....

– Înțeleg. Și, deja te-am iertat. Poate că îți va ușura conștiința să afli că voi fi mult mai bine așa.

– Nu vreau iertarea ta, rosti el scurt.

– Bine, atunci nu ești iertat. Orice îți face plăcere. Nu putea să suporte să fie singură cu el, nici o clipă. Inima ei era distrusă, putea să o simtă cum se dezagregă. Aplecându-și capul, încercă să treacă pe lângă silueta lui nemișcată. Win nu intenționa să se oprească. Totuși, înainte de a trece pragul, se opri la o lungime de braț de el. Există ceva ce voia să-i spună. Cuvintele nu puteau fi reținute. Din întâmplare, se auzi rostind inexpressiv: ieri am fost să văd un medic de la Londra. Unul foarte apreciat. I-am povestit despre situația mea, din punct de vedere medical, și l-am rugat să-mi aprecieze starea generală de sănătate. Conștientă de intensitatea privirii lui Merripen, Win con-

tinuă în mod egal. După părerea lui de profesionist, nu există nici un motiv să nu am copii, dacă îi doresc. A spus că, pentru nici o femeie, nu există garanții că nașterea va fi lipsită de riscuri. Dar pot duce o viață normală. Pot avea relații conjugale cu soțul meu și, dacă vrea Dumnezeu, cîndva voi deveni mamă. Făcu o pauză și adăugă cu voce amară, care nu semăna deloc cu vocea ei obișnuită: Julian va fi așa de încîntat, cînd îi voi spune, nu crezi?

Dacă împunsătura a străpuns apărarea lui, nu a dat nici un semn.

– Există ceva ce trebuie să știi despre el, rosti liniștit Merripen. Familia primei lui soții -familia Lanham – îl suspectează că a avut ceva de a face cu moartea ei.

Capul lui Win se răsuci și îl privi cu ochii îngustați.

– Nu pot să cred că ai decăzut așa de mult. Julian mi-a spus totul despre asta. A iubit-o. A făcut tot ce a putut să o salveze de boală. Cînd a murit, a fost devastat, după care a fost victimizat de familia ei. În durerea lor, aveau nevoie de cineva pe care să-l acuze. Julian a fost țapul ispășitor convenabil.

– Familia Lanham declară că, după moartea ei, s-a purtat în mod suspect. Nu s-a potrivit cu ideea nimănui despre văduvie.

– Nu toți oamenii își arată durerea în același mod, îl rezezi ea. Julian e medic – în timp ce muncește s-a antrenat să fie impasibil, deoarece e cea mai bună atitudine față de pacienți. Normal, nu s-a arătat descompus, indiferent cât de profundă era tristețea lui. Cum îndrăznești să-l judeci?

– Nu-ți dai seama că s-ar putea să fii în pericol?

– Din partea lui *Julian*? Omul care m-a făcut bine? Clătină din cap rîzînd neîncrezătoare. De dragul trecutei noastre prietenii, intenționez să uit tot ce ai spus despre asta, Kev. Dar amintește-ți că pe viitor nu voi tolera nici o

insultă la adresa lui Julian. Amintește-ți că el a rămas lângă mine, pe cînd tu n-ai făcut-o.

Trecu pe lângă el, fără să-i mai aștepte reacția și o văzu pe sora ei mai mare venind de-a lungul coridorului.

— Amelia, rosti senină. Începem turul? Vreau să văd tot.

CAPITOLUL ȘAISprezece

Deși Merripen declarase clar personalului casei Ramsay că Leo, nu el, era stăpînul, servitorii și muncitorii continuau să-l considere pe el autoritatea absolută. Pe Merripen îl contactau primul, în toate problemele. Și Leo era încîntat să rămînă totul ca pînă acum, în timp ce el se familiariza cu moșia renăscută și cu locuitorii ei.

– Nu sînt complet idiot, în ciuda aparențelor, i se adresă sec lui Merripen, cînd într-o dimineață, se îndreptau spre colțul de est al proprietății. În mod evident, aranjamentele făcute de tine funcționează. Nu intenționez să stric lucrurile, în efortul de a dovedi că eu sînt stăpînul conacului. Acestea fiind spuse....am să-ți sugerez doar cîteva îmbunătățiri, privind cazarea arendașilor.

– Da?

– Cîteva modificări necostisitoare în proiecte vor face căsuțele mai confortabile și mai atractive. Și dacă ideea e să se înființeze în cele din urmă pe moșie un fel de cătun, de datoria noastră să venim cu un set de planuri, pentru un sat model.

– Vrei să faci niște planuri și măsurători? întrebă Merripen, surprins de interesul demonstrat de lord, care era de obicei așa indolent.

– Dacă nu ai nici o obiecție.

– Sigur că nu. E moșia ta. Merripen îl privi meditativ. Ai în vedere întoarcerea la vechea ta profesie?

– De fapt, da. Aș putea să încep ca arhitect. O să vedem unde poate duce o ocupație serioasă. Și are sens să-mi încerc dinții în casele propriilor mei arendași. Zîmbi. Raționamentul meu este că ei nu vor fi prea încîntați să mă dea în judecată, spre deosebire de cei din afară.

Pe o proprietate cu copaci atît de deși, ca aceia de pe domeniul Ramsay, rădirea pădurii era necesară la fiecare zece ani. După calculele lui Merripen, moșia ratase cel puțin două cicluri precedente, ceea ce însemna că în treizeci de ani apăruseră copaci uscați, slabi sau cu creșterea înăbușită, care trebuiau eliminați din pădurile Ramsay.

Spre groaza lui Leo, Merripen insistă să-l implice în tot procesul, pînă cînd Leo știe mult mai multe despre copaci, decît ar fi vrut vreodată să știe.

– O rădire corectă ajută natura, spunea Merripen ca răspuns la bombănelile lui Leo. Moșia va poseda o chereștea mai sănătoasă și mult mai valoroasă, dacă sînt înlăturați copacii care trebuie, pentru a-i ajuta pe ceilalți să se dezvolte.

– Mai curînd i-aș lăsa să-și rezolve ei înșiși problemele, între ei, rosti Leo, afirmație ignorată de Merripen.

În continuare, pentru a se instrui pe el însuși, ca și pe Leo, Merripen a organizat o întîlnire cu personalul care se ocupa de pădurile moșiei. Plecară apoi să examineze copacii marcați, în timp ce pădurarii explicau cum se măsoară lungimea și anvergura unui copac, pentru a-i determina cubajul. Folosind o rolă de măsurat, o prăjină de 6 m și o scară, au făcut o estimare preliminară.

Înainte ca Leo să-și dea seama cum s-a întîmplat, se trezi în vîrfurile unei scări ajutînd la măsurători.

– Aș putea să te întreb, îi strigă el de sus lui Merripen, cum se face că tu stai acolo jos, în timp ce eu sînt cocoțat aici, riscînd să-mi frîng gîtul?

- Sînt copacii tăi, sublinie scurt Merripen.
- Și gîtul meu!

Leo descoperi că Merripen voia ca el să acționeze activ pe moșie, în toate problemele ei, mari și mici. Se pare că în aceste zile, un aristocrat cu proprietăți nu putea pur și simplu să lenevească în bibliotecă bînd porto, indiferent cît de atrăgător era acest scenariu. Puteai să delegi responsabilitățile moșiei managerilor și servitorilor, dar asta însemna să riști să fii jecmănit.

În timp ce se ocupau de alte activități de pe lista zilnică, ce părea că devine din ce în ce mai lungă, pe măsură ce săptămîna înainta, Leo începu să înțeleagă ce muncă uriașă realizase Merripen în ultimii trei ani. Cea mai mare parte dintre managerii moșiilor făcuseră ucenicie și cei mai mulți fii de nobili fuseseră educați din copilărie, pentru diverse ocupații de pe moșiile pe care într-o zi le moște-neau.

În ce-l privea, Merripen învățase toate acestea – să crească vite, să producă recolte, să îngrijească pădurea, să construiască, să îngrașe pămîntul, despre salarii, profituri și chirii, fără nici o pregătire și fără prea mult timp. Dar omul era ideal pentru asta. Avea o memorie colosală, apetit pentru munca grea și un interes neobosit pentru detalii.

– Admite ceva, rosti Leo după o conversație deosebit de contradictorie privind ferma. Uneori n-ai găsit asta cam plictisitor, ce spui? Trebuie că ți s-a sfărîmat țeasta după o oră de discuții, privind frecvența rotației recoltei și cît de mult teren arabil trebuie alocat porumbului și cît fasolei.

Merripen studie cu grijă întrebarea, ca și cum nu i s-ar fi întîmplat niciodată să descopere ceva plictisitor în munca de pe moșie.

- Nu, dacă era necesar să se facă.

Atunci a înțeles Leo, în sfîrșit. Dacă Merripen hotărîse un anumit obiectiv, nici un amănunt nu era prea mic, nici o

sarcină sub posibilitățile lui. Nici o împotrivire nu îl oprea. Calitatea de muncitor, pe care Leo o ridiculizase în trecut, își găsise unealta perfectă. Dumnezeu sau diavolul să-l ajute, pe cel care se punea în calea lui Merripen.

Dar acesta avea și o slăbiciune.

Pînă acum toți din familie fuseseră conștienți de atașamentul nestăpînit și imposibil dintre Merripen și Win. Și toți știau că menționarea aceastuia nu ducea la nimic bun, doar la necazuri. Leo nu văzuse niciodată doi oameni care să se împotrivească atît de disperat atracției lor reciproce.

Nu cu mult timp în urmă, Leo l-ar fi ales pe doctorul Harrow pentru Win, fără nici o clipă de ezitare. Să se mărite cu un țigan era degradant, în lumea lor. În societatea londoneză era perfect rațional să te măriți din interes și să-ți găsești dragostea în altă parte. Totuși, aceasta nu era posibil pentru Win. Inima ei era prea pură, simțămintele ei prea puternice. Și după ce și-a văzut surorile luptînd să obțină tot ce voiau și dată fiind eleganța caracterului ei, care nu șovăia niciodată, Leo reflectă că era o rușine condamabilă că nu putea să aibă soțul pe care și-l dorea.

În a treia dimineață de la sosirea lor în Hampshire, Amelia și Win ieșiră la plimbare pe drumul care înconjura proprietatea, revenind în final la casa Ramsay. Era o zi plină de prospețime și senină, cărarea era puțin noroioasă în unele locuri, pajiștile erau acoperite cu o asemenea bogăție de flori albe de ochiul boului, încît la prima vedere părea zăpadă proaspăt căzută.

Amelia, căreia întotdeauna îi plăcuse să meargă pe jos, se adaptă cu ușurință la pașii energici ai lui Win.

— Îmi place Stony Cross, declară Win savurînd aerul dulce și răcoros. Mă simt acasă, mai mult decît în Primrose Place, cu toate că nu am locuit aici prea mult timp.

– Da, e ceva special în legătură cu Hampshire. De câte ori ne întoarcem de la Londra, descopăr aici o ușurare de nedescris.

Scoțîndu-și boneta, Amelia o ținu de panglici și o legănă ușor, în timp ce mergeau. Părea absorbită de peisaj, de florile răspîndite peste tot, de țîrîitul și bîzîitul insectelor active prin copaci, de miresmele emanate de ierburile încălzite de soare și de măcrișul de baltă piperat.

– Win, rosti ea pînă la urmă cu o voce gînditoare, nu trebuie să pleci din Hampshire, să știi.

– Da, știu.

– Familia noastră poate să înfrunte orice scandal. Uită-te la Leo. Am supraviețuit tuturor....

– În ce privește scandalul, o întrerupse Win confuză, eu cred că am reușit să fac ceva de fapt mai rău decît Leo.

– Asta nu cred că e posibil, draga mea.

– Știi la fel de bine ca mine că pierderea virtuții unei femei poate ruina o familie, mult mai eficient decît pierderea onoarei unui bărbat. Nu e drept, dar asta e situația.

– Nu ți-ai pierdut virtutea, rosti Amelia indignată.

– Nu, pentru că n-am încercat. Dar crede-mă, chiar am vrut. Pivindu-și sora mai mare, Win văzu că o șocase. Zîmbi slab. Ai crezut că sînt deasupra acestor simțăminte, Amelia?

– Ei bine....da, presupun că așa am crezut. Nu ai fost niciodată ahtiată după băieții frumoși, nici n-ai vorbit despre baluri și petreceri, nici n-ai visat la viitorul tău soț.

– Asta din cauza lui Merripen, admise Win. El a fost tot ce am vrut eu vreodată.

– O, Win! șopti Amelia. Îmi pare atît de rău.

Win păși peste un pîrleaz, ce trecea printr-o gaură îngustă din gardul de piară, și Amelia o urmă. Continuară să meargă pe o cărare acoperită cu iarbă, ce ducea la un drum forestier și cotinuară așa, pînă la un pod pietonal ce traversa un pîrîu.

Amelia o luă pe Win de braț.

– În lumina celor ce tocmai ai spus, simt și mai tare că nu trebuie să te măriți cu Harrow. Vreau să spun că, trebuie să te măriți cu Harrow dacă vrei, dar nu din cauza fricii de scandal.

– Vreau. Îmi place. Cred că e un om bun. Și dacă rămân aici, asta va avea ca rezultat o nefericire permanentă, atît pentru mine, cît și pentru Merripen. Unul dintre noi trebuie să plece.

– De ce trebuie să fii tu aceea?

– De Merripen e nevoie aici. El aparține acestui loc. Și mie nu-mi pasă cu adevărat unde mă aflu. De fapt, cred că ar fi mai bine pentru mine să-mi croiesc un nou început, în altă parte.

– Cam intenționează să vorbească cu el, rosti Amelia.

– O, nu, nu trebuie! Nu, în numele meu. Mîndria lui Win se revoltă și se întoarce cu fața spre Amelia. Nu-l lăsa. *Te rog.*

– Nu-l pot opri pe Cam din indiferent ce încearcă el. Nu vorbește cu Merripen pentru tine, Win. O face pentru Merripen însuși. Ne este foarte teamă de ceea ce va deveni, odată ce te va pierde pentru totdeauna.

– Deja m-a pierdut, rosti Win inexpressivă. M-a pierdut în momentul în care a refuzat să se ridice în favoarea mea. Și după ce plec, nu va fi altfel decît a fost întotdeauna. Nu va permite niciodată să se vadă blîndețea din el. De fapt, cred că disprețuiește lucrurile care-i fac plăcere, deoarece bucurîndu-se de un lucru ar putea să devină mai blînd. Toți mușchii mici ai feței ei păreau că au înghețat. Win ridică mîna pentru a-și masa fruntea prinsă ca într-un clește. Cu cît îi pasă mai mult de mine, cu atît mai hotărît e să mă evite.

– Bărbații! bombăni Amelia traversînd podul.

– Merripen e convins că nu are ce să-mi ofere. E un fel de aroganță în asta, nu crezi? Să hotărască el, de ce

am eu nevoie! Să nu-i pese de sentimentele mele! Să mă pună pe un pedestal așa de înalt, încît asta să-l absolve de orice răspundere.

– Nu e aroganță, rosti blînd Amelia. E frică.

– Ei bine, n-o să trăiesc în felul acesta. Nu voi fi încorsetată de temerile mele, sau ale lui. Win se simți ușor relaxată, calmul coborînd asupra ei, în timp ce admitea adevărul: îl iubesc, dar nu vreau să fie nevoie să-l ademenesc, sau să-l prind în capcana căsătoriei. Vreau un partener, care să dorească să o facă.

– În mod cert, nimeni nu te poate acuza pentru asta. Pe mine m-a deranjat cu adevărat întotdeauna felul în care oamenii afirmă că femeia îl "agăță" pe bărbat. Ca și cum ar fi păstrăvi și noi reușim să-i prindem în undiță și să-i scoatem din apă.

În ciuda supărării ei, Win nu se putu stăpîni să nu zîmbească.

Continuară să meargă prin atmosfera umedă și caldă. Cînd pînă la urmă se apropiară de Casa Ramsay, văzură o trăsură oprită la intrare.

– E Julian, rosti Win. Așa devreme! Trebuie că a părăsit Londra înainte de a se crăpa de ziuă. Își grăbi pasul și îl ajunse exact cînd cobora din trăsură.

Frumusețea rece a lui Julian nu era deloc umbrită de efectele călătoriei lungi de la Londra. Luă mîinile lui Win și le strînse ferm zîmbindu-i.

– Bun veni în Hampshire, rosti ea.

– Mulțumesc, draga mea. Ai fost la plimbare?

– Plină de energie, îl asigură ea zîbind.

– Foarte bine. Iată, am ceva pentru tine. Băgă mîna în buzunar și scoase un obiect mic. Win simți cum îi strecoară pe deget un inel. Privi rubinul, nuanța de roșu cunoscută sub numele "sînge de porumbel", montat în aur și cu diamante. Se spune, îi mărturiși Julian, că cine posedă un rubin are mulțumire și pace.

– Mulțumesc, e așa frumos, murmură ea aplecându-se înainte. Închise ochii, când simți buzele lui apăsându-l blînd fruntea. Mulțumire și pace.....dacă vrea Dumnezeu, poate că le va avea și ea cîndva..

Cam se îndoia de propria lui sănătate mintală, așa cum se apropia de Merripen, care muncea la depozitul de cherestea. Privi o clipă cum acesta îi ajuta pe trei pădurari să descarce buștenii masivi din vagon. Era o muncă periculoasă, o singură greșeală putînd să ducă la rănire gravă, sau la moarte.

Folosind planuri înclinate și pîrghii lungi, oamenii rostogoleau buștenii pe pămînt centimetru cu centimetru. Bombănind din cauza efortului, cu mușchii încordați, se luptau să controleze greutatea în coborîre. Merripen, ca cel mai mare și mai puternic din grup, ocupase poziția centrală, făcînd din el ținta cea mai vulnerabilă, dacă se întîmpla ceva rău.

Îngrijorat, Cam înaintă pentru a da o mîină de ajutor.

– Du-te de aici, lătră Merripen zărindu-l cu coada ochiului.

Cam se opri. Pădurarii lucrau după o anumită metodă, realiză el. Oricine, care nu cunoștea procedeul, ar fi putut să facă rău tuturor, în mod necugetat.

Așteptă privind cum buștenii erau depuși în siguranță pe pămînt. Respirînd greu, pădurarii se ghemuiră și-și îmbrățișară genunchii cu brațele, căutînd să-și revină după efortul îngrozitor. Toți, cu excepția lui Merripen, care înfipse un cîrlig mortal de ascuțit în unul din bușteni. Apoi se întoarse cu fața la Cam, continuînd să țină în mîină o pereche de clești.

Merripen arăta ca un diavol, cu fața întunecată acoperită cu un strat de transpirație, și cu ochii strălucind de un foc drăcesc. Deși Cam ajunsese să-l cunoască bine în

ultimii trei ani, totuși nu-l văzuse niciodată așa. Părea un suflet damnat, fără nici o speranță sau dorință de salvare.

Doamne ajută-mă! se gândi Cam. Dacă Win se mărită cu doctorul Harrow, Merripen s-ar putea să-și piardă controlul. Amintindu-și tot necazul pe care l-au avut cu Leo, Cam gemu în sinea lui.

Era tentat să se spele pe mâini de toată această afacere mizerabilă și afurisită, gândindu-se că avea niște lucruri mult mai bune de făcut, decît să se lupte pentru sănătatea mintală a fratelui lui. Lasă-l pe Merripen să se ocupe de consecințele propriei lui alegeri!

Apoi însă, Cam se gândi cum s-ar comporta el însuși, dacă cineva sau ceva ar amenința să i-o ia pe Amelia. Nu mult mai bine, desigur. O milă ezitantă îl umplu de neliniște.

– Ce vrei? întrebă scurt Merripen, punînd cleștii deoparte.

Cam se apropie încet.

– Harrow e aici.

– Am văzut.

– Te duci înăuntru să-i urezi bun venit?

Merripen îi aruncă o privire disprețuitoare.

– Leo e stăpînul gospodăriei. El trebuie să-l întîmpine pe ticălos.

– În timp ce tu te ascuzi aici, la depozitul de chereștea?

Ochii negri ca de cafea se îngustară.

– Nu mă ascund. Muncesc. Și tu îmi stai în cale.

– Vreau să vorbesc cu tine, *frat*.

– Nu-mi mai spune așa. Și nu e nevoie să te amesteci.

– Cineva trebuie să încerce să bage în tine puțin bun simț, rosti Cam blînd. Uită-te la tine, Kev. Te porți exact ca bruta, pe care *țiganul baro* a încercat să o facă din tine.

– Gura, rosti Merripen răgușit.

– Îl lași pe el să hotărască ce viață vei duce în continuare, insistă Cam. Te-ai înălțuit cu toată forța cu afurisitele astea de lanțuri.

– Dacă nu închizi gura....

– Măcar dacă te-ai răni doar pe tine, n-aș spune nici un cuvânt. Dar o rănești și pe ea și se pare că nu dai un b....

Cam se întrerupse, când Merripen se aruncă asupra lui, atacându-l cu o forță însetată de sânge, ce îi trânti pe amândoi la pământ. Impactul a fost puternic, chiar și pe terenul acela noroios. Se rostogoliră o dată, de două ori, fiecare străduindu-se să cîștige o poziție dominantă. Merripen era infernal de greu.

Realizînd că, dacă va fi imobilizat, vor rezulta daune serioase pentru el, Cam se răsuci eliberîndu-se și sări în picioare. Ridicîndu-și garda, îl blocă și făcu un pas lateral, când Merripen sări în sus, ca un adevărat tigru.

Pădurarii se grăbiră să intervină, doi dintre ei apucîndu-l pe Merripen și trăgîndu-l de acolo, celălalt năpustindu-se asupra lui Cam..

– Ești așa un idiot! se repezi Cam privindu-l pe Merripen. Și se eliberă de omul care încerca să-l rețină. Ești hotărît să strici totul în ce te privește, fără să-ți pese de ceilalți, nu-i așa? Merripen se avîntă înainte, cu o figură ucigașă, în timp ce pădurarii se luptau să-l rețină. Cam clătină din cap dezgustat. Am sperat să discutăm rațional un minut sau două, dar aparent asta nu e de tine. Se uită la pădurari. Dați-i drumul! Pot să mă ocup singur de el. E ușor să învingi un om, care lasă emoțiile să elimine tot ce e mai bun în el.

La aceasta, Merripen făcu un efort vizibil pentru a-și controla furia, rămînînd liniștit, sălbăticia din ochii lui diminuîndu-se, pînă la o urmă de ură rece. Treptat, cu

aceeași grijă pe care o foloseau penru a mînui buștenii grei gata să-i zdrobească, pădurarii îi eliberară brațele.

– Ți-ai demonstrat punctul de vedere, reluă Cam. Și se pare că vei continua să faci același lucru, pînă cînd îl vei dovedi tuturor. Așa că, lasă-mă să-ți împărtășesc efortul. Sînt de acord cu tine. Nu ești făcut pentru ea.

Și plecă de la depozitul de cherestea, în timp ce Merripen se uita după el.

Absența lui Merripen aruncă o umbră peste cina din seara aceea, indiferent cît încercau ei să se comporte normal. Cel mai ciudat lucru era că Merripen nu fusese niciodată genul care domina conversația, sau care deținea un rol principal în adunare, și totuși lipsa prezenței lui modeste era ca și cum ai fi luat un picior de la un scaun. Cînd nu era de față, totul era dezechilibrat.

Julian compensă lipsa lui cu farmec și ușurință, povestind istorii amuzante despre cunoștințele lui de la Londra, discutînd despre clinică, relevînd originile terapilor, care îi serveau pe pacienții lui cu un atît de mare efect.

Win asculta și zîmbea. Se prefăcea că e interesată de scena din jurul ei, masa încărcată cu porțelanuri și cristaluri, platourile cu mîncare de sezon și cîteva piese de serviciu din argint. La suprafață era calmă. Dar în sinea ei nu exista nimic altceva decît emoțiile ce o crispau, furia, dorința și tristețea, împletite atît de desăvîrșit, încît nu le cunoștea proporțiile.

Cam pe la jumătatea cinei, între pește și vînat, un valet se îndreptă spre capul mesei, în mîină cu o mică tavă de argint. Și îi înmîină lui Leo o notiță.

– My lord, murmură valetul.

Toată masa rămase tăcută, în timp ce îl priveau pe Leo citind biletul. După care, băgă foaia de hîrtie neglijent în haină și îi murmură valetului să-i pregătească calul.

Un zîmbet atinse buzele lui Leo, cînd văzu toate privirile ațintite asupra lui.

– Scuzați-mă, rosti calm. E nevoie de mine într-o mică treabă, ce nu poate aștepta. Ochii lui albaștri deschiși aveau o strălucire sardonică, atunci cînd o privi pe Amelia. Poate că ai putea să asiguri ca bucătăria să-mi păstreze o farfurie cu desert? Știi cît îmi plac fleacurile astea. Se ridică de la masă. Vă rog să mă scuzați. Win fu cuprinsă de îngrijorare. Știa că era ceva ce avea de a face cu Merripen, simțea asta pînă în măduva oaselor.

– My lord, rosti ea cu voce înăbușită. Este cumva....

– Totul e bine, rosti el imediat.

– Să vin și eu? întrebă Cam uitîndu-se fix la Leo. Era o situație nouă, ca Leo să rezolve singur problemele. Nouă, mai ales pentru Leo.

– Nici o șansă, răspunse el. Nu m-aș lipsi de asta, pentru nimic în lume.

Închisoarea din Stony Cross se afla pe Fishmonger Lane. Localnicii se refereau la temnița cu două carcere ca la un "ocol". Cuvînt vechi care însemna un țarc, unde erau ținute animalele rătăcite, mai ales în vremuri medievale, cînd încă se mai practica sistemul terenului deschis. Stăpînul unor vaci, oi, sau capre pierdute, putea de obicei să le găsească în ocol, de unde le putea lua, contra unei taxe. Acum, bețivii și cei cu abateri minore de la lege, erau revendicați de rudele lor cam în același mod.

Leo petrecuse el însuși mai mult de cîteva nopți în ocol. Dar, după cîte știa el, Merripen nu încălcase niciodată legea și în mod cert nu fusese niciodată învinovățit de beție, publică sau privată. Pînă acum.

Era de-a dreptul amuzantă această inversare a rolurilor. Merripen fusese întotdeauna cel care îl scosese din orice închisoare, sau carceră, în care reușise să aterizeze.

Leo avu o scurtă întrevvedere cu polițistul obștei, care părea la fel de mișcat de toată povestea.

– Pot să întreb care e natura delictului? întrebă Leo sfios.

– S-a cherchelit bine-mersi la cîrciumă, răspunse polițistul, și a intrat într-o adevărată cursă gen Tom-și-Jerry, cu un localnic.

– De ce s-au bătut?

– Localnicul a făcut o remarcă despre țigani și băutură și asta l-a făcut pe domnul Merripen să ia foc, ca o candelă romană. Scărpinîndu-se în cap prin părul sîrmos, polițistul continuă cu chibzuială: o mulțime de oameni au sărit să-l apere pe Merripen – este iubit printre fermierii de aici – dar s-a apucat să-i bată și pe ei. Au încercat chiar să-i plătească cautiunea. Au spus că nu e el însuși, așa acru și certăreț. Din cîte îl cunosc și eu pe Merripen, e un tip liniștit. Nu ca alții de felul lui. Dar am spus nu, nu aș lua banii de cautiune, pînă nu va sta puțin închis. Pumnii lui sînt de mărimea unui jambon de Hampshire. Nu-l eliberez, pînă nu e măcar pe jumătate treaz.

– Pot să vorbesc cu el?

– Da, my lord. E în prima carceră. Am să te duc acolo.

– Nu trebuie să te deranjezi, rosti Leo amabil. Cunosc drumul.

La asta, polițistul rînji.

– Bănuiesc că da, my lord.

Celula nu era mobilată, cu excepția unui scăunel scund, o găleată goală și o saltea de paie. Merripen stătea pe saltea, cu spatele sprijinit de peretele de paiantă. Ținea un genunchi ridicat, înconjurat cu brațul. Capul negru era aplecat într-o poziție de totală abandonare.

Cînd Leo se apropie de rîndul de gratii de fier ce-i despărțea, Merripen ridică privirea. Fața lui era trasă și posomorîță. Arăta ca și cum ura lumea și pe toți locuitorii ei.

Desigur, Leo era obișnuit cu astfel de sentimente.

– Ei bine, asta e o schimbare, remarcă el vesel. De obicei tu ești de partea aceasta a gratiilor și eu de partea cealaltă.

– Nu-mi pasă, mîrîi Merripen.

– Asta e ceea ce spun și eu de obicei, se minună Leo.

– Am să te omor, rosti Merripen cu o sinceritate guturală.

– Asta nu mă încurajează prea mult să te scot de acolo, nu-i așa? Leo își încrucișă brațele la piept și-l privi pe celălalt bărbat apreciindu-l expert. Merripen nu mai era beat. Doar că arăta ca dracu'. Și suferea. În lumina propriilor sale ticăloșii trecute, Leo presupunea că trebuie să aibă multă răbdare cu omul acesta. Cu toate acestea, adăugă el, te voi elibera, pentru că și tu ai făcut asta pentru mine, în așa de multe ocazii.

– Atunci, fă-o.

– Curînd. Dar mai întîi, am cîte ceva să-ți spun. Și evident că, dacă mai întîi te las să ieși, vei țîșni ca un iepure urmărit de vînător și eu n-am să mai am nici o șansă.

– Spune ce vrei. Nu te ascult.

– Uită-te la tine. Ești o belea murdară și stai închis în ocol. Și ești gata să primești din partea mea o lecție de comportament, ceea ce evident e așa înjositor, pe cît de jos poate cădea un om. După toate aparențele, cuvintele ajungeau la urechi surde. Leo continuă totuși neobosit. Nu ești potrivit pentru asta, Merripen. Nu poți să faci ca beția ta să valoreze vreun ban. Și, spre deosebire de oamenii ca mine, care devin prietenoși cînd beau, tu te transformi într-un trol cu temperament urît. Leo făcu o pauză gîndindu-se cum ar fi mai bine să-l provoace. Alcoolul dezvăluie adevăratul caracter al cuiva, se spune.

Asta îl atinse. Merripen îi aruncă o privire întunecată, care cuprindea și furie și suferință. Surprins de violenta reacției, Leo ezită, înainte de a continua.

Înțelegea situația, mai bine decît credea sau voia să creadă ticălosul. Poate că nu cunoștea întreaga încîlceală misterioasă din trecutul lui Merripen, sau schimbările și revenirile complexe ale caracterului său, care-l făceau incapabil să o aibă pe femeia pe care o iubea. Dar știa un adevăr simplu, care le anula pe toate celelalte.

Viața era afurisit de scurtă!

– Să te ia naiba, murmură Leo plimbîndu-se înainte și înapoi. Ar fi preferat să ia un cuțit și să-și facă o rană în propriul lui trup, decît să spună ceea ce era nevoie să fie spus. Dar avea sentimentul că, într-un fel oarecare, el stătea între Merripen și distrugerea lui totală, că un stimulent al unor vorbe esențiale, un argument crucial, trebuia menționat. Dacă n-ai fi așa de încăpățănat, rosti el, n-ar fi nevoie să fac asta.

Merripen nu-i răspunse. Nici măcar nu-l privi.

Leo se întoarse într-o parte și își masă ceafa apăsîndu-și degetele pe mușchii rigizi.

– Tu știi că n-am vorbit niciodată despre Laura Dillard. De fapt, s-ar putea să fie prima oară cînd i-am pronunțat numele întreg, de cînd a murit. Dar am să-ți spun ceva despre ea, pentru că nu numai că ți-o datorez, pentru ceea ce ai făcut pentru moșia Ramsay, dar....

– Nu o face, Leo. Cuvintele erau pline de putere și reci. Ai să te simți prost.

– Ei bine, sînt bun la treaba asta. Și tu nu mi-ai lăsat nici o nenorocită de alternativă. Înțelegi unde te afli, Merripen? – o închisoare ridicată de tine. Și chiar după ce vei ieși de aici, vei fi în continuare prins în capcană. Toată viața ta vei fi într-o închisoare. Leo se gîndea la Laura, la particularitățile ei fizice, care nu mai erau chiar așa clare în mintea lui. Dar persistau să existe în sinea lui, ca amintirea luminii soarelui într-o lume ce devenise amarnic de rece, de la moartea ei.

Iadul nu era un abis de foc și pucioasă. Iadul însemna să te trezești singur, cu așternutul ud de lacrimile și de sămînța ta, conștient că femeia pe care ai visat-o nu se va întoarce niciodată la tine.

– De cînd am pierdut-o pe Laura, reluă Leo, tot ce am făcut a fost în principal un mod de a-mi petrece timpul. E greu să dai o para chioară pe ceva. Dar cel puțin pot trăi cu convingerea că am luptat pentru ea. Cel puțin am petrecut cu ea fiecare nenorocit de minut, pe care l-am avut. Și a murit știind că am iubit-o. Încetă să se mai plimbe și se uită cu dispreț la Merripen. Dar tu lepezi tot – și sfărîmi inima surorii mele – pentru că ești un afurisit de laș. Cum poți.... Se întrerupse, cînd Merripen se aruncă asupra grătilor zguduindu-le ca un nebun.

– *Taci din gură, afurisitul dracului....*

– Cu ce vei rămîne, după ce Win pleacă cu Harrow? insistă Leo. Vei sta în închisoarea ridicată de tine însuși în jurul tău, asta e evident. Dar Win va fi într-o situație mult mai rea. Ea va fi singură. Departe de familia ei. Căsătorită cu un bărbat, care o privește ca pe nimic altceva, decît ca pe un obiect decorativ, ce trebuie ținut pe un raft afurisit. Și ce se întîmplă cînd frumusețea ei se va ofili și ea își va pierde valoarea în fața lui? Atunci cum o va trata? Merripen stătea nemișcat, cu o figură schimonosită și cu moartea în priviri. E o fată puternică, spuse Leo. Am petrecut doi ani cu Win, privind-o în timp ce primea o provocare după alta. După bătăliile cărora le-a făcut față, e afurisit de îndreptățită să ia propriile ei hotărîri. Dacă vrea să riște avînd un copil – dacă se simte destul de puternică – e dreptul ei. Și dacă tu ești bărbatul pe care-l vrea, nu fi idiot respingînd-o. Leo își masă fruntea obosit. Nici tu, nici eu nu valorăm nimic, adăugă încet. O, tu poți să muncești pe moșie, poți să-mi arăți registrele de socoteli, să-i conduci pe arendași și inventarul și cămara ta puturoasă. Presupun că vom continua să o administrăm destul de bine. Dar nici unul

dintre noi nu va fi niciodată mai mult decît pe jumătate viu, asemeni celor mai mulți dintre oameni, singura deosebire fiind că noi o știm. Leo făcu o pauză, ușor surprins de senzația de încordare din jurul gîtului său, ca și cum ar fi fost strîns de un laț. Amelia mi-a spus odată despre bănuiala pe care a avut-o pentru o clipă. Și a preocupat-o. Mi-a spus că, atunci cînd Win și cu mine ne-am îmbolnăvit de scarlatină, iar tu ai făcut siropul acela mortal din cucută, ai pregătit mai mult decît era necesar. Și ai reținut o ceașcă din el pe noptiera lui Win, ca un fel de băutură macabră pentru noapte. Amelia a spus că, dacă Win murea, ea crede că tu ai fi băut restul de otravă. Și eu te-am urît întotdeauna pentru asta. Pentru că m-ai forțat pe mine să rămîn viu, fără femeia pe care am iubit-o, în timp ce tu nu aveai nici o intenția dracului să faci la fel. Merripen nu răspunse și nici nu dădu vreun semn că înregistrase vorbele lui Leo. Cristoase, omule! rosti Leo răgușit. Dacă ai avut intenția să mori cu ea, nu crezi că ar trebui să-ți aduni curajul să *trăiești* cu ea?

Nu se auzi nimic decît tăcerea, cînd Leo plecă de lîngă celulă. Se întreba ce dracu' făcuse, ce efect putea să aibă.

Se duse în biroul polițistului obștei și îi spuse să-i dea drumul lui Merripen.

– Totuși, mai așteaptă încă cinci minute, adăugă el sec. Am nevoie de un avans, în cursa asta.

După ce Leo a plecat, atmosfera de la masa cinei căpătase un ton hotărît de veselie. Nimeni nu voia să presupună cu voce tare motivul absenței lui Merripen, sau de ce a plecat Leo într-o misiune așa misterioasă.... Dar se pare că cele două situații aveau legătură.

Win era îngrijorată în tăcere. Își spunea cu severitate că nu era nici locul și nici dreptul ei să fie îngrijorată pentru Merripen. Apoi a devenit și mai îngrijortă. Și în timp ce se

forța să mai ia cîteva îmbucături de la masă, simțea că mîncarea i se oprește în gît.

S-a dus la culcare devreme, pretinzînd că o doare capul și i-a lăsat pe ceilalți în salon jucînd diverse jocuri. După ce Julian a însoțit-o pe scara principală, l-a lăsat să o sărute. Era un sărut lung și umed, în timp ce-i explora buzele. Dulceața răbdătoare a gurii lui peste a ei fusese – dacă nu răvășitoare – totuși foarte plăcută.

Win reflectă că Julian va fi un partener îndemînat și sensibil, cînd în final va reuși să-l convingă să facă dragoste cu ea. Dar nu părea grozav de înclinat spre această problemă, ceea ce era atît o dezamăgire, cît și o ușurare. Dacă ar privi-o vreodată măcar cu o urmă de foame și de nevoie, așa cum făcea Merripen, poate ar fi trezit o reacție în ea.

Însă Win știa că și dacă Julian o dorea, sentimentele lui nu se apropiau de cele ale lui Merripen – fundamentale și a-tot-cuprinzătoare. Și descoperi că e greu să și-l imagineze pe Julian pierzîndu-și calmul, în timpul celor mai intime acte. Nu și-l putea închipui transpirînd, gemînd și ținînd-o strîns. Știa din intuiție că Julian nu-și va permite niciodată să coboare la nivelul acela de abandonare.

De asemenea știa că, în viitor, exista posibilitatea ca Julian să se culce cu altă femeie. Gîndul o deprimă. Dar o astfel de îngrijorare nu era suficientă să o împiedice să se mărite. La urma urmei, adulterul cu greu putea fi numit o circumstanță neobișnuiă. În timp ce se considera un ideal social, ca un bărbat să-și țină jurămintele de fidelitate, cei mai mulți dintre oameni erau gata să scuze un soț care se abătea de la ele. Din punctul de vedere al societății, o soție trebuia să ierte.

Win se îmbăie și-și puse o cămașă albă de noapte, apoi se așeză în pat să citească puțin. Romanul, împrumutat de la Poppy, avea atît de multe personaje confuze

și o proză extinsă atît de înflorată, încît oricine putea să-și închipuie că autorul a fost plătit după numărul de cuvinte. După ce a citit două capitole, Win a închis cartea și a stins lampa. Stătea întinsă și se uita deprimată în întuneric.

Pînă la urmă somnul a cuprins-o. Dormea greu, salutînd cu bucurie evadarea. Dar nu peste mult timp, cînd mai era încă foarte întuneric, se trezi din vis luptîndu-se. În cameră se afla cineva sau ceva. Primul ei gînd fu că trebuie să fie sconcsul lui Beatrix, care uneori se strecura pe ușă, pentru a aduna obiectele ce-i stîrneau curiozitatea.

Frecîndu-se la ochi, Win tocmai voia să se ridice din pat, cînd alături se simți o mișcare. Peste ea trecu o umbră mare. Și înainte ca uluirea să lase loc fricii, auzi un murmur familiar și simți degetele fierbinți ale unui bărbat apăsate pe buzele ei.

– Eu sînt.

Sub mîna lui, buzele i se mișcară fără sunet.

Kev.

Lui Win i se strînse stomacul de plăcere, iar bătăile inimii îi pulsau în gît. Dar încă mai era furioasă pe el și pe ce anume *făcuse* cu el și, dacă a venit aici pentru o discuție la miezul nopții, a greșit jalnic. Fu gata să i-o spună, dar spre surpriza ei, simți pe gură punîndu-i-se o pînză, ce fu legată cu dexteritate la spate. În cîteva secunde, îi legase încheieturile mîinilor în față.

Win înțepenise de șoc. Merripen n-ar face niciodată așa ceva. Și totuși el era, l-ar fi recunoscut și dacă i-a fi atins doar mîinile. Ce voia? Ce îi trecea prin cap? Respirația lui era mai accelerată ca de obicei, în timp ce o mîngîia pe păr. Acum, că ochii ei se obișnuiseră cu întunericul, văzu că fața lui era dură și austeră.

Merripen îi scoase inelul cu rubin din deget și îl puse pe noptieră. Luîndu-i capul în mîini, privi în ochii ei larg deschiși și spuse doar trei cuvinte. Dar acestea explicau tot ce făcuse și tot ce intenționa să facă.

– Ești a mea.

O ridică cu ușurință, o așeză pe umărul lui puternic și o scoase afară din cameră.

Win închise ochii supusă și tremurînd. Scoase cîteva suspine, prin călușul care îi astupa gura, nu de nefericire sau frică, ci de o ușurare sălbatică. Acesta nu era un act impulsiv. Era un ritual. Era felul țigănesc de a face curte, ca în vechime, și nu cu jumătăți de măsură. Era răpită și sedusă.

În sfîrșit.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

În ce privește răpirea, a fost executată cu mare măiestrie. Nimeni nu se putea aștepta la ceva mai puțin din partea lui Merripen. Deși Win presupuse că o va duce în camera lui, el o surprinse când o scoase afară, unde îi aștepta un cal. Înfășurînd-o în haina sa, o ținu la piept și plecă cu ea călare. Nu spre poarta casei, ci spre pădure, prin ceața nopții și întunericul dens, ce în curînd va fi risipit de zori.

Win stătea lipită de el și relaxată, pentru că avea încredere în el, totuși zdruncinată de nervi. Acesta e Merripen și totuși nu e el. Latura, pe care întotdeauna o ținuse sub un control strict, fusese eliberată.

Merripen conduse expert calul prin crîngul de stejari și frasini. Și brusc apăru o căsuță albă, o siluetă fantomatică în întuneric. Win se întrebă cui îi aparținea. Era îngrijită și arăta ca nouă, cu fumul ridicîndu-se din coșul căminului. Era luminoasă, primitoare, ca și cum tocmai fusese pregătită pentru vizitatori.

Descălecînd, Merripen o luă pe Win în brațe și o depuse pe treapta din față.

– Nu te mișca, rosti el. Ea rămase supusă, în timp ce el priponea calul.

Merripen o apucă de încheieturile legate și o conduse înăuntru. Win îl urmă ușoară, captivă de bunăvoie. Căsuța era modest mobilată și mirosea a lemn și a zugrăveală proaspătă. Nu numai că nu avea locuitori permanenți, dar se pare că nimeni nu locuise niciodată acolo.

Ducînd-o pe Win în dormitor, Merripen o lăasă pe pat și o acoperi cu pături și lenjerie albă. Picioarele ei goale atîrnau peste marginea somierei, cînd se așeză dreaptă.

Merripen stătea în fața ei, lumina căminului făcînd să-i strălucească o parte a feței. Privirea îi era captată de ochii ei. Încet își scoase haina și o aruncă pe dușumea, nepăsător față de stofa fină. Cînd își trase peste cap cămașa cu gulerul desfăcut, Win fu surprinsă de lățimea puternică a torsului lui, de mușchii coastelor și de pielea oacheșă. Pe piept nu avea păr, pielea lucîndu-i ca satinul, încît degetele ei se încordară de nevoie de a o atinge. Se simți roșind anticipat, cu fața aprinsă de fierbințeală.

Ochii negri ai lui Merripen îi observau reacția. Simți că el înțelege ce voia ea, de ce avea nevoie, chiar mai mult decît își închipuia ea. Își scoase ghetetele, le aruncă deoparte și veni mai aproape, pînă ce ea îi simți mireasma sărată de mascul. El îi atinse gulerul tivit cu dantelă al cămășii de noapte, pipăindu-l încet. Apoi mîna îi alunecă peste piept luînd forma sînului. Apăsarea fierbinte o înfioră, senzație ce ajunse pînă la sfîrcuri. Ea ar fi vrut să o sărute chiar acolo. Voia așa de mult, încît nu mai avu astîmpăr, degetele de la picioare i se chirciră și buzele i se desfăcură într-un oftat, sub pînza de pe gură.

Spre ușurarea ei, Merripen se îndreptă spre ceafa ei și îi dezlegă călușul.

Roșie și tremurînd, Win reuși o șoaptă nesigură:

– Tu....tu n-aveai nevoie să te folosești de toate astea. Aș fi rămas foarte tăcută.

Tonul lui Merripen fu grav, dar în profunzimea ochilor lui era o scînteie păgînă.

– Cînd hotărăsc să fac ceva, îl fac așa cum trebuie.

– Da. Scoase un suspin de plăcere, cînd degetele lui i se plimbară prin păr și îi atinseră pielea capului. Știu.....

Legănîndu-i capul în mîini, se aplecă și o sărută blînd, cu pătrunderi fierbinți și superficiale în gură și cînd ea

răspunse o pătrunse și mai adânc, pretinzînd și mai mult. Sărutul continuă mai mult, și mai mult, făcînd-o să-și piardă răsufarea și să se încordeze, limba ei îndrăznind lacomă să treacă peste dinții lui. Era așa absorbită să-l guste, așa de năucită de vibrația ce se trezea în ea, încît îi luă ceva timp, pînă își dădu seama că era întinsă pe spate pe pat, alături de el și cu mîinile legate aruncate deasupra capului.

Buzele lui alunecară peste gîtul ei, savurînd-o cu sărutări încete și deschise.

– Un....unde sîntem? reuși ea să întrebe tremurînd, cînd gura lui descoperi un loc deosebit de sensibil.

– Căsuța paznicului de vînătoare. Întîrzie asupra locului acela vulnerabil, pînă cînd ea se crispă.

– Unde e paznicul?

Vocea lui vibră de pasiune.

– Nu avem încă așa ceva.

Win își frecă obrazul și bărbia de buclele grele ale părului lui, savurîndu-i prezența.

– Cums se face că n-am văzut niciodată acest loc?

El ridică capul.

– E departe în pădure, șopti el, departe de zgomote. Se juca cu sînul ei, pipăindu-i blînd vîrfurile. Paznicul de vînătoare are nevoie de pace și liniște, pentru a se îngriji de păsări.

Win simțea orice în sinea ei, numai pace și liniște nu, cu nervii întinși la maximum, cu încheieturile mîinilor trăgînd de legăturile de mătase. Murea de dorința de a-l atinge, de a-l înbrățișa.

– Kev, dezleagă-mi mîinile. El clătină din cap. Trecerea lentă a mîinii lui pe partea ei din față o făcu să se arcuiască. O, te rog, oftă ea. Kev.....

– Șșșt, murmură el. Încă nu. Gura lui trecu flămîndă peste a ei. Te doresc de atît de mult timp. Am avut așa de multă nevoie de tine. Dinții lui îi prinseră buza inferioară

cu o delicatețe stîrnită. O atingere a mîinilor tale și n-aș fi rezistat o secundă.

– Dar vreau să te iau în brațe, rosti ea rugătoare.

Privirea lui o înfioră.

– Înainte de a termina, iubito, o să mă iei în brațe cu fiecare parte a trupului tău. Îi acoperi bătăile sălbatice ale inimii cu palma lui blîndă. Coborînd capul, îi sărută obrazul fierbinte și șopti: înțelegi ce vreau să fac, Win?

Ea inspiră spasmodic.

– Așa cred. Amelia mi-a spus cîte ceva, mai de mult. Și desigur, primăvara toată lumea le vede pe oi și pe vite. Aceasta îi smulse lui un zîmbet.

– Dacă acesta e standardul la care sînt cotate, n-o să avem nici un necaz.

Ea îl apucă cu brațele legate și făcu efortul de a se ridica, pentru a-i ajunge la gură. El o sărută, împingînd-o din nou în pat, furișîndu-și cu grijă unul dintre genunchi între coapsele ei. Blînd, mai mult și mai mult, pînă cînd ea simți o apăsare intimă pe o parte a ei ce începu să o doară. Frecarea subtilă și ritmică o făcu să se crispeze, un fel de plăcere sinuoasă, înfrigurată emanînd din fiecare împingere înceată. Uimită, Win se întrebă că dacă făcea acest lucru cu un bărbat pe care îl cunoștea așa de bine, de atîta timp, nu era într-un fel mult mai jenant, decît să facă dragoste cu un străin.

Noaptea se transformă în zi, dimineața argintie năvălind în cameră. Pădurea se trezea în ciripit și foșnete.... ciocîrliei, rîndunici. Se gîndi deodată la toți cei rămași în casa Ramsay.....În curînd vor descoperi că lipsește. Un fior o străbătu, cînd se întrebă dacă o vor căuta. Dacă se va întoarce tot virgină, orice viitor cu Merripen era în mare pericol.

– Kev, șopti ea agitată, poate că ar trebui să te grăbești.

– De ce? Întrebă el cu buzele lipite de gîtul ei.

– Mi-e teamă că cineva ne va opri.

El înalță capul.

– Nimeni nu ne va opri. O armată întreagă ar putea să înconjoare căsuța. Explozii. Fulgere. Și totuși, se va întîmpla.

– Eu cred că ar trebui să te grăbești.

– Dar tu? Merripen zîmbi într-un fel care îi opri inima. Cînd e relaxat și fericit, gîndi ea, e bărbatul cel mai frumos care a existat vreodată.

El îi caută cu dibăcie gura, diștrăgînd-o cu sărutări profunde și arzătoare. În același timp, îi apucă partea din față a cămășii de noapte și trase, rupînd-o de sus pînă jos, ca și cum n-ar fi fost altceva decît dantelă de hîrtie. Win scoase un suspin rușinat, dar rămase liniștită.

Merripen se ridică deasupra ei. Apucînd-o de încheieturi, le trase iar peste capul ei, expunîndu-i trupul în întregime și făcîndu-i sîinii să se întărească. Se uita la sfîrcurile roz deschis. Mîrîitul blînd din gît o făcu să vibreze. Se aplecă și-și deschise gura peste sfîrcul sînului drept și îl ținu pe limbă... așa de fierbinte....încît ea se înfioră, ca și cum contactul ar fi fript-o. Cînd privi, sfîrcul era mai roșu și mai tare decît fusese înainte.

Ochii lui erau înecați de pasiune, cînd îi sărută și celălalt sîn. Limba lui transformă sfîrcul moale într-un boboc aspru, pe care-l potoli cu mișcări fierbinți. Ea se presă în umezeala aceea, respirația amestecîndu-i-se cu mici suspine. El îi apucă sfîrcul între dinți, îl mușcă cu grijă, dîndu-i bobîrnace. Win gemu cînd mîinile lui puternice îi mîngîiară trupul, poposind în locuri de o sensibilitate insuportabilă.

Ajungîndu-i la coapse, încercă să le desfacă, dar rușinoasă Win le ținea strîns lipite. Dorința ei de a continua îi fu împiedicată de faptul că realiză că se ivise o umezeală

abundentă, *acolo*, lucru la care nu se așteptase și despre care nu i se spusese nimic.

– Am crezut că ai spus să mă grăbesc? șopti Merripen lângă urechea ei plimbându-și buzele pe fața aprinsă.

– Dezleagă-mi mâinile, se rugă ea, tulburată. Am nevoie să... ei bine, să curăț.

– Să cureți? Aruncându-i o privire ironică, Merripen dezlegă mătasea din jurul încheieturilor. Vrei să spui, să cureți camera?

– Nu, pe mine.

Perplexitatea adânci un șanț între sprâncenele lui negre. Mîngîie despărțitura dintre coapsele ei strîns lipite și din reflex, ea le strînse și mai tare. Dîndu-și seama care era problema, el zîmbi ușor, în timp ce fu năpădit de o tandrețe inexprimabilă.

– Asta te îngrijorează? Îi desfăcu picioarele, pipăind netezimea umedă cu degete blînde. Că ești umedă aici? Ea închise ochii și dădu din cap scoțînd un sunet sugrumat. Nu-i nimic, o liniști el. Așa e bine, este așa cum trebuie să fie. Asta mă ajută pe mine să intru în tine și... Respirația lui se înăspri. O, Win, ești așa de dulce, lasă-mă să te ating, lasă-mă să te am....

Cu o modestie agonizantă, Win îl lăsă să-i desfacă și mai mult coapsele. Încercă să rămînă liniștită și tăcută, dar șoldurile îi săltară, cînd el ajunse în locul acela care devenise aproape dureros de sensibil. El murmură blînd, absorbit pasional de carnea moale de femeie. Mai multă umezeală, mai multă căldură, atingerea lui fiind ușoară, de jur împrejur și pe deasupra, înghiontind-o tandru, pînă cînd un deget îi pătrunse înăuntru. Ea înțepeni și oftă, iar invazia fu imediat retrasă.

– Te-am rănit?

Ea ridică pleoapele.

– Nu, se minună ea. De fapt, n-am simțit nici o durere. Întinse gîtul pentru a se uita între ei. E sînge acolo? Poate că ar trebui.....

– Nu, Win.... avea pe față o expresie de spaimă aproape comică. Ceea ce tocmai am făcut nu provoacă nici durere, nici sînge. Și după o pauză scurtă: cînd am să o fac cu membrul meu, totuși, probabil că o să te doară al naibii.

– Ooo! Ea cumpăni pentru o clipă. Acesta e cuvîntul pe care bărbații îl folosesc pentru părțile lor intime?

– Una dintre vorbele folosite de *gagii*.

– Și țiganii cum îi spun?

– Îi spun *kori*.

– Și ce înseamnă?

– Țeapă.

Win aruncă o privire timidă spre protuberanța masivă ce îi întindea pantalonii.

– Cam prea substanțială pentru o țeapă. Am crezut că folosesc un cuvînt mai adecvat. Dar presupun....Inspiră repede, cînd mîna lui se duse mai jos. Presupun că dacă vrei trandafiri, trebuie....degetul lui alunecase din nou în ea.....să suporti eventualii țepi.

– Curată filozofie. Blînd el mîngîie și ațîță interiorul strîmt al trupului ei.

Degetele de la picioarele ei se chirciră, cînd tensiunea haină i se zbugiumă adînc în abdomen.

– Kev, eu ce trebuie să fac?

– Nimic. Lasă-mă doar să-ți produc plăcere.

Toată viața ei tînjise după așa ceva, fără să știe de fapt ce era, această blîndă, surprinzătoare contopire cu el, această dulce dizolvare a eului. Această încolăcire reciprocă. Fără îndoială, el se controla și totuși o devora minunîndu-se. Se simți absorbînd senzația, cu trupul ei infuzat de culoare și căldură.

Merripen nu voia să o lase să ascundă nimic din ea de el....lua ce voia întorcîndu-i și ridicîndu-i trupul, rostogolind-o dintr-o parte în alta, în permanență cu grijă, dar

cu o insistență pasionată. Îi sărută subsuorile și pe laturi, și peste tot, plimbându-și limba de-a lungul fiecărei curbe și cută umedă. Încet, încet, plăcerea acumulată se schimbă în ceva întunecat și crud și ea gemu de durerea provocată de o nevoie acută.

Bătăile inimii ei reverberau peste tot, în sîni, în membre și în stomac, chiar și în vârful degetelor de la mîini și de la picioare. Era prea mult, această sălbăticie pe care o stîrnise el. Imploră o clipă de răgaz.

– Nu încă, rosti el cu respirața neregulată și cu un ton dur de triumf, pe care ea încă nu-l înțelegea.

– Te rog, Kev....

– Ești așa de aproape, pot să o simt. O, Doamne.... Îi luă capul în mîini și o sărută hămesit spunîndu-i lipit de buzele ei : nu trebuie să mă opresc încă. Lasă-mă să-ți arăt de ce.

Ei îi scăpă un scîncet, cînd el se lăsă să alunece în jos între coapsele ei, cu capul aplecat peste locul umflat, pe care-l excitase cu degetele. Își puse gura pe locul acela, lingînd delicat strîmtoarea sărată, desfăcînd-o cu degetele. Ea încercă să se ridice în șezut, dar căzu înapoi pe perne, cînd el găsi ceea ce voise, cu limba lui puternică și udă.

Era desfăcută sub el ca un sacrificiu păgîn, scăldat în lumina zilei ce acum umplea camera. Merripen i se închină cu lingeri fierbinți, line, savurînd încîntat gustul cărnii ei. Gemînd, ea își strînse picioarele în jurul capului lui, și el se apucă deliberat să muște și să lingă interiorul palid al unei coapse, apoi al celeilalte. Desfătîndu-se de ea. Vrînd totul.

Win înfipse disperată degetele în părul lui și uitînd de rușine îi dirijă înapoi, cu trupul arcuindu-se indescrîtibil... *aici, te rog, mai mult, mai mult, acum....* și gemu cînd el își încheștă gura pe ea, atingînd-o într-un ritm rapid. O podidi

plăcerea, făcînd-o să scoată un strigăt plin de uimire, înțepenindu-o și paralizînd-o timp de cîteva secunde chinuitoare. Fiecare mișcare, măsură și puls din univers se diluaseră într-o fierbințeală irezistibilă, alunecoasă, întuită acolo, în locul acela crucial, apoi totul cedă, senzațiile și tensiunea cutremurînd-o minunat și rămase epuizată de înfiorări puternice și binecuvîntate.

Win se relaxă fără speranță, cînd spasmele i se domoliră. Era cuprinsă de o sfîrșeală incandescentă, un sentiment de pace atotcuprinzător care nu-i permitea nicio mișcare. Merripen plecă de lîngă ea, doar atît cît să se dezbrace complet. Gol și excitat se întoarse spre ea. O ridică, în nevoia lui masculină brută și se așeză peste ea.

Ea ridică brațele spre el, cu un murmur moleșit. Spatele lui era dur și neted sub degetele ei, mușchii răsuindu-se la atingerea ei. Capul lui coborî, obrazul ras atingîndu-l aspru pe al ei. Ea îi primi forța cu o supunere totală, îndoindu-și genunchii și ridicîndu-și șoldurile, pentru a-l cuprinde.

La început el împinse blînd. Carnea inocentă rezistă usturînd, din cauza pătrunderii. Apoi ei pătrunse și mai cu forță, iar lui Win i se opri respirația din cauza durerii arzătoare provocată de intrarea lui. Prea mult din el, prea tare, prea adînc. Ca o reacție, ea se crispă și el se îngropă mai tare în ea culcînd-o și icnind să rămînă liniștită, spunîndu-i să aștepte, pentru că dacă nu se va mișca, va fi mai bine. Amîndoi se liniștiră respirînd puternic.

— Trebuie să mă opresc? șopti Merripen aspru, cu fața încordată. Chiar și acum, în momentul cel mai puternic al dorinței, era preocupat de ea. Înțelegînd ce îl costa pe el să-i ceară asta, cît de mult o dorea, Win fu copleșită de iubire.

— Nici măcar să nu te gîndești să te oprești acum. Îl mîngîie încurajîndu-l rușinată. El gemu și începu să se

miște, tremurînd din tot trupul, în timp ce se împingea în ea.

Deși fiecare pătrundere îi cauza o durere ascuțită, în locul unde se întâlneau, Win încercă să-l tragă și mai în adînc. Sentimentul de a-l avea în ea era mult mai puternic decît durerea, sau plăcerea. Era o necesitate.

Merripen se uită la ea, cu ochii strălucind pe fața îmbujorată. Arăta feroce și hămesit și chiar puțin dezorientat, ca și cum experimenta ceva dincolo de țelul unui bărbat obișnuit. Abia acum își dădu ea seama de enormitatea pasiunii lui, de anii în care o acumulase, în ciuda tuturor eforturilor lui de a o înăbuși. Ce dur luptase împotriva sortilor, din motive pe care ea încă nu le înțelegea pe deplin. Dar acum îi poseda trupul, cu o adorație și intensitate ce eclipsau toate celelalte sentimente.

Și o iubea ca pe o femeie, nu ca pe o creatură eterică. Sentimentele lui pentru ea erau sîngeroase, viguroase, elementare. Exact cum voise și ea.

Și îl primi, îl primi, înconjurîndu-l cu picioarele ei subțiri, îngropîndu-și fața între gîtul și umărul lui. Îi plăceau sunetele pe care le scotea, mîrîitul și mormăitul, asprimea respirației lui care o inunda. Și forța lui în jur și în ea. Cu tandrețe îi mîngîie spatele și coastele și îi depuse sărutări pe gură. El păru electrizat de atențiile ei, mișcările lui accelerîndu-se, cu ochii strîns închiși. Apoi o pătrunse și rămase așa, după care se scutură, ca și cum era pe punctul de a muri.

— Win, gemu el îngropîndu-și fața în a ei. Win! Silaba simplă conținea toată credința și pasiunea a mii de rugăciuni.

Trecură minute întregi, înainte ca vreunul din ei să vorbească. Stăteau înlănțuiți, contopiți și uzi, fără să vrea să se despartă.

Win zîmbi cînd simți buzele lui Merripen plimbîndu-se pe fața ei. Cînd ajunse la bărbie, o mușcă ușor.

– Nu pe un pedestal, rosti el cu duritate.

– Hmmm? Se agită, ridicînd mîna să-i mîngîie țepii de pe obraji. Ce vrei să spui?

– Ai spus că te-am așezat pe un pedestal....îți amintești?

– Da.

– N-a fost deloc așa. Întotdeauna te-am purtat în inima mea. Întotdeauna. Am crezut că asta ar trebui să fie deajuns.

Mișcată, Win îl sărută blînd.

– Ce s-a întîmplat, Kev? De ce ți-ai schimbat părerea?

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Kev nu intenționa să răspundă, pînă cînd nu se ocupa întîi de ea. Coborî din pat și se duse în mica bucătărie, ce era prevăzută cu un cuptor și un rezervor de apă din alamă, dotat cu conducte ce treceau printr-un cuptor, pentru a produce instantaneu apă fierbinte. Umplînd un bidon cu apă caldă, îl aduse în dormitor, împreună cu un prosop curat.

Se opri, la vederea lui Win, care stătea lungită pe o parte, cu curbele gațioase acoperite cu cearșaful alb, cu părul răspîndit pe umeri în revărsări de aur argintiu. Și cel mai minunat dintre toate, era blîndețea sătului a feței și roșeața umflată a buzelor pe care le sărutase, și le sărutase.... Era o imagine izvorîta din cele mai tănuite visuri ale lui, așa cum stătea în pat, așteptîndu-l.

Umezi prosopul cu apa caldă și dădu la o parte cearșaful, bucurîndu-se de frumusețea ei. Ar fi vrut-o indiferent cum, virgină sau nu.... dar în sinea lui își dădea seama de satisfacția de a fi fost primul ei bărbat. Nimeni altcineva, în afară de el, n-a atins-o, nu i-a stîrnit plăcerea, n-a privit-o.... cu excepția....

— Win, rosti el încruntîndu-se, în timp ce o ștergea apăsînd prosopul aburînd între coapsele ei. La clinică, ai îmbrăcat vreodată altceva decît echipamentul tău de gimnastică? Adică, Harrow s-a uitat vreodată la tine?

Fața ei era stăpînită, dar exista o lucire de amuzament în ochii ei de un albastru așa bogat.

– Mă întrebi dacă Julian m-a văzut vreodată goală, în exercițiul profesiei?

Kev era gelos și amîndoi știau asta, dar nu se putu abține să nu se încrunte.

– Da.

– Nu, n-a făcut-o, rosti ea afectată. Era interesat de sistemul meu respirator, care așa cum știi în mod cert, se află într-un loc foarte îndepărtat de organele de reproducere.

– E interesat de mai mult, decît de plămîinii tăi, rosti întunecat Kev.

Ea zîmbi.

– Dacă speri să mă îndepărtezi de întrebarea pe care ți-am pus-o mai devreme, să știi că nu funcționează. Ce s-a întîmplat cu tine noaptea trecută, Kev?

El clăti petele de sînge de pe prosop, îl stoarse și-l apăsă din nou fierbinte între coapsele ei.

– Am fost reținut.

Ochii ei se deschiseră mari.

– În temniță? Acolo s-a dus Leo? Să te scoată?

– Da.

– În numele cerului, de ce te aflai în spatele gratiilor?

– M-am bătut, la cîrciumă.

Plescăi din limbă de cîteva ori.

– Asta nu seamănă cu tine.

Declarația era încărcată de o asemenea ironie lipsită de intenție, încît Kev aproape rîse. De fapt, doar cîteva pufăieli apărură din fundul pieptului și era așa de amuzat și de mizerabil totodată, încît nici nu putea vorbi. Expresia lui trebuie că arăta destul de ciudat, deoarece Win se uită la el intens, apoi se ridică. Își luă compresa și o puse deoparte și-și trase cearșaful peste sîni. Apoi plimbă o mîină ușoară și grațioasă peste umărul lui gol, atingerea ei potolindu-l. Și continuă să-l mîngîie, pe piept, pe ceafă, pe

abdomen și fiecare mișcare iubitoare a mîinii ei părea să erodeze și mai mult bariera auto-impusă de el.

– Pînă cînd am intrat în familia voastră, rosti el răgușit, era singurul scop pentru care existam. Să mă bat. Să rănesc oameni. Am fost.... monstruos. Privind în ochii lui Win, nu văzu nimic decît interes.

– Mai spune-mi, șopti ea. El clătină din cap. Un fior îi trecu pe spinare. Mîna ei alunecă în jurul cefii lui. Încet îi trase capul pe umărul ei, astfel încît fața lui era pe jumătate ascunsă. Mai spune-mi, îl îndemnă ea.

Kev era pierdut, incapabil să-i refuze ceva. Și știa că e pe cale să mărturisească, ceea ce o va dezgusta și o va revolta, dar se trezi totuși făcînd-o.

Îi relevă toată lipsa lui de îndurare, încercînd să o facă să înțeleagă ce ticălos vicios fusese și încă mai era. Îi povesti despre băieții pe care îi bătuse măr, despre cei de care se temea că mai tîrziu au murit, fără să fie vreodată sigur. Îi spuse cum trăise ca un animal, mîncînd rămășițe, cum fusese un bătauș, un hoț, un calic. Îi povesti despre cruzimile și umilințele pe care le suportase.

Kev își reținuse întotdeauna mărturisirile în el însuși, acum însă se revărsau ca niște gunoaie. Și fu îngrozit cînd își dădu seama că și-a pierdut cu desăvîrșire controlul, că de cîte ori încerca să se oprească, tot ce reușea era o atingere blîndă și un murmur din partea lui Win și astfel divulga totul, ca un criminal în fața preotului, pe eșafod.

– Cum pot eu să te ating cu mîinile astea? întrebă el sfîșiat de suferință. Cum poți să mă lași? Dumnezeuule, dacă ai ști tot ce am făcut....

– Îmi plac mîinile tale, murmură ea.

– Nu sînt destul de bun penru tine. Și nimeni nu e. Cea mai mare parte dintre bărbați, buni sau răi, au limite în ceea ce pot face, chiar și pentru cineva pe care-l iubesc. Eu nu am așa ceva. Nici Dumnezeu, nici morală, nici

credință în nimic. Cu excepția ta. Tu ești religia mea. Aș face orice îmi ceri. M-aș bate, aș fura, aș ucide pentru tine. Aș.....

– Șșșșt. Taci. Dumnezeu mare! I se tăiase răsufllarea. Nu e nevoie să încalci nicio poruncă, Kev.

– Tu nu înțelegi, rosti el trăgându-se înapoi, pentru a se uita la ea. Dacă ai fi crezut ceva din ceea ce ți-am spus....

– Ba înțeleg. Fața ei era ca a unui înger, blîndă și plină de compasiune. Și cred ce mi-ai spus.... dar nu sînt deloc de acord cu concluziile pe care se pare că le-ai tras tu. Mîinile ei se ridicară, modelîndu-se după obrajii lui netezi. Ești un bărbat bun, iubitor. *Țiganul baro* a încercat să ucidă în tine toate astea, dar n-a reușit. Din cauza forței tale. Din cauza inimii tale. Se întinse înapoi pe pat și îl trase lîngă ea. Liniștește-te, Kev, șopti ea. Unchiul tău a fost un om rău și ceea ce a făcut trebuie îngropat odată cu el. "Lasă mortul să îngroape morții", știi ce înseamnă asta? El scutură din cap. Să lași trecutul în urmă și să privești doar la ce te așteaptă în viitor. Doar așa poți să găsește o nouă cale. O nouă viață. Este o zicală creștină....dar poate însemna ceva și pentru un țigan, așa cred.

Și într-adevăr însemna mai mult decît ar fi putut Win să realizeze. Țiganul era extrem de superstițios privind moartea și morții, distrugînd tot ce aparținuse celor care au murit, pronunțînd numele decedatului cît mai rar posibil. Era în beneficiul mortului, ca și al celor vii, să-l oprească pe acesta să revină în lumea celor vii, ca o fantomă nefericită. Lasă mortul să îngroape morții....dar el nu era sigur că putea.

– Greu să lași totul în urmă, rosti el cu voce groasă. Greu să uiți.

– Da. Brațele ei se strînseră în jurul lui. Dar vom umple mintea ta cu lucruri mult mai bune, la care să te

gîndești. Kev rămase tăcut vreme îndelungată apăsîndu-și urechea pe inima lui Win, ascultînd bătaia regulată și ritmul respirației ei. De cînd te-am văzut prima oară, am știut ce vei înseamna pentru mine, murmură pînă la urmă Win. Ce băiat sălbatic și furios erai! Te-am iubit imediat. Și tu ai simțit la fel, nu? El dădu ușor din cap desfătîndu-se cu senzațiile pe care i le oferea. Pielea ei mirosea dulce ca o delicatesă, cu o vagă urmă de mosc feminin. Mi-am pus în cap să te îmblînzesc, continuă ea. Nu în toate sensurile. Dar suficient cît să pot rămîne aproape de tine. Își trecu degetele prin părul lui. Om insuportabil! Ce te-a făcut să mă răpești, cînd știai că aș fi venit de bunăvoie?

– Am demonstrat ceva, rosti el cu voce înăbușită.

Ea chicoti și îl mîngîie pe cap, atingerea unghiilor ei făcîndu-l aproape să toarcă.

– Demonstrația ta a fost bine primită. Acum trebuie să ne ducem înapoi?

– Vrei asta?

Win clătină din cap.

– Totuși...nu mi-ar dispăcea să am ceva de mîncat.

– Am adus mîncare aici, înainte de a merge după tine.

Ea își plimbă drăgăstos vîrfurile degetului pe marginea urechii lui.

– Ce ticălos eficient ești. Deci, am putea să stăm aici toată ziua?

– Da.

Win se răsuci de plăcere.

– Oare va veni cineva după noi?

– Mă îndoiesc. Kev trase de pe ea lenjeria de pat și își băgă nasul în valea amplă a sînilor ei. Și am să o omor pe prima persoană, care s-ar apropia de prag. Un rîs liniștit îi scăpă ei din gît. Ce e? întrebă el fără să se miște.

– O, mă gîndeam la toți anii pe care i-am petrecut încercînd să cobor din pat, ca să fiu cu tine. Și cînd am venit acasă, tot ce am vrut era să mă întorc în pat. Cu tine.

Pentru micul dejun avură ceai tare și plăcintă, ca și brînză topită pe felii subțiri de pîine prăjită cu unt. Înfășurată în cămașa lui Merripen, Win se așează pe un scaunel din bucătărie. Se desfăta privind jocul mușchilor de pe spatele lui, în timp ce turna apă aburindă într-o cadă. Zîbind băgă în gură ultima bucățică de plăcintă.

– Să fii răpită și violată, comentă ea, asta îți stîrnește apetitul.

– Ca și violatorului.

Părea că există o aură aproape magică în acest loc obișnuit, în această căsuță mică și liniștită. Win se simțea ca și cum fusese prinsă într-un fel de descîntec fermecat. Aproape îi era frică că visează, că se va trezi singură în patul ei cast. Dar prezența lui Merripen era prea viguroasă și reală, pentru a fi un vis. Și micile dureri și spasme din trupul ei îi oferiră o dovadă în plus că fusese luată. Posedată.

– Pîna la ora actuală toți știu, rosti Win absentă, gîndindu-se la cei din Casa Ramsay. Bietul Julian! Trebuie că e furios.

– Dar ce zici de inimă sfărîmată? Merripen puse deoparte oala cu apă și veni spre ea, doar cu pantalonii pe el.

Win se încruntă gînditoare.

– Va fi dezamăgit, așa cred. Și mai cred că îi pasă de mine. Dar nu, inima nu-i va fi sfărîmată. Se rezemă de el și, în timp ce o mîngîia pe păr, obrazul ei se lipi de netezimea întinsă a pieptului lui. Nu m-a vrut niciodată, în felul în care m-ai vrut tu.

– Orice bărbat, care n-ar face-o, ar însemna că e eunuc. În respirație îi apăru o întrerupere, cînd Win îi sărută marginea buricului. I-ai spus ce a zis doctorul londonez? Că ești suficient de sănătoasă pentru a da naștere la copii? Win dădu din cap. Și ce a spus Harrow?

– Julian mi-a spus că aș putea să consult o legiune de medici și să obțin oricîte opinii, care să mă conducă la

concluzia pe care o vreau. Dar din punctul lui de vedere, trebuie să nu am copii.

Merripen o ridică în picioare și se uită la ea, cu o expresie insondabilă.

– Nu vreau să te expun vreunui risc. Dar nu cred nici în Harrow, nici în părerile lui.

– Pentru că te gîndești la el ca la un rival?

– Asta ar fi o latură, admise el. Dar mai e și instinctul. Există ceva....care-i lipsește acestui om. Ceva la el e fals.

– Poate că din cauză că e medic, sugeră Win, înfiorîndu-se cînd Merripen îi scoase de pe ea cămașa. Bărbații cu profesia lui par deseori distanți. Superiori, chiar. Dar asta e ceva necesar, din cauză că....

– Nu e asta. Merripen o duse la cadă și o ajută să se scufunde în ea. Win oftă, nu numai din cauza fierbințelii apei, dar și pentru că era goală în fața lui. Modestia ei fu pusă la și mai grea încercare, cînd Merripen îngenunchie lângă cadă și începu să o spele. Însă felul lui de a proceda nu era deloc lasciv, ci plin de grijă și ea nu se putu stăpîni să nu se relaxeze sub acțiunea acestor mîini puternice, mîngîietoare.

– Încă îl mai suspectezi pe Julian că i-a făcut rău primei lui soții, știu asta, rosti Win în timp ce Merripen o îmbăia. Dar e un vindecător. Nu ar face rău nimănui, cu atît mai puțin propriei lui soții. Facu o pauză, cînd îi descifra expresia. Nu mă crezi. Ești hotărît să crezi ce e mai rău despre el.

– Cred că se simte îndreptățit să se joace cu viața și cu moartea. Ca zeii din poveștile acelea mitologice, de care tu și surorile tale sînteți atît de îndrăgostite.

– Nu-l cunoști pe Julian, așa ca mine. Merripen nu răspunse, continuă doar să o spele. Ea îi privi fața întunecată, prin vălul de aburi, la fel de frumoasă și implacabilă, ca sculptura antică a unui luptător babilonian. N-ar

trebui să-mi bat capul să-l apăr, continuă ea mîhnită. Nu vei fi niciodată dispus să gîndești bine despre el, nu-i așa?

– Așa e, admise el.

– Și dacă ai fi crezut că Julian e un om mai bun? Întrebă ea. I-ai fi permis să se însoare cu mine?

Îi văzu mușchii gîtului încordîndu-se, înainte de a răspunde.

– Nu. Era o undă de dușmănie în răspunsul lui. Sînt prea egoist pentru asta. N-aș fi putut niciodată să permit să se întîmple. Dacă s-ar fi ajuns la asta, te-aș fi răpit în ziua nunții.

Win ar fi vrut să-i spună, că nu-și dorea să fie nobil. Era fericită – emoționată – să fie iubită exact în acest fel, cu o pasiune care nu lăsa loc pentru nimic altceva. Dar înainte de a putea rosti un cuvînt, Merripen o săpunise mai bine și mîna lui alunecă peste punctele sensibile dintre coapsele ei.

O atingea cu dragoste. Și ca un stăpîn. Ochii ei erau pe jumătate închiși. Degetele lui se introduseră în ea, iar brațul liber o înconjură prin spate și ea se sprijini slabă în leagănul dintre pieptul lui tare și umăr. Chiar și această mică invazie o duru. Carnea ei era prea de curînd iritată și neobișnuită să fie pătrunsă. Dar apa fierbinte o liniști și Merripen era așa de blînd, încît coapsele ei se relaxară, susținute de căldura ce o legăna.

Respira aerul dimineții, luminos prin abur, mirosind a săpun, a lemn și a cupru încins. Și mireasma amețitoare a iubitului ei. Își frecă buzele de umărul lui, savurînd gustul bogat al pielii sărate.

Degetele lui calde și excitante o atinseră din nou, ca legănarea leneșă a trestiiilor unui rîu.....degete viclene, ce în curînd descoperiră unde le dorea ea cel mai mult. Se jucă cu ea, o desfăcu investigînd încet moliciunea curbă și locurile sensibile din ea. Orbește se întinse și-l apucă

de încheietura puternică, simțind mișcările complexe ale osului și ale tendoanelor. El își alunecă în ea două degete, cu degetul mare înconjurându-i sexul în cercuri tandre.

Apa se revărsă din cadă, când începu să se ridice ritmic, înfigându-se în mîna lui. Dar când al treilea deget lucră înăuntru, se strînse și gemu protestînd – era prea mult, nu putea – dar el îi șopti că putea, că trebuie, și o dilată cu grijă și îi captă gemetele cu gura.

Lărgindu-se și plutind, Win se simți pierdută, deschisă senzualității degetelor care intrau în ea. Se simțea lacomă și sălbatică, ondulîndu-se să capteze și mai mult din plăcerea aceea răvășitoare. Și îl încheștă puțin, mîinile ei zgîriind pielea tare și el mîrîi, ca și cum i-ar fi făcut plăcere. Un țipăt scurt îi părăsi buzele, la primul șoc al eliberării. Încercă să și-l înăbușe, dar altul fu smuls din ea și altul și apa din baie clipoci când se cutremură, apogeul prelungindu-se prin pătrunderea delicată și insistentă, care continuă, pînă când deveni fără vlagă și gîfîia.

Așezînd-o în cada mai ridicată la un capăt, Merripen o lăsă cîteva minute. Udîndu-se cu apa aburindă, era prea suprasaturată pentru a întreba, sau a observa unde se duce. Și se întoarse cu un prosop mare și o ridică din baie. Stătea pasivă în fața lui, lăsîndu-l să o șteargă ca pe un copil. Și când se sprijini de el, văzu pe pielea lui mici urme roșii, nu prea adînci, dar fără îndoială marcante. Ar fi trebuit să-și ceară scuze oripilată, dar tot ce voia era să o facă din nou. Să se desfete cu el. Era așa de puțin obișnuit pentru ea, încît se retrase în ea însăși, pentru a se gîndi mai bine.

Merripen o duse înapoi în dormitor și o așeză în patul proaspăt schimbat. Alunecă adînc sub pături și-l așteptă moțîind, în timp ce el se duse să se spele și să golească cada. Trecea printr-o senzație, pe care nu o experimentase de ani întregi.....felul de bucurie incandescentă pe

care o simțise când era copilă și se trezea în dimineața de Crăciun. Rămînea liniștită în pat, savurînd conștientizarea tuturor lucrurilor bune ce se vor întîmpla în curînd, cu inima aprinsă de anticipare.

Ochii lui Win se deschiseră pe jumătate, când pînă la urmă îl simți urcîndu-se în pat. Greutatea lui scufundă somiera, cu trupul surprinzător de cald lipit de cel răcoros al ei. Strîngîndu-se în îndoitura dintre brațul și umărul lui, suspină adînc. Mîna lui o mîngîia încet și plăcut pe spate.

– O să avem și noi o căsuță ca asta, cîndva? murmură ea.

Fiind Merripen, deja născocise un plan.

– Vom trăi în Casa Ramsay un an, mai curînd doi, pînă cînd va fi terminată restaurarea și Leo va fi pe picioarele lui. Apoi eu voi găsi o proprietate corespunzătoare pentru o fermă, pe care am să construiesc o casă pentru tine. Puțin mai mare decît asta, bănuiesc. Mîna lui coborî spre fundul ei, mîngîindu-l în cercuri largi. Nu va fi o viață extravagantă, dar va fi confortabilă. Vei avea o bucătăreasă, un fecior și un birjar. Și vom locui lîngă familia ta, așa că vei putea să-i vezi, de cîte ori îți va plăcea.

– Sună minunat, reuși Win să spună, atît de îmbătată de fericire, încît de abia putea să respire. Va fi paradisul. Nu se îndoia de abilitatea lui de a avea grijă de ea și nici nu se îndoia că îl putea face fericit. Își vor întemeia o viață frumoasă împreună, cu toate că în mod cinstit nu era sigură că va fi una obișnuită.

Tonul lui fu sobru.

– Dacă te măriți cu mine, n-o să fii niciodată o lady.

– Nu există nimic mai bun pentru mine, decît să fiu soția ta.

Una din mîinile lui mari se opri pe capul ei, presîndu-l pe umărul lui.

– Întotdeauna am vrut mai mult pentru tine, decît atît.

– Mincinosule, şopti ea. Întotdeauna m-ai vrut pentru tine însuţi.

Rîsul clocoti în pieptul lui.

– Da, admise el.

Apoi rămaseră liniştiţi, savurînd senzaţia de a sta întinşi amîndoi, în camera inundată de lumina dimineţii. Fuseseră apropiaţi în atît de multe feluri, înainte de asta... se cunoscuseră aşa de bine unul pe altul...şi totuşi nu complet. Intimitatea fizică crease o nouă dimensiune sentimentelor lui Win, ca şi cum nu numai că îi primise trupul în ea, dar şi o parte din sufletul lui. Se întreba cum se putea ca unii oameni să se angajeze în acest act, fără dragoste, ce gol şi lipsit de scop putea să fie, în comparaţie cu ce simţea ea.

Piciorul ei gol explora suprafaţa păroasă a piciorului lui, degetele atingîndu-i muşchiul ferm sculptat.

– Te gîndeai la mine cînd erai cu ele? întrebă ea nesigură.

– Cu cine?

– Cu femeile cu care te-ai culcat.

Ştiu din felul în care se încordă, că lui Merripen nu-i plăcuse întrebarea. Răspunsul fu grav şi asprit de vinovăţie.

– Nu, nu mă gîndeam la nimic, cînd eram cu ele.

Win îşi lăsă mîna să rătăcească pe pieptul lui neted, găsind micile sfîrcuri brune, aţîţîndu-le pînă se transformă în două biluţe. Ridicîndu-se pe un cot, rosti sinceră:

– Cînd mi te imaginam făcînd asta cu altcineva, de abia puteam suporta.

Mîna lui se aşeză peste ale ei, lipindu-le de bătaile puternice ale inimii lui.

– N-au însemnat nimic pentru mine. Întotdeauna a fost o tranzacţie. Ceva ce trebuia făcut, cît mai repede posibil.

– Cred că asta face să fie și mai rău. Să folosești o femeie în falul acesta, fără sentimente....

– Erau bine recompensate, rosti el sardonice. Și întotdeauna gata să o facă.

– Trebuie că ai găsit totuși pe cineva de care ți-a păsat, cineva căreia îi păsa *de tine*. Asta ar fi fost infinit mai bine, decât o tranzacție lipsită de iubire.

– N-am putut.

– Ce n-ai putut?

– Să-mi pese de altcineva. Tu dețineai un loc prea mare în inima mea. Win se întreabă ce se putea spune despre teribilul ei egoism, când un astfel de răspuns o mișcă și îi plăcu. După ce ai plecat, continuă Merripen, am crezut că am să înnebunesc. Nu a existat nici un loc unde să pot merge, pentru a mă simți mai bine. Nici o persoană cu care să vreau să fiu. Voiam să te faci bine – mi-aș fi dat viața pentru asta. Dar în același timp, te-am urât că ai plecat. Uram totul. Chiar și pe inima mea, pentru că bătea. Aveam doar un singur motiv să trăiesc, să te văd din nou.

Win fu mișcată de simplitatea severă a declarației lui. E o forță, reflectă ea. Nimic nu putea să-l supună, cum nu putea supune cineva fulgerele furtunii. Ar fi iubit-o peste măsură, așa cum îi plăcea, și puțin îi păsa de ceilalți.

– Femeile te-au ajutat? întreabă ea blînd. Te ajutau să te culci cu ele? El dădu din cap. Asta e și mai rău, comentă ea. Deoarece nu acela erai tu. Win se depărta de el, cu părul căzînd în șuvițe ușoare peste pieptul lui, peste gît și brațe. Se uită în ochii lui, la fel de negri ca noaptea. Vreau să fim cinstiți unul cu altul, rosti ea grav. De acum înainte.

Se lăsă o scurtă tăcere, se ivise o ezitare, nu din îndoială, ci din înțelegere. Ca și cum jurămintele lor erau auzite, fiind martoră o prezență nevăzută.

Pieptul lui Merripen se ridică apoi se lăsă, într-o lungă și profundă respirație.

- Îți voi fi credincios, afirmă el. Pentru totdeauna.
- Și eu la fel.
- Dar, promite-mi că nu mă vei mai părăsi.

Win ridică mîna de pe piepul lui și depuse acolo un sărut.

- Promit.

Era dornică, tînjea, să pecetluiască chiar atunci jurămintele lor, dar el nu voia. Voia ca ea să se odihnească, trupul ei să facă o pauză și cînd ea obiectă, el o făcu să tacă cu sărutări blînde.

- Dormi, șopti el și ea se supuse, căzînd în cea mai dulce și mai întunecată uitare, pe care o cunoscuse vreodată.

Lumina zilei căzu nerăbdătoare peste perdelele necăptușite de la ferestre, transformîndu-le în dreptunghiuri de culoarea strălucitoare a untului. Ore întregi, Kev o ținuse în brațe pe Win. În acest timp, nu dormise deloc. Plăcerea de a o privi eclipsa nevoia de odihnă. Existaseră și alte ocazii în viața lui, cînd o privise la fel, mai ales cînd fusese bolnavă. Dar acum era altceva, pentru că acum îi aparținea.

Întotdeauna fusese consumat de o dorință îngrozitoare, iubind-o pe Win și fiind convins că nu va ieși nimic din asta. Acum, ținînd-o în brațe, simțea ceva neobișnuit, emanația unei călduri euforice. Incapabil să reziste, o sărută, urmînd cu buzele arcul strălucitor al sprîncenelor. Apoi se mută pe curba roz a obrazilor. Pe vîrfurile unui nas atît de adorabil, încît părea demn de un întreg sonet. Iubea fiecare bucățică din ea. Astfel, îșidădu seama că încă nu-i sărutase spațiul dintre degetele de la picioare, o omisiune care avea o nevoie disperată de a fi corectată.

Win dormea cu unul dintre picioare azvîrlit peste el, genunchiul fiindu-i prins între ale lui. Simțînd pe șoldul lui

asprimea intimă a cârlionților blonzi, i se stîrni erecția, carnea vie zvîcnind puternic și precis, așa cum o simțea sub cearșaful ce îl acoperea.

Ea se agită și-și mișcă membrele întinzîndu-le tremurînd, cu ochii pe jumătate deschiși. Sesiză surpriza ei, deșteptîndu-se în brațele lui în felul acesta și ușoara apariție a satisfacției, cînd își aminti ce se întîmplase mai înainte. Mîinile ei îl cuprinseseră explorîndu-l blînd. Avea pielea întinsă, trează dar nemișcată, lăsînd-o să-l descopere cum dorea.

Win îi cerceta trupul cu un abandon plin de inocență, care-l seduse cu desăvîrșire. Buzele ei mîngîiară pielea întinsă de pe piept și de pe coaste. Descoperind marginea ultimei lui coaste, o mușcă ușor, ca un mic canibal înfometat. Una din mîinile ei porni printre coapsele lui și ajunse pînă la vîntre..

El îi rosti numele prin respirația întretăiată, ajungînd la rîndul lui la degetele acelea care-l turmentau. Dar ea îi dădu mîna la o parte, cu un sunet sonor de piele frecată pe piele. Și asta îl stîrni dincolo de rațiune.

Win îi cuprinse carnea în palmă, greutatea care-și schimba forma atîrnînd în palma ei. O strînse, rostogolind blînd biluțele, în timp ce el scrîșnea din dinți și îndura atingerea, ca și cum fusese scos din circulație și sfîșiat în patru.

Ridicîndu-se, îi apucă ușor protuberanța – mult prea ușor – Kev a fi vrut să o implore să o facă mai cu forță, ca să-și poată pierde respirația. Dar nu putu decît să aștepte, gemînd. Capul ei se aplecă peste el, părul de aur învăluindu-l într-o rețea strălucitoare. În ciuda voinței lui de a sta nemișcat, nu putu să oprească spasmul năvălaș al cărnii, lungimea membrului țîșnind în sus. Spre șocul lui, o simți aplecîndu-se și sărutîndu-l. Și continuă, lucrînd pe deasupra, de-a lungul colonadei tari, în timp ce el gemea de plăcere neîncrezător.

Gura ei frumoasă pe el.... se simțea pe moarte, își pierdea mințile. Era prea lipsită de experiență pentru a ști cum să procedeze. Nu îl luă adânc în gură, doar îi linse vârful, așa cum îi făcuse și el înaine. Dar, sfinte doamne, era suficient pentru moment. Kev scoase un geamăt plin de suferință, când simți o smucitură dulce și udă și o auzi cum îl suga. Murmurînd un amestec trunchiat în țigănește și engleză, îi apucă șoldurile și le ridică în sus. Apoi își îngropă fața în ea, limba lui lucrînd vorace, pînă cînd ea se zvîrcoli ca o sirenă capturată.

Gustîndu-i excitația, își îngropă limba adânc, iar și iar. Picioarele ei înțepeniră, ca și cum era gata să-și dea drumul. Dar trebuia să fie în ea cînd se va întîmpla, trebuia să simtă cum îl apucă și cum se strînge în jurul lui. Așa că o rostogoli cu grijă și o lăsă pe burtă, împingînd o pernă sub șoldurile ei.

Ea suspină și-și desfăcu și mai mult genunchii. Nu mai avînd nevoie de altă invitație, el își alese poziția, cu carnea lui tare și lunecoasă de la umezeala gurii ei. Bîjbîind pe sub ea, găsi bobocul mic și umflat și-l masă încet, în timp ce-și introducea coloana în ea, cu degetele mîngîind din ce în ce mai repede, cu fiecare centimetru tare care se împingea în ea și cînd își scufundă în sfîrșit întreaga lungime, ea ajunse la apogeu cu un țipăt hohotit.

Kev ar fi putut să-și găsească și el propria eliberare, dar voia să o prelungească. Dacă era posibil, ar fi continuat așa, pentru totdeauna. Își plimbă mîna de-a lungul curbei palide și elegante a spatelui ei. Ea se arcui sub mîngîiere, șoptindu-i numele. Stătea lungit peste ea, schimbînd unghiul dintre ei, ținîndu-i în mînă sexul, în timp ce continua să o pătrundă. Ea se cutremură cînd o cuprinseseră spasmele, zvîrcolirile pasiunii ridicîndu-se pînă la umeri și pe spate. El își puse gura pe peticele de culoare, sărutînd fiecare loc îmbujorat, în timp ce se rotea

ușor, lucrînd și mai adînc în ea și mai strîns, pînă cînd în final rămase liniștit țîșnind violent.

Rostogolindu-se de pe ea, Kev o lipi pe Win de coastele lui și se luptă să-și capete respirația. Bătăile inimii lui îi bubuiră în urechi minute întregi, din care cauză de abia realizează bătaia în ușa.

Win ridică mîna la obrazii lui și îi întoarse fața spre ea. Avea ochii mari.

– E cineva afară, rosti ea.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Înjurînd în barbă, Kev își trase pantalonii și cămașa pe el și se duse la ușă în picioarele goale. Deschizînd-o, îl văzu pe Cam Rohan stînd nonșalant, cu o valiză într-o mîină și un coș acoperit în alta.

– Bună. Ochii migdalați ai lui Cam dansară poznași. V-am adus cîte ceva.

– Cum ne-ai găsit? întrebă Kev fără căldură.

– Știam că nu ați plecat prea depate. Nici una din hainele voastre nu lipsește și nici valizele sau cuferele. Și pentru că poarta din fața casei era prea în ochii tuturor, acesta a fost următorul loc la care m-am gîndit. Nu intenționezi să mă inviți înăuntru?

– Nu, rosti scurt Kev și Cam rînji.

– Dacă situația ar fi fost invers, *fral*, presupun că și eu aș fi fost la fel de neospitalier. În coș aveți mîncare, iar în valiză îmbrăcăminte penru amîndoi.

– Mulțumesc. Kev luă obiectele și le puse în interior. Îndreptîndu-se, se uită la fratele lui, căutînd un semn de protest. Nu exista niciunul.

– *Ov yilo isi?* întrebă Cam.

Era o veche întrebare pe țigănește, ce însemna "e totul în regulă aici?" Dar literar se putea traduce și: "există și inimă aici?", ceea ce părea mai adecvat.

– Da, rosti încet Kev.

– N-ai nevoie de nimic?

– Pentru prima oară în viața mea, admise Kev, nu am nevoie de nimic.

Cam zîmbi.

– Bine. Nonșalant își băgă mîinile în buzunarele hainei și se propti cu un umăr de tocul ușii.

– Care e situația în Casa Ramsay? întrebă Kev, pe jumătate temîndu-se de răspuns.

– În dimineața asta, cînd s-a descoperit că lipsiți amîndoi, au existat cîteva momente de haos. Pauză diplomatică. Harrow insista că Win a fost luată împotriva voinței ei. La un moment dat, a amenințat că se duce la polițistul obștei. Harrow spune că, dacă nu te întorci cu Win pînă diseară, va lua măsuri drastice.

– Care ar fi acelea? întrebă Kev întunecat.

– Nu știu. Dar ar trebui să te gîndești puțin și la restul familiei, cei care trebuie să stăm în Casa Ramsay alături de el, în timp ce tu ești aici cu logodnica lui.

– E logodnica mea acum. Și am să o aduc înapoi, cînd îmi va plăcea.

– Am înțeles. Buzele lui Cam se contractară. Intenționezi să te însori curînd cu ea, sper?

– Nu curînd, rosti Kev. Imediat.

– Mulțumesc lui Dumnezeu! Chiar și pentru familia Hathaway, toate astea sînt puțin cam greu de suportat. Cam își aruncă privirea peste silueta răvășită a lui Kev și zîmbi. E bine că te văd în sfîrșit liniștit, Merripen. Dacă ar fi fost oricine altcineva în locul tău, aș fi putut spune că arăți chiar fericit.

Nu e ușor să te lepezi de obiceiul intimității. Cu toate acestea, Kev era tentat să aibă încredere în fratele lui, o treabă pentru care nici nu era sigur că are cuvinte. La fel ca descoperirea că dragostea unei femei putea să facă întreaga lume să pară nouă. Sau mirarea că Win, care întotdeauna păruse atît de fragilă, avînd nevoie să fie protejată, s-a dovedit o prezență mai puternică chiar și decît el.

– Rohan, rosti el încet, pentru ca Win să nu audă. Am o întrebare.....

– Da?

– Tu îți conduci mariajul după sistemul *gagio*, sau după cel țigănesc?

– Mai mult *gagio*, afirmă Rohan fără ezitare. Altfel n-ar funcționa. Amelia e genul de femeie, pe care cu greu ai putea să o tratezi ca pe o subordonată. Dar ca țigan, îmi voi rezerva întotdeauna dreptul de a o proteja și a avea grijă de ea, când văd că e cazul. Zîmbi ușor. Vei găsi o cale de mijloc, așa cum am găsit și noi.

Kev își trecu mîna prin păr și întrebă prudent:

– Familia Hathaway e furioasă pentru ceea ce am făcut?

– Vrei să spui, pentru că ai răpit-o pe Win?

– Da.

– Singura plîngere pe care am auzit-o, a fost că ți-a trebuit cam mult pînă te-ai hotărît.

– Știe vreunul dintre ei unde sîntem?

– Nu, după cîte mi-am dat seama. Zîmbetul lui Cam se crispă. Aș putea să-ți asigur încă cîteva ore de liniște, *frat*. Dar să fie înapoi pînă diseară, dacă nu din alte motive, măcar ca să-i închidem gura lui Harrow. Se încruntă ușor. E un ciudat, acest *gagio*.

Kev îi aruncă o privire în alertă:

– De ce spui asta?

Cam ridică din umeri.

– Cei mai mulți oameni în situația lui, pînă acum ar fi făcut ceva, *orice*. Ar fi spart niște mobilă. Ar fi sărit la gîtul cuiva. Pînă la ora actuală, eu aș fi răsturnat tot Hampshire cu susul în jos, pentru a-mi găsi femeia. Dar Harrow vorbește. Și vorbește.

– Despre ce?

– Spune o mulțime despre care sînt drepturile lui, ce este îndreptățit să facă, impresia lui de trădare.....dar pînă

acum nu i-a trecut prin minte să-și exprime îngrijorarea în legătură cu binele lui Win, sau să se gândească la ce vrea ea. Una peste alta, acționează ca un copil căruia i-a fost luată jucăria și vrea să-i fie adusă înapoi. Cam se strîmbă. Afurisit de stînjenitor, chiar și pentru un *gadgio*. Ridică vocea și strigă la nevăzuta Win: acum plec. O zi bună, surioară.

– Și ție la fel, domnule Rohan! se auzi vocea ei veselă.

În coș descoperiră un adevărat festin, friptură rece de pasăre, o varietate de salate, fructe și felii groase de chec cu semințe... După ce au devorat tot, s-au așezat în fața căminului pe o pătură. Îmbrăcată doar cu cămașa lui Kev, Win stătea între coapsele lui, în timp ce el îi descâlcea părul. Își trecu degetele de mai multe ori de-a lungul pletelor mătăsoase, care îi luceau în mâini ca razele de lună.

– Am putea să mergem să ne plimbăm, acum că am cu ce să mă îmbrac? întrebă Win.

– Dacă vrei. Kev îi dădu părul la o parte și îi sărută ceafa. Și după aceea, înapoi în pat.

Ea se înfioră și scoase un sunet amuzat.

– N-am știut niciodată că petreci așa de mult timp culcat.

– Pentru că pînă acum, n-am avut niciodată un motiv bun. Punînd peria deoparte, o trase în poala lui, o legănă și o sărută leneș.

Ea se împinse în sus cu o dorință crescîndă, făcîndu-l să zîmbească și să o tragă înapoi.

– Ușurel, rosti el mîngîindu-i bărbia. N-o să începem din nou.

– Dar tocmai ai spus că vrei să te întorci în pat.

– Adică, să ne odihnim.

– Și n-o să mai facem dragoste?

– Nu astăzi, afirmă blînd. Ai primit destulă. Își trecu degetul mare peste buzele ei umflate de sărutări. Dacă fac din nou dragoste cu tine, mîine nu vei fi în stare să mai mergi.

Dar, așa cum descoperise el, orice provocare adusă vitalității ei fizice era întîmpinată cu o rezistență imediată.

– Sînt bine, rosti ea încăpățînată stînd dreaptă în poala lui. Apoi îl acoperi cu sărutări, pe față, pe gît și peste tot unde putea să ajungă. Încă o dată, înainte de a ne întoarce. Am nevoie de tine, Kev, am nevoie....

Cu gura lui, o făcu să tacă și primi un răspuns atît de arzător și de nerăbdător, încît nu se putu opri să nu chicotească, lipit cum era de buzele ei. Ea se trase înapoi întrebătoare:

– Rîzi de mine?

– Nu. Nu. Doar....că ești adorabilă, îmi placi atît de mult. Mica mea *gagio* înflăcărată....O sărută din nou încercînd să o calmeze. Dar era insistentă, își scoase cămașa și îi trase mîinile pe trupul gol.

– De ce ești așa neliniștită? șopti el lungindu-se înapoi pe pătură alături de ea. Nu....așteaptă....Win, răspunde-mi.

Ea se liniști în brațele lui, cu mica ei față încruntată apropiată de el.

– Mi-e frică să mă întorc, admise ea. Simt ca și cum ceva rău se va întîmpla. Nu pare real că putem cu adevărat să fim împreună.

– Nu putem să ne ascundem aici penru totdeauna, murmură Kev mîngîind-o pe păr. Nu se va întîmpla nimic, iubito. Am mers prea departe pentru a ne mai întoarce. Acum ești a mea și nimeni nu poate schimba asta. Ți-e frică de Harrow? Asta era?

– Nu frică, exact. Dar nu sînt nerăbdătoare să-i fac față.

– Sigur că nu, rosti el calm. Am să te ajut în această problemă. Am să vorbesc eu întâi cu el.

– Nu cred că ar fi prea înțelept, zise ea nesigură.

– Insist în această privință. N-am să-mi pierd cum-pătul. Dar intenționez să-mi asum responsabilitatea, pentru ceea ce am făcut. Greu de închipuit că am să te las să suporti tu consecințele, fără mine.

Win își sprijini obrazul de umărul lui.

– Ești sigur că nimic nu se va întâmpla, care să-ți schimbe hotărîrea de a te însura cu mine?

– Nimic pe lume n-ar putea face asta. Simțind tensiunea din trupul ei, își plimbă mâinile pe ea, zăbovind pe piept, unde fiecare bătaie a inimii era o bubuitură puternică și îngrijorătoare. O masă în cercuri, pentru a o calma.

– Ce pot să fac, ca să te simți mai bine? întrebă el tandru.

– Ți-am spus deja, și n-ai fost de acord, rosti ea cu voce mică și supărată, care îi smulse lui un rîs înăbușit.

– Atunci dă-i drumul, șopti el. Dar încet, pentru că nu vreau să te rănesc. Sărută spațiul din spatele lobilor urechilor, după care coborî la albeața netedă a umerilor, la pulsul de la baza gîtului. Apoi și mai ușor, sărută curbele durdulii ale sînilor. Vîrfurile străluceau și arătau țuguiate de la toate atențiile lui precedente. Fu grijuliu cu ele, avea gura blîndă, cînd acoperea un sfîrc umflat.

Win făcu o mișcare mică, scoase un șuierat abia auzit și el își dădu seama că o durea. Dar mâinile i se îndreptară spre capul lui, reținîndu-l. El își folosi limba în cercuri languroase, sugînd doar atît cît să țină carnea oferită între buzele lui încleștate. Petrecu un timp îndelungat cu sînii ei, menținîndu-și gura moale, pînă cînd ea gemu și-și agită șoldurile, dorind mai mult decît stimularea aceea ușoară ca fulgul.

Ducîndu-și buzele mai jos, între coapsele ei, Kev scotoci în mătasea fierbinte, gustînd delicatul năsturaș

bont al clitorisului, folosind netezimea de catifea a limbii lui, pentru a-l pensula și a-l mîngîia. Ea îi strînse mai tare capul și îi suspină numele și sunetul acela gutural îl excită.

Cînd mișcările de răspuns ale șoldurilor ei prinseră un ritm regulat, își luă gura din ea și îi desfăcu larg genunchii. Îi luă o eternitate să pătrundă în încordarea amplă a cărnii ei. Complet șezînd, o înconjură cu brațele, asigurînd-o împotriva trupului lui.

Ea îl încolăci dorind să o pătrundă, dar el rămase liniștit și bine fixat. Își apăsă gura pe urechea ei și îi șopti că așa va face și că va rămîne cu putere în ea, cît de mult va trebui.

– *Te rog, mișcă-te*, șopti ea, iar el refuză cu blîndețe. *Te rog mișcă-te, te rog....*

– *Nu.*

După o vreme însă, el începu să-și miște șoldurile într-un ritm subtil. Ea scînci și tremură cînd o forță, înghiontind-o mai adînc, mai necruțător. Apogeul o ajunse pînă la urmă, smulgînd de pe buzele ei strigăte guturale, scoțînd la suprafață înfiorări sălbatice. Kev rămase liniștit, experimentînd o relaxare atît de acută și paralizantă, că îl lăsă fără grai. Trupul ei subțire îl tîrî, îl smulse, îl închise în fierbințeala ei delicată.

Plăcerea fu așa de mare, încît ochii și nasul îl înțepară în mod neobișnuit și asta îl șocă pînă în străfunduri. *Iad însîngerat*, se gîndi Kev realizînd că ceva se schimbase în el, ceva ce nu va putea fi pus niciodată la loc. Toate mijloacele lui de apărare fuseseră anulate de puterea nesigură a micuței femei.

Soarele cobora în căldarea văii bogat împădurită, cînd fură amîndoi îmbrăcați. Focul se stinsese, lăsînd căsuța rece și întunecată.

Win se agăță îngrijorată de mîna lui Merripen, cînd o duse spre cal.

– Mă întreb de ce fericirea pare întotdeauna așa fragilă, comentă ea. Cred că situațiile prin care a trecut familia mea..... pierderea părinților noștri, Leo rămînînd fără Laura, incendiul, boala mea.....m-au făcut să-mi dau seama cît de ușor pot fi pierdute lucrurile pe care le prețuim. Viața se poate schimba de la o clipă la alta.

– Nu totul se schimbă. Unele lucruri durează pentru totdeauna.

Win se opri, își întoarse fața spre el și își aruncă brațele în jurul gîtului lui. El răspunse imediat, ținnd-o strîns lipită de trupul lui puternic, în siguranță. Win își îngropă fața la pieptul lui.

– Așa sper, rosti ea după o clipă. Ești realmente al meu acum, Kev?

– Întotdeauna am fost al tău, rosti el la urechea ei.

Stimulată de vociferările obișnuite ale surorilor ei, Win fu ușurată cînd s-au întors la Casa Ramsay și au găsit-o senină și liniștită. Atît de neobișnuit de senină, încît era clar că toată lumea a fost de acord să se comporte ca și cum nimic neobișnuit nu s-a întîmplat. Le găsi pe Amelia, pe Poppy, pe domnișoara Marks și pe Beatrix în salonul de la etaj, primele trei ocupate cu lucrul de mîna și Beatrix citind cu voce tare.

Cînd Win intră cu prudență în cameră, Beatrix se opri și femeile ridicară privirea, cu ochi strălucitori și plini de curiozitate.

– Bună, dragă, rosti Amelia cu căldură. Ai avut o ieșire plăcută cu Merripen? Ca și cum nu fusese nimic mai mult decît un picnic, sau o plimbare cu trăsura.

– Da, mulțumesc. Win îi zîmbi lui Beatrix. Continuă, Bea. Tot ce citești tu sună drăguț.

– Este un roman de senzație, afirmă Beatrix. Foarte emoționant. Există un conac întunecat și mohorît, și

servitori care se comportă ciudat și o ușa secretă în spațele unei tapițerii. Coborî dramatic vocea. Cineva e pe cale să fie ucis.

În timp ce Beatrix continua, Win se așeză lângă Amelia. Simți mîna surorii ei mai mare căutînd-o pe a ei. O mîna mică, dar capabilă. O strînsoare reconfortantă. Atît de multe erau exprimate în presiunea iubitoare a mîinii Ameliei și în apăsarea degetelor lui Win, care răspundeau....îngrijorare, acceptare, siguranță.

– El unde e? șopti Amelia.

Win simți un junghi de neliniște, dar își menținu expresia senină.

– S-a dus să vorbească cu doctorul Harrow.

Strînsoarea Ameliei se accentuă.

– Bine, răspunse ea cam prefăcută. Trebuie că va fi o conversație plină de viață. Am avut impresia că Harrow al tău are cîteva lucruri de spus.

– Țăran crud și prost! Julian Harrow avea fața albă dar stăpînită, cînd el și Kev se întîlniră în bibliotecă. Nu ai idee ce ai făcut. În graba ta de a ajunge și a pune mîna pe ceea ce ai vrut, nu ai dat atenție consecințelor. Și n-ai s-o faci, pînă nu va fi prea tîrziu. Pînă cînd n-o vei ucide.

Avînd idee despre ce intenționa Harrow să-i vorbească, Kev hotărîse deja modul cum se va ocupa de el. De dragul lui Win, nu va tolera nici un fel de insulte sau acuzații. Doctorul va trebui să-și spună păsul.....dar Kev va lăsa ca totul să treacă pe lângă el. Și va învinge. Win era acum a lui și nimic altceva nu mai conta.

Totuși, nu era ușor. Harrow era imaginea perfectă a unui erou romantic grav jignit.....subțire, elegant, cu fața palidă și indignată. Prin contrast, îl făcu pe Kev să se simtă ca un ticălos oacheș și necioplit.. Și aceste ultime cuvinte.... *pînă cînd n-o vei ucide*....îl înfiorară pînă în măduva oaselor.

Atâtea creaturi vulnerabile suferiseră de mâinile lui. Nimeni din trecutul lui Kev nu era vrednic de Win. Și cu toate că ea îi iertase istoria brutalităților lui, el nu va putea să uite niciodată.

– Nimeni n-o să o rănească, rosti Kev. E evident că în calitate de soția ta ar fi fost bine îngrijită, dar nu asta voia ea. Singură a făcut alegerea.

– Sub presiune

– N-am forțat-o.

– Ba da, rosti Harrow cu dispreț. Ai cărat-o, într-o demonstrație de putere brută. Și fiind femeie, sigur a considerat asta emoționant și romantic. Femeile pot fi dominate și făcute să accepte aproape orice. Și în viitor, când va muri la naștere, în dureri îngrozitoare, nu te va blama pe tine penru asta. Dar tu vei ști că tu ești vinovatul. Un rîs aspru îi scăpă, când văzu expresia lui Kev. Ești chiar așa de simplu, încît nu înțelegi ce spun?

– Crezi că e prea fragilă pentru a da naștere la copii, rosti Kev. Dar a consultat și alt medic de la Londra, care...

– Da. Ți-a spus Winnifred numele acestui doctor? Ochii lui Harrow erau de un cenușiu înghețat, tonul era plin de condescendență. Kev clătină din cap. Am insistat să o întreb, continuă Harrow, pînă cînd mi-a spus. Și am știut imediat că e un nume inventat. Un fals. Dar ca să fiu sigur, am controlat registrele tuturor medicilor legitimați din Londra. Doctorul numit de ea nu există. A mințit, Merripen. Harrow își trecu mâinile prin păr și începu să se plimbe, în sus și-n jos. Femeile sînt la fel de prefăcute ca și copiii, pentru a-și atinge scopurile. Doamne, ești așa ușor de manipulat, nu-i așa?

Kev nu putu să răspundă. O crezuse pe Win, pentru simplul motiv că nu-l mințise niciodată. După cîte știa el, doar o singură dată în viața ei l-a dezamăgit, aceasta cînd l-a înșelat silindu-l să ia morfină, cînd s-a ars. Mai tîrziu a

înțeles de ce a făcut asta și a iertat-o imediat. Dar dacă a mințit în legătură cu asta...Chinul îi arse sîngele ca un acid.

Acuma înțelegea de ce fusese Win așa de nervoasă, în legătură cu întoarcerea.

Harrow se opri lîngă masa bibliotecii și rămase pe jumătate așezat, pe jumătate sprijinit de ea.

— Încă o mai vreau, rosti el liniștit. Încă mai doresc să o am. Cu condiția să nu fi rămas însărcinată. Se opri, cînd Kev îi aruncă o privire mortală. O, poți să te uiți urît, dar nu poți nega adevărul. Uită-te la tine — cum poți să justifici ceea ce ai făcut? Ești un țigan murdar, atras de jucăriile frumoase, ca tot restul neamului tău. Harrow îl privi pe Kev de aproape, cînd continuă: sînt sigur că o iubești, în felul tău. Nu într-un mod rafinat, nu în felul de care are ea nevoie cu adevărat, ci așa cum e capabil cineva ca tine. Cumva, găsesc asta mișcător. Și jalnic. Fără îndoială, Winnifred simte că legăturile stabilite în copilărie îți dau mai multe drepturi asupra ei, decît ar fi posibil să aibă oricine altcineva. Dar a fost prea îndelung ferită de lume. Nu are nici înțelepciunea nici experiența, pentru a-și cunoaște propriile nevoi. Dacă se mărită cu tine, va fi doar o problemă de timp, înainte de a obosi și a dori mai mult decît ai putea să-i oferi tu vreodată. Du-te și găsește-ți o țarancă zdravănă, Merripen. Sau, și mai bine, o țigancă, care ar fi fericită cu viața simplă pe care ai putea să i-o asiguri. Vrei o privighetoare, cînd ai fi mult mai bine servit de un porumbel robust. Fă ceea ce trebuie, Merripen. Dă-mi-o mie. Nu e prea tîrziu. Va fi mai în siguranță cu mine.

Kev abia putu să-și audă propria voce răgușită, pulsul bubuindu-i plin de confuzie, disperare și furie.

— Poate că ar trebui să întreb familia Lanham. Ar fi de acord, că ar fi mai în siguranță cu tine?

Și fără să se uite, să vadă efectul vorbelor sale, Kev ieși cu pași mari din bibliotecă.

Neliniștea lui Win crescuse, pe măsură ce seara se lăsa peste casă. Rămăsese în salon cu surorile ei și cu domnișoara Marks, pînă cînd Beatrix obosi să mai citească. Singura ușurare a tensiunii crescînde, era să se uite la bufoneriile sconcsului lui Beatrix, Dodger, care părea îndrăgostit de domnișoara Marks, în ciuda – sau poate din cauza – evidentei ei antipatii. El continua să se cațere pe guvernantă și încerca să-i fure una din andrele, în timp ce ea îl privea cu ochii îngustați.

– Nici să nu te gîndești, se adresă domnișoara Marks sconcsului plin de speranță, cu un calm ce te îngheța. Sau am să-ți tai coada cu un cuțit de cioplit.

Beatrix zîmbi:

– Am crezut că asta se întîmplă doar șoarecilor orbi, domnișoară Marks.

– Funcționează asupra oricărui rozător enervant, îi replică domnișoara Marks întunecată.

– De fapt, sconcsii nu sînt rozători, afirmă Beatrix. Sînt clasificați ca *mustelidae*. Nevăstuici. Așa că s-ar putea spune că sconcsul e văr depărtat cu șoarecele.

– Nu e o familie, de care să vreau să devin mai apropiată, rosti Poppy.

Dodger se lipi de brațul canapelei și o fixă pe domnișoara Marks care îl ignora, cu o privire plină de adorație.

Win zîmbi și se întinse.

– Am obosit. Vă urez tuturor noapte bună.

– Și eu sînt obosită, rosti Amelia ascunzîndu-și un căscat adînc.

– Poate că ar trebui să ne retragem toate, sugera domnișoara Marks împăturind cu dexteritate tricoul într-un coșuleț.

Plecară toate în camerele lor, în timp ce nervii lui Win se zbăteau în liniștea de rău augur a holului. Unde e Merripen? Ce s-a spus între el și Julian?

În camera ei, o lampă ardea cu lumină mică, strălucirea ei de abia spulberînd umbrele ce se lăsau. Cînd văzu forma nemișcată din colț, clipi.....Merripen stînd pe un scaun.

– O... I se tăie respirația de surpriză. Privirea lui o urmărește, cînd se apropie de el. Kev? întrebă ea ezitantă, în timp ce un fior îi străbătu spatele. Discuția nu se desfășurase bine. Ceva nu era în regulă. Ce e? întrebă răgușită.

Merripen se ridică și se aplecă spre ea, cu o expresie insondabilă.

– Cine era medicul pe care l-ai consultat la Londra, Win? Cum l-ai găsit?

Atunci ea înțelese. Stomacul i se strînse și inspiră de cîteva ori, pînă se potoli.

– N-a fost nici un medic, rosti ea. N-am avut nevoie de așa ceva.

– N-ai avut nevoie, repetă el încet.

– Nu. Pentru că – așa cum a spus Julian mai tîrziu – pot să merg de la un doctor la altul, pînă voi reuși să găsesc unul, care îmi va da răspunsul pe care-l voiam.

Lui Merripen îi scăpă respirația, ce răsună în gîtul lui ca un rașpel. Clătină din cap.

– Isuse!

Win nu-l văzuse niciodată așa devastat, incapabil să strige sau să se înfurie. Se îndreptă spre el cu mîna întinsă.

– Kev, te rog, lasă-mă.....

– Nu. Te rog. Se lupta vizibil să se controleze.

– Regret, rosti ea cu seriozitate. Te-am dorit așa de mult și eram gata să mă mărit cu Julian, așa că am considerat că, dacă îți spun că am consultat și alt doctor, asta..... ei bine, îți va da un ușor impuls. El se întoarse cu mîinile încleștate. Dar, nu e nici o diferență, rosti Win încercînd să sune calm, încercînd să gîndească dincolo de bubuitul disperat al inimii. Asta nu schimbă nimic, mai ales după ziua de azi.

– E o diferență, pentru că m-ai mințit, rosti el cu un ton gutural.

Țigarii nu pot rămîne calmi, cînd sînt manipulați de femeile lor. Iar ea a înșelat încrederea lui Merripen, atunci cînd el era deosebit de vulnerabil. Coborîse garda și îi permisesese să pătrundă în el. Dar cum ar fi putut altfel să-l aibă?

– N-am simțit că aș avea vreo șansă, rosti ea. Ești imposibil de încăpățînat, cînd îți pui ceva în cap. N-am știut cum să schimb asta.

– Deci mă înșeli din nou. Pentru că nu regreti.

– Regret că ești rănit și furios și înțeleg ce mult.....

Se întrerupse, cînd Merripen se mișcă cu o repeziciune surprinzătoare și o apucă de antebraț proptind-o de perete. Părea că e gata să-și arate colții, cînd se apropie de ea.

– Dacă ai înțeles, atunci să nu te aștepti să-ți fac un copil, care să te ucidă.

Rigidă și tremurînd, se uită în ochii lui, pînă fu învăluită de întuneric. Înghiți aerul cu putere, înainte de a reuși să spună cu încîpățîinare:

– Am să consult atîția doctori, cîți îți vor plăcea. Vom aduna o întreagă diversitate de păreri și vei putea calcula șansele. Dar nimeni nu poate prevedea cu siguranță ce se va întîmpla. Și nimeni nu va schimba felul cum intenționez să-mi petrec restul vieții. Voi trăi cum vreau eu. Și tu.... tu poți să mă ai în întregime, sau deloc. N-am să mai fiu o bolnăvicioasă. Nici chiar dacă asta înseamnă să te pierd.

– Nu admit ultimatumuri, rosti el scuturînd-o ușor. Cu atît mai puțin de la o femeie.

Ochii lui Win se încețoșară și blestemă lacrimile ce apăruseră. Se întreba cu o disperare furioasă, de ce soarta părea hotărîtă să-i refuze viața obișnuită, pe care alți oameni o considerau bună.

– Țigan arogant, rosti ea răgușită. Nu e alegerea ta, e a mea. E trupul meu. Riscul e al meu. Și s-ar putea ca deja să fie prea târziu. Poate că deja am rămas însărcinată.

– Nu. Îi luă capul și își presă fruntea de a ei, cu respirația arzându-i buzele în rafale de foc. Nu pot face asta, rosti el furios. N-am să fiu forțat să-ți fac rău.

– Iubește-mă doar. Win nu fu conștientă că plînge, pînă cînd simți gura lui pe fața ei, cu gîtul vibrînd de mormăieli, în timp ce îi lîngea lacrimile. O sărută disperat, purtîndu-se cu o asemenea sălbăticie, încît o făcu să se înfioare din cap pînă în picioare. Și în timp ce îi strivea trupul cu al lui, simți împunsătura erecției lui, chiar și prin straturile de haine. Apoi simți șocul de răspuns prin toate venele și carnea ei intimă palpitînd, umezindu-se... Îl voia în ea, să-l tragă mai aproape și mai adînc, să-i facă plăcere, pînă cînd ferocitatea lui va fi îmblînzită. Ajunse jos, la lungimea lui rigidă, frămîntînd-o și strîngînd-o, pînă cînd gemu în gura ei.

Își eliberă buzele, destul pentru a putea icni:

– Du-mă în pat, Kev. Ia-mă.... Dar el se dădu de-o parte, cu o înjurătură plină de răutate. Kev....

O privire arzătoare și părăsi camera, ușa vibrînd din balamale, din cauza izbiturii puternice.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Dis-de-dimineată aerul era proaspăt și greu de amenințarea ploii, o briză rece intrînd prin fereastra pe jumătate deschisă a camerei lui Cam și a Ameliei. Cam se trezi încet, pe măsură ce simțea trupul voluptos al soției lui ghemuindu-se mai aproape de al lui. Întotdeauna dormea îmbrăcată între-o modestă cămașă de noapte din pînză albă, cu o mulțime de volane și mici pliseuri. Nu înceta niciodată să-l stîrnească, știind ce curbe splendide erau ascunse sub modesta îmbrăcămintă.

În timpul nopții, cămașa de noapte se ridicase pînă la genunchi. Unul dintre picioarele goale era pus peste el, genunchiul ajungînd pînă lîngă vintrea lui. Rotunjimea ușoară a burții îl presa dintr-o parte. Sarcina făcuse formele feminine să devină mai ample și mai delicioase. În aceste zile, exista la ea o aură, o vulnerabilitate înmugurită, ce îl umplea de nevoia copleșitoare de a o proteja. Și faptul că schimbările din ea erau cauzate de sămînța lui, o parte din el dezvoltîndu-se în ea.... era categoric incitant.

Nu se așteptase să fie așa captivat de starea Ameliei. În ochii țiganului, nașterea și tot ce era legat de ea era considerat *mahrime*, o acțiune profanatoare. Pe de altă parte, pentru că irlandezii erau cunoscuți ca fiind suspicioși și rușinoși, cînd se ajungea la probleme de reproducere. Nu existau prea multe motive, nici de-o parte nici de alta a ascendenței lui, care să justifice plăcerea ce o simțea, față

de sarcina soției sale. Dar nu se putea înfrîna. Era cea mai frumoasă și mai fascinantă creatură pe care o întâlnise vreodată.

În timp ce somnoros o bătea cu palma pe șold, nevoia lui de a face dragoste cu ea fu prea puternică pentru a-l rezista. Îi ridică cămașa centimetru cu centimetru și îi mîngîie fundul gol. Îi sărută buzele și bărbia, savurînd textura fină a pielii ei.

Amelia se mișcă.

– Cam, murmură somnoroasă. Apoi picioarele i se îndepărtară, pretinzînd mai mult decît explorarea acelei blîndă.

Cam zîmbi lipit de obrazul ei.

– Ce nevestică bună ești tu, șopti el pe țigănește. Ea se întinse și scoase un oftat de plăcere, cînd mîinile lui trecură peste trupul ei cald. Îi poziționă cu grijă membrele, mîngîind-o și lăudînd-o, sărutîndu-i sînii. Degetele lui i se jucară între coapse, ațîțînd-o cu cruzime, pînă cînd respirația îi fu însoțită de suspine calme. Mîinile ei se încleștară de spatele lui, cînd se urcă pe ea, cu trupul înfometat de umezeala caldă ce emana din ea.....

Un ciocănit în ușă. O voce înăbușită:

– Amelia? Înțepeniră amîndoi. Vocea blîndă feminină încercă din nou: Amelia?

– Una din surorile mele, șopti Amelia.

Cam bombăni o înjurătură, ce descria explicit ce intenționase să facă și ce, aparent, nu va fi în stare să termine.

– Familia ta... începu el cu un ton întunecat.

– Știu. Aranjă la loc lenjeria de pat. Regret. Eu....Se opri scurt, cînd văzu dimensiunea erecției lui și rosti slab

– O, dragule....

Deși de obicei era tolerant cînd era vorba de multitudinea de ciudățenii și scăpări ale familiei Hathaway, acum n-avea chef să fie înțelegător.

– Scapă de ea, indiferent cine e, și vino înapoi.

– Da, Am să încerc. Își puse peste cămașa de noapte un halat și încheie grabnic primii trei nasturi de sus. În timp ce se grăbea să intre în salonul alăturat, îmbrăcăminte subțire și albă flutură în spatele ei, ca vela mare a unei goelete.

Cam rămase întins pe o parte, ascultînd atent. Se auzi sunetul deschiderii ușii de la hol și cineva intrînd în salonaș. Apoi există ritmul calm al vocii întrebătoare a Ameliei și răspunsul neliniștit al uneia din surorile ei. Win, ghici el, pentru că Poppy și Beatrix s-ar trezi așa devreme, doar în cazul unei catastrofe.

Unul din lucrurile pe care Cam le adora la Amelia era interesul ei tandru și neîntrerupt față de toate acțiunile, mari sau mici, ale neamurilor ei. Semăna puțin cu o cloșcă, apreciind familia tot atît de mult, ca o nevastă de țigan. Îi plăcea în mod deosebit. Asta îl purta înapoi la copilăria lui timpurie, cînd încă îi mai era permis să trăiască alături de trib. Familia era la fel de importantă și pentru ei. Dar acum, însemna că trebuia să o împartă pe Amelia cu ei, ceea ce în astfel de momente era afurisit de sîcîitor.

După cîteva minute, sporovăiala feminină tot nu încetase. Dîndu-și seama că Amelia nu se va înapoia curînd în pat, Cam oftă și-l părăsi la rîndul lui.

Puse pe el ceva de îmbrăcat, intră în salon și o văzu pe Amelia șezînd pe o canapea mică, alături de Win. Care părea distrusă.

Erau așa de cufundate în discuție, încît apariția lui Cam aproape că nu fu băgată în seamă. Așezîndu-se pe un scaun din apropiere, Cam ascultă, pînă înțelese că Win l-a mințit pe Merripen că a consultat un medic, că Merripen a fost furios și că relația dintre ei doi scîrțîia.

Amelia se întoarse spre Cam, cu fruntea brăzdată de concentrare.

– Poate că Win n-ar fi trebuit să-l dezamăgească, dar e dreptul ei să ia această hotărîre, singură. În timp ce vorbea, ținea mîna lui Win în ale ei. Știi că nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, decît să o țin pe Win departe de orice durere, totuși.... chiar și eu trebuie să accept că nu e posibil. Merripen trebuie să fie de acord că Win vrea o căsnicie normală, alături de el.

Cam își frecă obrazul și își înăbuși un căscat.

– Da. Dar modul prin care-l faci să accepte, *nu* înseamnă să-l manipulezi. Se uită direct la Win. Surioară, trebuie să știi că ultimatumurile nu funcționează niciodată la un țigan. E cu desăvîrșire împotriva firii unui țigan, ca femeia lui să-i spună ce să facă.

– Nu i-am spus ce să facă, protestă mizerabilă Win. I-am spus doar.....

– Că nu contează ce crede sau ce simte el, murmură Cam. Că intenționezi să-ți trăiești viața în felul tău, indiferent care e acela.

– Da, rosti ea slab. Dar n-am vrut să sugerez că nu-mi pasă de sentimentele lui.

Cam zîmbi trist.

– Admir tăria ta de caracter, surioară. Se întîmplă chiar să fiu de acord cu poziția ta. Dar acesta nu e modul de a ține în frîu un țigan. Chiar și sora ta, care nu e cunoscută în general pentru diplomația ei, știe cum să se apropie de mine, într-un fel mai puțin intransigent.

– Dar eu sînt diplomată, cînd vreau să fiu, protestă Amelia încruntîndu-se și îi adresă un scurt surîs. Întorcîndu-se la Win, Amelia admise împotriva ei însăși: totuși, Cam are dreptate.

Win rămase liniștită pentru o clipă, gîndindu-se la cele afirmate.

– Ce trebuie să fac acum? Ce pot să fac, ca lucrurile să meargă? .

Amîndouă femeile îl priviră pe Cam.

Ultimul lucru pe care-l voia acesta era să se implice în problemele lui Win și ale lui Merripen. Și Dumnezeu știe că Merripen va fi probabil tot atît de încîntător în dimineața aceasta, ca un urs hăituit. Tot ce voia Cam era să se întoarcă înapoi în pat și să se arunce asupra nevestei lui. Și poate, să doarmă puțin mai mult. Dar cum surorile îl priveau cu ochii lor albaștri rugători, oftă:

– Am să vorbesc cu el, bombăni.

– S-ar putea să fie treaz, rosti Amelia plină de speranță. Merripen se scoală întotdeauna devreme.

Cam îi făcu ursuz un semn, întîmpinînd cu dificultate perspectiva de a vorbi cu fratele lui morocănos despre probleme feminine.

– O să mă bată, ca pe un covor de rugăciune prăfuit, rosti el. Și n-am să-l acuz.

După ce s-a spălat și s-a îmbrăcat, Cam a coborît în camera micului dejun, unde Merripen își lua de obicei masa. Trecînd pe lîngă bufet, văzu o caserolă cu cîrnați prăjiți acoperiți cu unt, farfurii cu șuncă și ouă, fileuri de calcan, pîine prăjită și un bol cu fasole fiartă.

Un scaun fusese tras de la una din mesele rotunde. Exista o ceașcă și o farfurioară goale și alături un pot mic și aburind de argint. Mireasma cafelei negre și tari plutea în aer.

Cam își aruncă ochii la ușile de sticlă ce conduceau la terasa din spate și văzu silueta lungă și întunecată a lui Merripen. Acesta părea că se uită la livada cu pomi fructiferi din spatele grădinii structurată simetric. Umerii și capul lui exprimau irascibilitate și supărare.

Drace! Cam nu avea idee ce intenționa să-i spună fratelui său. Mai aveau mult de parcurs, înainte de a ajunge la o încredere reciprocă. Și orice sfat va încerca să-i dea, probabil că-i va fi aruncat înapoi, în față.

Apucînd o felie de pîine prăjită, Cam întinse o lingură de marmeladă de portocale pe ea și ieși afară, pe terasă.

Merripen îi aruncă o privire fugară și își întoarse atenția spre peisaj, la cîmpurile în floare din spatele pămînturilor conacului, la pădurile dese hrănite de artera lată a rîului.

În depărtare, cîteva fuioare ușoare de fum se ridicau de pe malul rîului, unul din locurile unde țiganii își stabileau șatra, cînd ajungeau în Hampshire. Cam personal sculptase semne de identificare pe copaci, pentru a indica că acesta era un loc propice pentru țigani. Și de fiecare dată cînd sosea un nou trib, Cam se ducea să-l viziteze, în speranța că cineva din familia lui de demult ar putea să fie cu ei.

– Altă *kumpania* în trecere, remarcă el ca din întîmplare, alăturîndu-i-se lui Merripen pe balcon. De ce nu vii cu mine în dimineața asta, să le facem o vizită?

Tonul lui Merripen fu distant și neprietenos.

– Muncitorii pregătesc mortarul pentru aripa de est. Și din cauza felului în care l-au stricat ultima dată, e nevoie să fiu de față.

– Ultima dată cofragul înălțat nu era aliniat corespunzător, afirmă Cam.

– Știu, se repezi Merripen.

– Bine. Simțindu-se semnoros și plictisit, Cam se frecă cu palma pe obraz. Ascultă, nu-mi face nici o plăcere să-mi bag nasul în treburile tale, dar....

– Atunci nu-l băga.

– Dar n-o să-ți faci nici un rău, dacă o să auzi și o impresie din afară.

– Nu dau nici un ban pe impresiile tale.

– Dacă n-ai fi așa de afurisit de preocupat de tine însuși, rosti Cam acru, poate că ți-ai da seama că nu ești singurul, care are ceva pentru care să fie îngrijorat. Crezi

că eu nu m-am gândit la ce i se poate întâmpla Ameliei, acum că e însărcinată.

– Ameliei n-o să i se întâmple nimic, îl respinse Merripen.

Cam se încruntă.

– Toată lumea din familia asta crede despre Amelia că e indestructibilă. Chiar și Amelia crede asta. Totuși e supusă tuturor problemelor și fragilităților obișnuite oricărei femei în situația ei. Adevărul e că întotdeauna există un risc.

Ochii negri ai lui Merripen clocoteau de ostilitate.

– Cu atît mai mult pentru Win.

– Probabil. Dar dacă ea vrea să-și asume riscul, e hotărîrea ei.

– Aici ne deosebim noi doi, Rohan. Pentru că eu.....

– Pentru că tu nu riști pentru nimic, nu-i așa? E destul de rău că te-ai îndrăgostit de o femeie, care nu poate fi ținută într-o cochilie, *fral*.

– Dacă îmi mai spui o dată așa, mîrîi Merripen, am să-ți frîng gîtul.

– Dă-i drumul, încearcă.

Merripen probabil că s-ar fi aruncat asupra lui, dacă ușile de sticlă nu s-ar fi deschis și o altă siluetă n-ar fi apărut pe terasă. Privind în direcția intrusului, Cam gemu în sinea lui.

Era Harrow, arătînd stăpîn pe el însuși și capabil. Se apropie de Cam ignorîndu-l pe Merripen.

– Bună dimineața, Rohan. Tocmai am venit să-ți spun că astăzi plec din Hampshire. Dacă nu pot să o conving pe domnișoara Hathaway să termine cu prostiile, asta e.

– Desigur, rosti Cam compunîndu-și o expresie plăcută. Te rog să-mi comunici dacă există ceva ce putem face, pentru a-ți înlesni plecarea.

– Vreau doar ce e mai bun pentru ea, murmură medicul insistând să nu-l privească pe Merripen. Voi continua să cred că, să meargă cu mine în Franța este cea mai înțeleaptă alegere, pentru toți cei interesați. Dar e hotărîrea domnișoarei Hathaway. Făcu o pauză, cu ochii cenușii sumbri. Sper că-ți vei exercita toată influența, pentru a face ca *toate* părțile interesate să înțeleagă ce se află în joc.

– Eu cred că toți avem o imagine destul de bună a situației, rosti Cam cu o amabilitate ce masca o urmă de sarcasm.

Harrow îl privi suspicios și dădu scurt din cap.

– Atunci, am să vă las să discutați. Accentuă cu subînțeles și sceptic cuvîntul *discutați*, ca și cum era perfect conștient că sînt gata să se încaiere. Părăsi terasa, închizînd ușile de sticlă în urma lui.

– Îl urăsc pe ticălosul ăsta, rosti Merripen în barbă.

– Nici favoritul meu nu e, admise Cam. Obosit își masă ceafa, încercînd să ușureze încordarea mușchilor încleștați. Mă duc la șatra țiganilor. Și, dacă nu te superi, am să iau o cană din fiertura aia afurisită, pe care o bei tu de obicei. Nu-mi place, dar am nevoie de ceva, care să mă ajute să rămîn treaz.

– Ia tot ce a mai rămas în cafetieră, bombăni Merripen. Sînt mai treaz decît aș vrea să fiu.

Cam dădu din cap și se îndreptă spre ușile franțuzești. Dar se opri pe prag și își dădu părul pe spate vorbind blînd.

– Cea mai rea latură a iubirii, Merripen, este că întotdeauna vor exista situații, de care nu o vei putea proteja. Lucruri în afara controlului tău. În final vei realiza că există ceva mai rău decît moartea.....să i se întîmple ei ceva. Trebuie să trăiești în permanență cu această teamă. Dar trebuie să admiți partea rea, dacă o vrei pe cea bună.

Kev îl privi inexpressiv.

– Și care e partea bună?

Un zîmbet atinse buzele lui Cam.

– Tot restul constituie partea bună, rosti el și intră înăuntru.

– Am fost amenințat cu moartea dacă spun ceva, fu primul comentariu al lui Leo, cînd i se alătură lui Merripen, în una din camerele aripii de est. Într-un colț, doi zidari făceau măsurători și marcau pereții, iar altul consolida schela, ce trebuia să susțină omul de sub tavan.

– Un sfat bun, rosti Kev. Ar trebui să-l urmezi.

– Nu urmez niciodată sfaturile, bune sau rele. Asta n-ar face decît să dea curaj și altora să-și spună cuvîntul.

În ciuda gîndurilor negre, Kev simți cum un zîmbet nedorit îi apăru pe buze. Făcu un gest spre găleata cea mai apropiată, plină cu mortar cenușiu deschis.

– De ce nu iei un băț să mesteci în aia?

– Ce e?

– Un amestec de mortar și argilă păroasă.

– Argilă păroasă! Ce simpatic! Dar ascultător, Leo luă un băț disponibil și începu să-l învîrtească în găleata cu mortar. În dimineața asta, femeile sînt plecate, remarcă el. S-au dus la conacul Stony Cross, să o viziteze pe Lady Westcliff. Beatrix m-a rugat să-i caut sconcsul, care se pare că a dispărut. Domnișoara Marks a rămas acasă. O pauză de reflexie. O mică creatură ciudată, ce zici?

– Sconcsul sau domnișoara Marks? Kev aranjă cu grijă o bucată de lemn pe perete și o înțepeni acolo.

– Marks. Mă întrebam.....oare e androfobă, sau urăște pe toată lumea, în general.

– Ce e o androfobă?

– Cineva care urăște bărbații.

– Nu urăște bărbații. Întotdeauna a fost amabilă cu mine și cu Rohan.

Leo îl privi realmente uluit.

– Atunci....mai curînd mă urăște *pe mine*?

– Așa se pare.

– Dar n-are nici un motiv!

– Dar ce spui de faptul că ești arogant și respingător?

– Asta face parte din șarmul meu aristocratic, protestă

Leo.

– Se pare că șarmul tău aristocratic nu are influență asupra domnișoarei Marks. Kev ridică o sprînceană, cînd văzu strîmbătura lui Leo. Și de ce ar conta? Nu ai nici un interes personal față de ea, nu-i așa?

– Sigur că nu, rosti Leo indignat. Mai curînd m-aș culca cu ariciul lui Bea. Imaginează-ți coatele și genunchii aceia mici și ascuțiți. Toate unghiurile acelea înțepătoare. Un bărbat ar putea să se răneaască mortal, încurcîndu-se cu Marks.... Mestecă mortarul cu o nouă vigoare, preocupat evident de miriadele de pericole ce l-ar fi pîndit în pat cu guvernanta.

E puțin cam prea preocupat, se gîndi Kev.

E păcat, cugeta Cam în timp ce mergea agale pe pajiștea verde, cu mîinile în buzunare, că, făcînd parte dintr-o familie foarte unită, înseamnă că nu poți niciodată să te bucuri de averea ta personală, cînd altcineva are probleme.

Erau multe care să-i facă plăcere lui Cam în clipa aceea....binecuvîntarea soarelui asupra peisajului primăvăratic, deșteptarea zumzăitoare a insectelor și activitatea vibrantă a plantelor răsărite din pămîntul umed. Promițătorul fuior de fum de la focul șatrei țigănești, ce plutea în adiere. Poate că astăzi va putea în sfîrșit să găsească pe cineva din vechiul lui trib. Într-o zi ca aceasta, totul părea posibil.

Avea o soție frumoasă, care îi purta în pîntec copilul. O iubea pe Amelia mai mult decît viața. Și avea atît de

multe de pierdut. Dar Cam nu lăsa frica să-l îngenuncheze, sau să-l împiedice să o iubească din tot sufletul. Frica... încetini pasul, uimit de mărirea bruscă și rapidă a bătăilor inimii lui. Ca și cum ar fi alergat kilometri fără oprire. Aruncându-și ochii peste câmp, văzu că iarba era de un verde aproape ireal.

Bătăile inimii lui deveniră dureroase, ca și cum cineva îi dădea repetate lovituri de picior. Tulburat, Cam se încordă, ca un om amenințat cu cuțitul și-și duse o mână la piept. Isuse, soarele strălucitor îi sfredelea privirea, pînă i se umeziră ochii. Îi șterse cu mîneca și brusc fu surprins să se trezească pe pămînt, în genunchi.

Așteptă ca durerea să se potolească, ca inima să-și încetinească ritmul așa cum trebuia, dar fu din ce în ce mai rău. Lupta să respire încercînd să se ridice. Trupul nu i se supunea. O prăbușire lentă, parcă nu mai avea oase, iarba verde împungîndu-i aspră obrazul. Și mai multă durere, și mai multă, inima amenințînd să-i facă explozie, din cauza forței extraordinare a bătăilor ei.

Cam realizează cu un fel de uimire că era pe moarte. Nu putea să-și dea seama de ce se întîmpla asta, sau cum, doar că nimeni nu va avea grijă de Amelia și ea avea nevoie de el, nu putea să o părăsească. Cineva trebuia să vegheze asupra ei, avea nevoie de cineva să-i maseze picioarele, cînd era obosită. Ce obosit era! Nu putea să-și ridice capul sau brațul, sau să-și miște picioarele, iar mușchii trupului tresăreau independenți, cuprinși de un tremur, ca o marionetă trasă de sfori. *Amelia. Nu vreau să plec de lîngă tine. Doamne nu mă lăsa să mor, e prea curînd.* Și totuși durerea continua să se reverse asupra lui, înecîndu-l, sufocîndu-i respirația și bătăile inimii.

Amelia. Voia să-i rostească numele și nu putea. Era o cruzime de neînțeles să nu poată părăsi lumea cu aceste ultime silabe prețioase pe buze.

După o oră de încercare a nuanțelor și a diverselor amestecuri de var, gips și lut, Kev, Leo și muncitorii se hotărîră asupra proporțiilor corecte.

Leo manifestase un interes neașteptat față de acest proces, inventînd chiar o consolidare a tencuielii în trei straturi, prin îmbunătățirea stratului de bază, stratul principal.

– Pune mai mult păr în stratul acela, sugera el, și răzuiți-l cu o unealtă cu dinți; asta va face ca următorul strat să adere mai bine.

Pentru Kev era clar că, deși Leo era prea puțin interesat de aspectele financiare ale conducerii proprietății, dragostea lui pentru arhitectură și pentru toate problemele legate de construcții era mai puternică decît oricînd.

În timp ce Leo cobora de pe schelă, doamna Barnstable-menajera apăru în ușa, urmată de un băiat. Kev îl privi cu un interes deosebit. Părea că are unsprezece sau doisprezece ani. Și chiar dacă nu era îmbrăcat în haine colorate, trăsăturile lui îndrăznețe și tenul oacheș dovedeau că e țigan.

– Sir, i se adresa menajera lui Kev scuzîndu-se. Iartă-mă că vă deranjez de la treabă, dar puștiul ăsta a venit la ușa noastră vorbind păsărește și refuză să mai plece. Credem că s-ar putea să-l înțelegi.

Păsăreasca se dovedi a fi o țigănească perfect inteligibilă.

– *Droboy tume Romale*, rosti politicos băiatul.

Kev acceptă salutul dînd din cap.

– *Mișto avilan*. Apoi continuă discuția pe țigănește. Ești din *vitsa* de lîngă rîu?

– Da, *kako*. Am fost trimis de *țiganul furo* să-ți spun că am găsit un țigan zăcînd pe cîmp. E îmbrăcat ca un *gagio*. Credem că aparține cuiva de aici.

– Zăcînd pe cîmp, repetă Kev, în timp ce un fior rece îi străbătu ființa. Își dădu imediat seama că s-a întîmplat ceva foarte rău. Cu efort, își menținu tonul plin de răbdare. Se odihnea?

Băiatul clătină din cap.

– E bolnav și inconștient. Și tremură așa....imită el tremurul cu mîinile.

– V-a spus cum îl cheamă? întrebă Kev. A spus ceva? Deși vorbeau încă pe țigănește, Leo și doamna Barnstable se uitau intens la Kev, dîndu-și seama că avusese loc ceva grav.

– Ce e? întrebă Leo încruntîndu-se.

Băiatul răspunse întrebărilor lui Kev.

– Nu, *kako*. Nu poate să spună nimic. Și inima lui... Cu pumnul lui mic, băiatul se lovi în piept de cîteva ori.

– Du-mă la el. În mintea lui Kev nu exista nici o îndoială că situația era cumplită. Cam Rohan nu fusese bolnav niciodată și era într-o condiție fizică superbă. Indiferent ce i s-a întîmplat, nu era vorba de o boală obișnuită.

Trecînd pe engleză, Kev se adresă lui Leo și menajerei.

– Rohan s-a îmbolnăvit.....e în șatra țiganilor. My lord, sugerez să trimiți un valet și birjarul la conacul Stony Cross, să o aducă imediat pe Amelia. Doamnă Barnstable, trimite după medic. Am să-l aduc pe Rohan aici, imediat ce pot.

– Sir, întrebă menajera tulburată, te referi la doctorul Harrow?

– Nu, rosti imediat Kev. Toate instinctele îl avertizau să-l țină pe Harrow departe de toate astea. De fapt, nu-l lăsați să afle ce se întîmplă. Pentru moment, țineți totul cît mai secret posibil.

– Da, sir. Deși menajera nu înțelegea motivele lui Kev, era prea bine instruită pentru a pune întrebări superiorului

ei. Azi dimineată, domnul Rohan părea într-o condiție perfectă, rosti ea. Ce i s-a putut întâmpla?

– O să aflăm. Fără să aștepte alte întrebări și reacții, Kev îl apucă pe băiat de umăr și-l îndreptă spre ușă. Să mergem.

Vitsa se divedi a fi un trib familial mic și prosper. Instalaseră o șatră bine organizată, cuprinzând două *vardo* și câțiva cai și măgari sănătoși. Conducătorul tribului, pe care băiatul îl identificase drept *țiganul furo*, era un bărbat atractiv cu părul lung și negru și ochi negri calzi. Deși nu era înalt, era bine făcut și subțire, cu un aer de deplină autoritate. Kev fu surprins de relativa tinerețe a conducătorului. Cuvântul *furo-bulibașa* de obicei desemna un om înțelept, înaintat în vîrstă. Pentru un bărbat care părea să fie de aproape patruzeci de ani, însemna că e un conducător neobișnuit de respectat.

Schimbară salutarile de rigoare și *țiganul furo* îl conduse pe Kev în propria lui *vardo*.

– E prietenul tău? întrebă șeful evident interesat.

– Fratele meu. Dintr-un motiv oarecare afirmația lui Kev stîrni o privire fixă.

– E bine că ești aici. S-ar putea să fie ultima ta ocazie de a-l vedea de partea aceasta a vălului.

Kev fu surprins de propria lui reacție viscerală față de acest comentariu, de violența ultragiului și a durerii.

– N-o să moară, rosti aspru grăbind pașii și sărind dîrz în *vardo*.

Interiorul caravanei țigănești era de aproximativ 35 m lungime și 2 m lățime, cu soba tipică cu burlan de tablă așezată într-o parte a ușii. O pereche de priciuri transversale era situată la capătul opus al *vardo*, unul sus și unul mai jos. Trupul prelung al lui Cam Rohan era întins pe priciul de jos, picioarele încălțate în ghete atîrnîndu-i

dincolo de el. Era cuprins de spasme, iar capul i se rostogolea fără încetare pe pernă.

– Iad însîngerat, rosti Kev cu voce groasă, incapabil să creadă că o astfel de schimbare s-a petrecut în el, într-un timp atît de scurt. De pe fața lui Rohan pierise culoarea sănătoasă, ajungînd acum alb ca hîrtia, iar buzele îi erau crăpate și cenușii. Gemea de durere, gîfîind ca un cîine.

Kev se așeză pe marginea priciului și-și puse mîna pe fruntea înghețată a lui Rohan.

– Cam, rosti el cu urgență. Cam, sînt Merripen. Deschide ochii. Spune-mi ce s-a întîmplat.

Rohan făcu efortul de a-și controla tremurul, de a-și concentra privirea, dar în mod clar îi fu imposibil. Încercă să formuleze un cuvînt, dar tot ce putu emite fu un sunet incoerent.

Punîndu-și mîna pe pieptul lui, Kev simți bătaia feroce și neregulată a inimii. Înjură, recunoscînd că inima nici unui bărbat, indiferent cît de puternic era, nu putea să funcționeze multă vreme într-un ritm atît de nebunesc.

– Trebuie că a mîncat vreo plantă, fără să știe că e otrăvitoare, comentă *țiganul furo* părăind tulburat.

Kev clătină din cap.

– Fratele meu e foarte obișnuit cu plantele medicinale. N-ar face niciodată o astfel de greșeală. Privind fața schimonosită a lui Rohan, Kev simți un amestec de furie și compasiune. Ar fi vrut ca propria lui inimă să poată prelua efortul, în locul fratelui său. Cineva l-a otrăvit.

– Spune-mi ce pot face eu, întrebă calm șeful tribului.

– În primul rînd, avem nevoie să scăpăm de cît mai multă otravă posibil.

– Stomacul i s-a golit, înainte de a-l aduce în *vardo*.

Asta era bine. Ca reacția să fie așa puternică, chiar după ce s-a eliminat otrava, înseamnă că a fost vorba de o substanță deosebit de toxică. Inima de sub mîna lui Kev

părea gata să sară din pieptul lui Rohan. Va intra curînd în convulsii.

– Trebuie făcut ceva, pentru a-i încetini pulsul și a-l ușura tremurul, rosti scurt Kev. Aveți laudanum?

– Nu, dar avem opiu brut.

– Și mai bine. Aduceți-l repede.

Țiganul furo dădu ordin unei perechi de femei, care sosiseră la intrarea în *vardo*. În mai puțin de un minut, aduseră un borcânaș cu o pastă groasă cafenie. Era fluidul îngroșat din suc de cocon de mac. Luînd puțin din pastă cu vîrfurile unei linguri, Kev încercă să-l facă pe Rohan să o înghită.

Dinții acestuia se ciocniră violent de metal, capul lui săltînd, pînă cînd lingura fu vărsată. Perseverent, Kev își strecură brațul sub ceafa lui Rohan și îl ridică.

– Cam. Sînt eu. Am venit să te ajut. Ia asta, pentru mine. Ia-o acum. Îi băgă din nou lingura în gură și o ținu acolo, în timp ce Rohan se zvîrcolea sub strînsoarea lui. Asta e, murmură Kev retrăgînd după o clipă lingura. Își puse o mîină caldă pe gîtul fratelui său, masîndu-l ușor. Înghite. Da, *fral*, asta e tot.

Opiul acționează cu o viteză miraculoasă. În curînd tremurul începu să cedeze și gîfîiala frenetică se ușură. Kev nu-și dăduse seama că-și reținuse respirația, pînă cînd nu lăasă să-i scape un suspin de ușurare. Își puse palma pe inima lui Rohan, simțînd ritmul accelerat cum încetinește.

– Încearcă să-i dai niște apă, sugeră șeful tribului întinzîndu-i o cană sculptată din lemn. Kev apăsă buza cîinii pe buzele lui Rohan și reuși să-l convingă să ia o gură.

Genele grele se ridicară și cu efort Rohan își fixă privirea asupra lui.

– Kev.....

– Sînt aici, frățioare.

Rohan se uită la el și clipi. Întinse mîna și se apucă de partea din față a cămășii cu gulerul desfăcut a lui Kev, ca un înecat.

– Albastru, șopti el răgușit. Totul....albastru.

Kev își strecură brațul pe la spatele lui Rohan și îl strînse ferm. Se uită la *țiganul furo* și încercă cu disperare să gîndească. Auzise de astfel de simptome și înainte. O ceață albastră ce întuneca vizibilitatea. Se producea cînd luai o cantitatea prea mare de medicament pentru inimă.

– Se poate să fi fost digitalis, murmură el. Dar nu știu de unde derivă.

– Degețel roșu, rosti *țiganul furo*. Tonul lui era practic, dar fața îi era încordată de îngrijorare. Destul de letal. Ucide vitele.

– Care e antidotul? întrebă Kev tăios.

Răspunsul conducătorului fu blînd.

– Nu știu. Nici măcar nu știu dacă există vreunul.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

După ce a trimis un fecior după medicul satului, Leo hotărî să se ducă în șatra ȝiganilor, să vadă cum se simte Rohan. Nu putea să stea inactiv, sau în tensiunea așteptării. Și era profund tulburat la gîndul celor întîmplate lui Rohan, care se pare că devenise temelia întregii familii.

Coborînd rapid scara mare, Leo tocmai ajunsese la intrarea în hol, cînd fu prins din urmă de domnișoara Marks. Trăgea după ea o cameristă, ținînd-o pe nefericita fată de încheietura mîinii. Camerista era palidă și cu ochii roșii.

– My lord, rosti domnișoara Marks răspicat. Te invit să vii imediat cu noi în salonaș. E ceva ce trebuie.....

– Avînd în vedere că se presupune că știi eticheta, Marks, ar trebui să știi că nimeni *nu-l invită* pe stăpînul casei să facă ceva.

Gura severă a guvernantei se strîmbă nerăbdătoare.

– La dracu' cu eticheta. E important.

– Foarte bine. Aparent ești bine dispusă. Dar spune-mi aici și acum ce vrei, pentru că nu am timp de pălăvrăgeli de salon.

– În salonaș, insistă ea.

După o scurtă privire spre cer, Leo le urmă pe guvernantă și pe cameristă, dincolo de intrarea în hol.

– Te avertizez că – dacă e ceva în legătură cu neînsemnatele probleme ale gospodăriei – am să-ți sparg capul. Și am o nevoie presantă să mă ocup de asta chiar acum și....

– Da, i-o reteză Marks, în timp ce intrau rapid în salonaș. Știu totul despre asta.

– Adevărat? Dă-o naibii, se presupune că doamna Barnstable n-a spus nimănui.

– Secretele sînt reținute arareori sub scară, my lord.

Și, în timp ce intrau în salonaș, Leo se uită la coloana vertebrală dreaptă a guvernantei și simți aceeași undă de iritare, pe care o simțea întotdeauna în prezența ei. Semăna cu una din acele mîncărimi de pe spate, la care nu poți ajunge. Oare avea legătură cu cocul șaten deschis, strîns așa de ferm la ceafă? Sau cu torsul îngust și mijlocul subțire încorsetat, sau cu paloarea uscată și imaculată a pielii ei? Nu se putea opri să nu se gîndească cum ar fi fost să-i desfacă părul, să-i scoată agrafele și să-i slăbească strînsoarea corsetului. Să-i scoată ochelarii. Să facă lucruri care ar face-o să devină roșie, asudată și profund supărată.

Da, asta era. Voia să o supere. De mai multe ori.

Doamne Dumnezeule, ce iadului era în neregulă cu el?

Odată ce ajunseră în salonaș, domnișoara Marks închise ușa și bătut ușor brațul cameristei, cu o mîină albă și subțire.

– Ea e Sylvia, i se adresă lui Leo. În această dimineață, a văzut ceva neobișnuit și i-a fost frică să raporteze. Dar, după ce a aflat de boala domnului Rohan, a venit la mine și m-a informat.

– De ce ai așteptat pînă acum? întrebă nerăbdător Leo. În mod cert, orice fapt neobișnuit trebuie adus la cunoștință imediat.

Domnișoara Marks interveni cu un calm plictisit.

– Un servitor nu este protejat în nici un fel, dacă vede întîmplător ceva ce n-ar trebui să vadă. Și fiind o fată sensibilă, Sylvia n-a vrut să fie făcută țap ispășitor. Ne asigură

că nu va suferi nici o consecință neplăcută, din cauza celor pe care le va divulga?

– Aveți cuvîntul meu, rosti Leo. Indiferent despre ce e vorba. Spune-mi, Sylvia.

Camerista dădu din cap și se lipi de domnișoara Marks căutînd sprijin. Era așa de grea, în comparație cu fragila guvernanta, încît fu o minune că n-au căzut amîndouă jos.

– My lord, rosti fata șovăind. Dimineață lustruiam furculițele de pește, pe care le-am pus pe bufetul micului dejun, pentru fileul de calcan. Și cînd am intrat în camera aceea, i-am văzut pe domnul Merripen și pe domnul Rohan afară pe terasă stînd de vorbă. Și doctorul Harrow se afla în cameră privindu-i.....

– Și? o grăbi Leo, în timp ce buzele fetei tremurau.

– Și cred că l-am văzut pe doctorul Harrow punînd ceva în cafetiera domnului Merripen. A căutat ceva în buzunar, semăna cu una din sticluțele acelea mici și ciudate de la farmacie. Dar totul s-a petrecut așa de repede! N-am putut fi sigură ce face. Apoi s-a întors și s-a uitat la mine, cum intram în cameră. M-am prefăcut că n-am văzut nimic, my lord. N-am vrut să produc neplăceri.

– Credem că probabil domnul Rohan a băut o băutură otrăvită, rosti guvernanta.

Leo clătină din cap.

– Domnul Rohan nu bea cafea.

– N-ar fi posibil ca în această dimineață să fi făcut o excepție?

Urma de sarcasm din vocea ei era insuportabil de supărătoare.

– E posibil. Dar nu-i stă în fire. Leo scoase un oftat puternic. La dracu' cu tot. Voi încerca să aflu ce a făcut Harrow, dacă a făcut ceva. Mulțumesc, Sylvia.

– Da, my lord. Camerista păru ușurată.

În timp ce Leo ieșea din cameră cu pași mari, fu exasperat să descopere că domnișoara Marks se ținea după el.

– Nu veni cu mine, Marks.

– Ai nevoie de mine.

– Du-te undeva și tricotează ceva. Conjugă un verb. Orice face o guvernantă.

– M-aș duce, rosti ea acră, dacă aș avea încredere în abilitatea ta de a rezolva situația. Dar din ceea ce am văzut din însușirile tale, mă îndoiesc teribil că vei reuși să faci ceva fără ajutorul meu.

Leo se întreba dacă alte guvernante ar îndrăzni să vorbească cu stăpînul lor în acest fel. Nu credea. De ce dracu' n-au putut surorile lui să găsească o femeie liniștită și plăcută, în locul acestei viespi mici?

– Am însușiri pe care nu vei fi niciodată suficient de norocoasă să le descoperi, sau să le experimentezi, Marks.

Ea scoase un *hmmm* disprețuitor și continuă să-l urmeze.

Ajungînd la camera lui Harrow, Leo ciocăni de formă și intră. Garderoba era goală și pe pat era un cufăr deschis.

– Scuză intruziunea, Harrow, rosti Leo fără cea mai mică urmă de politețe. Dar a apărut o situație.

– Da? Doctorul arăta deosebit de curios.

– Cineva s-a îmbolnăvit.

– Ce păcat. Aș vrea să pot fi de ajutor, dar, dacă trebuie să ajung la Londra înainte de miezul nopții, e cazul să plec în grabă. Va trebui să găsiți alt doctor.

– În mod cert ai obligația etică să ajuți pe cineva la nevoie, rosti neîncrezătoare domnișoara Marks. Ce spui de jurământul lui Hypocrate?

– Jurământul nu e obligatoriu. Și în lumina recentelor evenimente, am tot dreptul să refuz. Va trebui să găsiți alt doctor să-l trateze.

Să-l trateze?

Leo nici nu trebuia să se uite la domnișoara Marks, pentru a-și da seama că și ea sesizase scăparea. Hotărî să-l țină de vorbă pe Harrow.

– Merripen a câștigat-o pe sora mea în mod cinstit, bătrîne. Și ceea ce i-a apropiat a fost pus în mișcare cu mult înainte ca tu să intri în scenă. Nu e sportiv să-i acuzi.

– Nu-i acuz pe ei, rosti Harrow scurt. Pe tine te acuz.

– *Pe mine?* Leo era indignat. De ce? Nu am nimic de a face cu asta.

– Ai avut așa de puțin respect pentru surorile tale, încît ai permis ca nu unul ci *doi* țigani să intre în familia ta.

Cu coada ochiului, Leo îl văzu pe sconcsul Dodger furișîndu-se de-a curmezișul covorului. Băgăreața creatură ajunsese la un scaun, pe care fusese aruncată o haină închisă la culoare. Stînd pe labele din spate, începu să răscolească prin buzunarele hainei.

Domnișoara Marks vorbi cu însuflețire.

– Domnul Merripen și domnul Rohan sînt oameni cu caractere excelente, doctore Harrow. S-ar putea ca Lord Ramsay să fie acuzat de multe alte lucruri, dar nu de asta.

– Sînt *țigani*, rosti Harrow cu dispreț.

Leo era gata să vorbească, dar fu întrerupt cînd domnișoara Marks își continuă pledoaria.

– Un bărbat trebuie judecat după ceea ce face el însuși, doctore Harrow. După ceea ce face cînd nimeni nu se uită la el. Și, trăind în apropierea domnului Merripen și a domnului Rohan, pot să declar cu certitudine că amîndoi sînt oameni buni și onorabili.

Dodger scosese din buzunarul hainei un obiect și se întoarse triumfător. Apoi începu să sară încet de jur împrejurul camerei, privindu-l pe Harrow cu prudență.

– Iartă-mă dacă nu accept afirmația privind un bun caracter, venită din partea unei femei ca tine, i se adresează Harrow domnișoarei Marks. Conform zvonurilor, ai fost în apropierea *prea multor* domni, în trecut.

Guvernanta deveni albă din cauza jignirii.

– Cum îndrăznești?

– Găsesc remarca asta complet deplasată, rosti Leo către Harrow. E clar că nici un bărbat sănătos la minte n-ar încerca niciodată ceva așa de scandalos față de Marks.

Văzînd că Dodger se îndrepta spre ușă, apucă brațul rigid al guvernantei: vino, Marks. Să-l lăsăm pe doctor să împacheteze.

În aceeași clipă, Harrow observă sconcsul, care ducea în gură un flacon subțire de sticlă. Ochii lui Harrow ieșiră din orbite și păli.

– Dă-mi-l mie! țipă el și se aruncă asupra sconcsului. E al meu!

La rîndul lui, Leo sări pe doctor și îl fixă la podea. Dar Harrow îl surprinse cu un croșeu de dreapta rapid, însă maxilarul lui Leo era întărit de pe urma nenumăratelor lupte din cîrciumi. Răspunse lovitură pentru lovitură, rostogolindu-se cu doctorul pe dușumea, în timp ce luptau pentru supremație.

– Ce dracu'... mîrîi Leo....ai pus în cafeaua aia?

– Nimic. Mîinile puternice ale doctorului îl apucară de gît. Nu știu despre ce vorbești.....

Cu pumnul încleștat Leo îl izbi într-o parte, pînă cînd strînsoarea doctorului cedă.

– Pe dracu', nimic, gîfii Leo și îi trase un genunchi în vîntre. Era un truc murdar, preluat de la una din escapele lui colorate de la Londra.

Harrow se prăbuși pe o parte gemînd.

– Un domn.... n-ar....face asta....

– Domnii nici nu otrăvesc oameni. Leo îl apucă. Spune-mi ce a fost, dracu' să te ia!

În ciuda durerii, buzele lui Harrow se curbară într-un rînjet hain.

– Merripen nu va obține nici un ajutor din partea mea.

– Nu Merripen a băut treaba aia murdară, idiotule! Rohan a făcut-o. Acum spune-mi ce ai pus în cafeaua aia, ori îți rup gîtul.

Doctorul arăta buimac. Strînse buzele și refuză să vorbească. Leo îl plezni cu dreapta, apoi cu stînga, dar ticălosul rămase mut.

Vocea domnișoarei Marks pătrunse prin furia clo-cotitoare.

– My lord, oprește-te. *În acest moment.* Am nevoie de ajutorul tău să recuperez flaconul.

Ridicîndu-l pe Harrow, Leo îl trase spre garderoba goală și-l închise înăuntru. Apoi încuie ușa și se întoarse spre domnișoara Marks, cu fața asudată și gîfîind.

Pentru o fracțiune de secundă, privirile li se încrucișară. Ochii ei deveniră rotunzi, ca lentilele ochelarilor. Dar comunicarea aceea ciudată fu imediat anulată de clănțănitul triumfător al lui Dodger.

Afurisitul de sconcs aștepta pe prag, schițînd un fericit dans războinic, compus dintr-o serie de sărituri într-o parte și-n alta. În mod clar, era încîntat de noua lui achiziție și mai mult, de faptul că domnișoara Marks părea că vrea să i-o ia.

– Dă-mi drumul! țipa Harrow cu voce înăbușită și din garderobă se auzi un bubuit puternic.

– Blestemata asta de nevăstuică, bombăni domnișoara Marks. Pentru el e o joacă. Va petrece ore întregi

sîcîindu-ne cu flaconul ăla și ținîndu-l astfel, încît să nu putem să i-l luăm.

Uitîndu-se la sconcs, Leo se așeză pe covor și spuse cu glas blînd:

– Vino aici, ghem de păr puricos. O să primești toți biscuiții dulci pe care-i vrei, dacă-mi dai noua ta jucărie. Fluieră încet și pocni din degete.

Dar lingușeala nu funcționează. Dodger îl privea cu ochi strălucitori și stătea pe prag strîngînd sticluța între lăbuțe.

– Dă-i una din jartierele tale, rosti Leo continuînd să se uite la sconcs.

– Scuză-mă, ce ai spus? întrebă cu răceală domnișoara Marks.

– M-ai auzit destul de bine. Scoate-ți o jartieră și oferă-i-o la schimb. Altfel va trebui să-l vînăm pe afurisitul ăsta de animal prin toată casa. Și mă îndoiesc că Rohan va aprecia întîrzierea.

Guvernanta îi aruncă o privire plină de suferință.

– Numai din pricina domnului Rohan consimt la așa ceva. Întoarce-te cu spatele.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Marks, crezi că cineva dorește cu adevărat să-și arunce privirea la bețele alea de chibrit uscate, pe care tu le numești picioare? Dar se supuse întorcîndu-se cu fața în cealaltă parte. Auzi apoi o mulțime de foșnete, cînd domnișoara Marks se așeză pe un scaun și-și ridică fustele.

Se întîmpla că Leo se afla într-o poziție apropiată de o oglindă mare, genul acela oval care putea fi orientat în sus sau în jos, pentru a prinde imaginea cuiva. Și astfel avu o perspectivă excelentă a domnișoarei Marks așezată pe scaun. Și cel mai ciudat lucru a fost că surprinse imaginea unui picior surprinzător de frumos. Clipi uimit, după care fustele fură coborîte.

– Uite, rosti domnișoara Marks cu glas aspru și aruncă jartiera în direcția lui Leo.

Întorcându-se, acesta reuși să o prindă din zbor.

Cu ochii ca măgelele, Dodger îi supraveghea pe amândoi cu un interes deosebit.

Leo învîrți jartiera ademenitor pe deget.

– Ia uită-te, Dodger. Mătase albastră tivită cu dantelă. Oare toate guvernantele își fixează ciorapii într-un mod atît de plăcut? Probabil că zvonurile despre trecutul tău scandalos sînt adevărate, Marks.

– Am să-ți mulțumesc, dacă ai să păstrezi în vorbire o limbă civilizată, my lord.

Căpșorul lui Dodger se bălăbănea, în timp ce urmărea fiecare mișcare a jartierei. Potrivindu-și flaconul în gură, sconcsul îl căra ca pe un cățel în miniatură, înaintînd spre Leo cu o încetineală înnebunitoare.

– Aici e vorba de troc, bătrîne, i se adresă Leo. Nu poți să ai ceva, dacă nu dai nimic.

Cu grijă, Dodger lăsă flaconul jos și se întinse după jartieră. Simultan Leo îl ocoli și apucă sticluța. Era pe jumătate plină cu o pudră fină verde. Se uită la ea intens, rotind-o între degete.

Într-o clipă domnișoara Marks fu alături de el, ghemuită pe mîini și pe genunchi.

– E etichetată? întrebă ea cu răsufierea tăiată.

– Nu. Fir-ar al dracului! Leo fu apucat de o furie clocotitoare.

– Dă-mi-l mie, zise domnișoara Marks luînd flaconul de la el.

Leo sări imediat în picioare, îndreptîndu-se în viteză spre garderobă. Izbi în ușă cu amîndoi pumnii.

– Dracu' să te ia, Harrow, ce e asta? Ce e praful ăsta? Spune-mi, sau ai să stai acolo pînă ai să putrezești.

Din garderobă nu se auzi nimic, decît tăcere.

– Pe Dumnezeuul meu, intenționez să....Începu Leo, dar domnișoara Marks îl întrerupse.

– E pudră digitalică.

Leo îi aruncă o privire distrată. Deschisese flaconul și îl mirosi cu atenție.

– De unde știi?

– Bunica mea obișnuia să ia așa ceva pentru inimă. Mirosul este ca de ceai, iar culoarea e de neconfundat.

– Care e antidotul?

– Nu am idee, rosti domnișoara Marks privind și mai abătută. Dar e o substanță puternică. O doză mare poate cu ușurință să oprească inima unui om.

Leo se întoarse spre garderobă.

– Harrow, strigă el, dacă vrei să trăiești, ai să-mi spui acum antidotul.

– Lasă-mă întâi să ies, veni răspunsul înăbușit.

– Nu e loc de negocieri! Spune-mi ce contracarează otrava, dracu' să te ia!

– *Niciodată.*

– Leo? O nouă voce intră în zona conflictuală. Se întoarse brusc și le văzu pe Amelia, Win și Beatrix pe prag. Se uitau la el, ca și cum ar fi înebunit.

Amelia vorbi cu un calm admirabil.

– Am două întrebări, Leo: de ce ai trimis după mine și de ce te cerți cu garderoba?

– Înăuntru e Harrow, răspunse el.

Expresia ei se schimbă.

– De ce?

– Încerc să-l fac să-mi spună cum se contracarează o supradoză de pudră digitalică. Se uită răzbunător la garderobă. Și am să-l *ucid*, dacă nu o face.

– Cine a luat supradoza? întrebă Amelia cu fața golită de sânge. E cineva bolnav? Cine?

– Era destinată lui Merripen, rosti Leo cu voce scăzută ducându-se să o susțină, înainte de a continua: dar a luat-o Cam, din greșeală.

Îi scăpă un țipăt sugrumat.

– Dumnezeule! Unde e?

– În șatra țiganilor. Merripen e cu el.

Din ochii Ameliei țîșniră lacrimi.

– Trebuie să mă duc la el.

– N-ai ce să-i faci, fără antidot.

Win trecu pe lângă ei îndreptându-se spre noptieră. Mișcându-se cu prudență dar grăbită, luă o lampă cu gaz și o cutie cu chibrituri și le duse lângă garderobă.

– Ce faci? se miră Leo întrebându-se dacă nu și-a pierdut cu desăvîrșire mințile.

Nu are nevoie de lampă, Win.

Ignorându-l, Win scoase sticla de lampă și o puse pe pat. Făcu același lucru cu suportul de aramă al fitilului, descoperind astfel rezervorul cu gaz. Fără ezitare, turnă gazul peste partea din față a garderobei. Mirosul violent și ușor inflamabil se răspîndi prin cameră.

– Ți-ai pierdut mințile? mai întrebă Leo, uimit nu doar de acțiunile ei, dar și de comportamentul ei calm.

– Julian, am o cutie cu chibrituri, rosti ea. Spune-mi ce să-i dăm domnului Rohan, ori dau foc garderobei.

– N-ai să îndrăznești, țipă Harrow.

– Win, rosti Leo, ai să dai foc la toată casa asta blestemată, acum, după ce a fost refăcută. Dă-mi afurisitele alea de chibrituri. Ea clătină din cap cu fermitate. Instaurăm un nou ritual de primăvară? mai întrebă Leo. Incendierea anuală a conacului? Vino-ți în fire, Win.

Aceasta se întoarse cu spatele la el și se uită la ușa garderobei.

– Julian, mi s-a spus că ți-ai ucis prima soție. Probabil otrăvind-o. Acuma, știind ce i-ai făcut cumnatului meu,

cred în ce se spune. Și, dacă nu ne ajută, intenționez să te prăjesc, ca pe o bucată de plăcintă galeză. Deschise cutia cu chibrituri.

Realizînd că nu putea fi serioasă, Leo hotărî să-i susțină mistificarea.

– Te implor, Win, rosti el teatral, nu face asta. Nu e nevoie să.....*Cristoase!*

Ultimul cuvînt fu rostit în timp ce Win aprinse un chibrit și dădu foc garderobei.

Deci nu e nici o prefăcătorie, se gîndi Leo năucit. Intenționează realmente să-l prăjească pe ticălos.

La prima izbucnire a flăcării șerpuitoare și strălucitoare, se auzi un țipăt terifiant din interiorul garderobei.

– În regulă! Scoateți-mă de aici! *Lăsați-mă să ies!* E vorba de acid tanic. *Acid tanic.* E în trusa mea medicală, lăsați-mă să ies!

– Foarte bine, rosti Win aproape fără să respire. Leo, poți stinge focul.

În ciuda panicii ce-i străbătea ființa, Leo nu-și putu stăpîni rîsul. Ea vorbise, ca și cum l-ar fi rugat să sufle într-o lumînare, nu să stingă o piesă de mobilier cuprinsă de flăcări. Scoțîndu-și haina, începu să lovească în grabă și sălbatic ușa garderobei.

– Nu ești normală, i se adresă lui Win cînd trecu pe lîngă ea.

– Altfel nu ne-ar fi spus, replică aceasta.

Alertați de toată agitația, apărură și cîțiva servitori. Unul dintre ei – un valet – își scoase haina și se grăbi să-l ajute pe Leo. Între timp, femeile scotociră prin trusa medicală din piele neagră a lui Harrow.

– Acidul tanic nu seamănă cu ceaiul? întrebă Amelia cu mîinile tremurînd, în timp ce bîjbîia la încuietoarea trusei.

– Nu, doamnă Rohan, răspunse guvernanta. Cred că doctorul s-a referit la acidul tanic din frunze de stejar, nu

la taninul din ceai. Întinse rapid mîna, cînd Amelia aproape răsturnă trusa. Aveți grijă, nu o loviți. Nu-și etichetează flacoanele. Deschizînd trusa cu pereții duri, găsiră rînduri de tubulețe de sticlă perfect aliniate, conținînd diverse pudre și lichide. Deși flacoanele nu erau marcate, conținutul acestora putea fi identificat cu ajutorul unor litere scrise cu cerneală. Răsturnînd trusa, domnișoara Marks luă un flacon plin cu o pudră brun-galbuie. Aceasta e.

Win o luă.

– Lasă-mă să le-o duc eu, zise ea. Știu une e șatra. Leo e ocupat cu salvarea garderobei.

– Am să-i duc eu lui Cam flaconul, rosti vehementă Amelia. E soțul meu.

– Da. Și îi porți copilul în pîntec. Dacă o să cazi călărind într-un ritm infernal, n-o să te ierte niciodată că ai riscat viața bebelușului.

Amelia îi aruncă o privire chinuită. Gura îi tremura. Dădu din cap și rosti dogit:

– *Grăbește-te, Win.*

– Poți să improvizezi o brancardă din pînză și bețe? îl întrebă Merripen pe *țiganul furo*. Trebuie să-l transport la Casa Ramsay.

Conducătorul tribului dădu pe loc din cap afirmativ. Apoi strigă la un mic grup, care aștepta lîngă intrarea în *vardo*, le dădu cîteva indicații și aceștia dispărură imediat. Întorcîndu-se spre Merripen, murmură:

– O să avem ceva aranjat, în cîteva minute.

Kev dădu din cap, privind fața cenușie a lui Cam. În nici un caz, nu era bine, dar cel puțin amenințarea convulsiilor și încetarea inimii fuseseră temporar evitate. Fără expresivitatea lui obișnuită, Cam arăta tînăr și lipsit de apărare.

Era ciudat să-ți închipui că erau frați și că își petrecuseră toată viața fără să se cunoască unul pe altul. Kev

fusese întotdeauna prizonierul solitudinii lui auto-impuse, care în vremea din urmă părea să fi dispărut, ca o haină uzată ce se destrăma la cusături. Voia să afle mai multe despre Cam, să schimbe cu el amintiri. Voia un frate.. "Întotdeauna am știut că nu se putea să fiu singur" îi spusese Cam în ziua când au descoperit legătura lor de sînge. Și Kev simțise la fel. Doar că nu fusese în stare să o spună.

Luînd o bucată de pînză, șterse pelicula de transpirație de pe fața lui Cam. Un scîncet slab scăpă de pe buzele acestuia, parcă era un copil bîntuit de un coșmar.

– Totul e în regulă, *fral*, șopti Kev punîndu-i o mîină pe piept și testînd bătaile încete și ezitante ale inimii. Curînd te faci bine. N-am să te părăsesc.

– Ești foarte apropiat de fratele tău, rosti blînd *țiganul furo*. Asta e bine. Mai sînteți și alții în familie?

– Locuim împreună cu *gagii*, specifică Kev. Dar expresia șefului tribului rămase prietenoasă și interesată. Unul dintre aceștia e soția lui.

– Sper că nu e frumoasă, comentă *țiganul furo*.

– Ba este, afirmă Kev. De ce n-ar trebui să fie?

– Pentru că cineva trebuie să-și aleagă soția folosind urechile, nu ochii.

Kev zîmbi ușor.

– Cîta înțelepciune! Se uită din nou la Cam gîndindu-se că începuse să arate și mai rău. Dacă au nevoie de ajutor la brancarda aia, ca să-l pot căra.....

– Nu, oamenii mei sînt iuți. O vor termina în curînd. Dar trebuie făcută bine și rezistentă, să poată susține un bărbat de dimensiunile lui.

Mîinile lui Cam fură cuprinse de spasme, degetele lui lungi apucîndu-se convulsiv de pătura care-l acoperea. Kev îi luă mîna rece și o strînse ferm, încercînd să-l încălzească și să-i dea siguranță.

Țiganul furo se uită la tatuajul vizibil pe antebrațul lui Cam, înfățișând silueta neagră a calului înaripat.

– Când l-ai întâlnit pe Rohan? întrebă el încet.

Kev îi aruncă o privire speriată, strînsoarea lui protectoare accentuându-se pe mîna lui Cam.

– De unde îi știi numele?

Conducătorul tribului zîmbi cu ochii calzi.

– Mai știi și alte lucruri. Tu și fratele tău ați fost despărțiți multă vreme. Atinse tatuajul cu degetul arătător. Și acest semn.....ai și tu unul.

Kev îl privi fără să clipească.

De afară se auzi un zgomot slab și cineva intră împingînd ușa. O femeie. Surprins și plin de interes, Kev zări strălucirea părului blond argintiu.

– Win, exclamă el dînd drumul cu grijă mîinii lui Cam și ridicîndu-se în picioare. Din păcate nu putea să stea prea drept în cortul acela cu tavanul jos. Spune-mi că n-ai venit aici singură. Nu ești în siguranță. De ce.....

– Încerc să ajut. Fustele bătoase ale costumului de călărie foșniră, în timp ce Win se grăbi să intre în *vardo*. Una din mîinile ei nu purta mănușă și ținea în ea ceva. Nu-i aruncă nici o privire *țiganului furo*, așa de concentrată era să ajungă la Kev. Uite. *Uite*. Respira cu greutate, din cauza călăritului pînă în șatră, într-un ritm de să-și frîngă gîtul, iar obrajii îi erau îmbujorați.

– Ce e asta? murmură Kev luînd cu blîndețe de la ea obiectul și cu mîna liberă mîngîind-o pe spate. Se uită apoi la micul flacon cu pudră.

– Antidotul, răspunse ea. Dă-i-l imediat.

– De unde știi că e medicamentul care trebuie?

– L-am determinat pe doctorul Harrow să-mi spună.

– Trebuie că a mințit.

– Nu. Sînt sigură că n-a mințit, deoarece în acel moment era aproape să ia f..... vreau să spun că era sub presiune.

Strîngea flaconul între degete. Nu aveau de ales. Nu puteau să aștepte, pînă ar fi consultat un medic de încredere și, din felul cum arăta, Cam nu prea mai avea mult timp de pierdut. Și nici să nu facă nimic nu era o opțiune.

Kev se apucă să dizolve zece bobite din pulbere într-o cantitate mică de apă, raționînd că era mai bine să înceapă cu o soluție slabă, decît să-l îndoape pe Cam cu o nouă otravă. Îl ajută să stea într-o poziție șezînd, sprijinindu-l de pieptul lui. Delirînd și nesigur, Cam scoase un sunet de protest, cînd mișcarea îi stîrni o nouă durere prin mușchii contractați.

Deși Kev nu putea să-i vadă fața, văzu totuși expresia compătimitoare a lui Win, cînd întinse mîna spre maxilarul lui Cam. Masă mușchii înțepeniți și îi deschise gura. După ce îi strecură în gură soluția, cu ajutorul unei linguri, îi masă obraji și gîtul, făcîndu-l să înghită. Cam înghiți medicamentul și se înfioră, apoi rămase sprijinit greu de Kev.

– Mulțumesc, șopti Win dînd pe spate părul umed al lui Cam și punîndu-și palma pe obrazul lui rece. Acum va fi mai bine. Stai liniștit și lasă-l să-și facă efectul. Kev reflectă că nu arătase niciodată atît de drăguță ca în acest moment, cu fața blîndă, de o gravitate tandră. După cîteva minute, Win reluă calmă: îi revin culorile în obraji.

Și la fel și respirația, ritmul nesigur prelungindu-se și încetinind. Apoi Kev simți trupul lui Cam relaxîndu-se și mușchii încordați înmuindu-se, cînd efectul activ al digitalelor fu neutralizat.

Cam se mișcă, parcă se trezea dintr-un somn îndelungat.

– Amelia, rosti cu voce neclară, încă sub influența opiului.

Win îi luă una din mîini în ale ei.

– E bine și te așteaptă acasă, dragă.

– Acasă, repetă el cu o mișcare epuizată a capului.

Kev îl întinse grijuliu pe prici și se uită la el apreciindu-l. Paloarea ca de mască dispărea secundă după secundă, pe față revenindu-i culoarea sănătoasă. Rapiditatea transformării era uluitoare.

Ochii de ambră se deschiseră și Cam îl fixă pe Kev.

– Merripen, roști așa de clar, încât Kev se simți ușurat.

– Da, *fral*?

– Sînt mort?

– Nu.

– Trebuie că sînt.

– De ce? întrebă Kev amuzat.

– Pentru că eu...Cam făcu o pauză pentru a-și umezi buzele uscate. Pentru că.....*tu zîmbești*.....iar acolo, tocmai l-am zărit pe vărul Noah.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Țiganul furo veni și îngenunche lângă prici.

– Bună, Camlo, murmură el.

Cam îl privi minunându-se.

– Noah. Ai îmbătrânit.

Vărul lui chicoti.

– Adevărat. Ultima oară când te-am văzut, abia dacă îmi ajungeai pînă la piept. Și acum arăți parcă ai fi cu un cap mai înalt decît mine.

– N-ai mai venit după mine.

Kev interveni încordat.

– Iar tu nu i-ai spus niciodată că ai un frate.

Zîmbetul lui Noah fu plin de regret, când se uită la amîndoi.

– N-am putut să fac nimic. Pentru propria voastră protecție. Privirea lui se abătu în direcția lui Kev. Ni s-a spus că ai murit, Kev. Sînt încîntat să aflu că am fost înșelați. Cum ai supraviețuit? Unde ai stat?

Kev se încruntă la el.

– N-are importanță. Rohan a petrecut *ani întregi* căutîndu-te. Căutînd răspunsuri. Acum spune-i adevărul, de ce am fost alungați din trib și ce înseamnă afurisitul ăsta de tatuaj. Nimic să nu-ți scape.

Noah arăta ușor uluit de comportamentul autoritar al lui Kev. În calitate de conducător al *vitsei* nu era obișnuit să primească ordine de la nimeni.

– Așa e întotdeauna, i se adresa Cam. O să te obișnuiești.

Căutînd sub cușetă, Noah trase afară o ladă de lemn și începu să-i răscolească conținutul.

– Ce știi despre sîngele irlandez? întrebă Kev. Care a fost numele tatălui nostru?

– Există multe lucruri pe care nu le știu, admise Noah. Găsind ceea ce în mod evident căutase, îl scoase din cutie și se uită la Cam. Dar, pe patul de moarte, bunica noastră mi-a spus tot ce a putut. Și mi-a dat ăsta....

Ridică un cuțit de argint mat.

Cu un reflex fulgerător, Kev apucă încheietura vărului strîngînd-o să o rupă. Win scoase un țipăt speriat, în timp ce Cam încerca fără succes să se ridice pe coate.

Noah se uită adînc în ochii lui Kev.

– Pace, vere. Niciodată nu i-aș face rău lui Camlo. Deschise mîna. Ia-l. Îți aparține, a fost al tatălui tău. Numele lui era Brian Cole.

Kev luă cuțitul și încet dădu drumul încheieturii lui Noah. Se uită la obiect, un cuțit uzat, cu o lamă cu două tăişuri, lung de aproximativ 10 cm. Mînerul era de argint gravat. Arăta vechi și scump. Dar ceea ce-l uimi pe Kev fu gravura de pe partea netedă a mînerului.....un simbol perfect stilizat al unui *pooka* irlandez.

I-l arătă lui Cam, căruia i se opri o clipă respirația.

– Sînteți Cameron și Kevin Cole, continuă Noah. Acest cal e simbolul familiei voastre.... Se afla pe stema lor. Cînd v-am despărțit, s-a luat hotărârea să se imprime acest semn pe amîndoi. Nu doar pentru a vă identifica, ci și ca un apel către cel de al doilea fiu al lui Moșto, să vă apere și să vă protejeze.

– Cine e Moșto? întrebă încet Win.

– O divinitate țigănească, rosti Kev auzindu-și propria voce uluită, ca și cum ar fi aparținut altcuiva. Zeul tuturor lucrurilor bune.

– Am căutat..... începu Cam încă privind cuțitul și clătină din cap, parcă efortul de a explica era prea mare.

Vorbi Kev pentru el.

– Fratele meu a angajat experți și cercetători în heraldică, pentru a căuta prin cărțile cu stemele familiilor irlandeze, și n-au găsit acest simbol.

– Cred că familia Cole a scos *pooka* de pe stema lor acum aproximativ trei sute de ani, când regele englez s-a declarat capul Bisericii Irlandei. *Pooka* era un simbol păgîn. Fără îndoială, au crezut că în Biserica reformată situația lor putea fi în primejdie. Dar au continuat să iubească simbolul. Îmi amintesc că tatăl vostru purta un inel mare de argint gravat cu *pooka*. Privindu-și fratele, Kev își dădu seama că și Cam simțea exact ce simțea și el, ca și cum toată viața ar fi fost închis într-o cameră și deodată ușa s-a deschis. Tatăl vostru, Brian, continuă Noah, a fost fiul lordului Cavan, nobilul reprezentant al Irlandei în Camera Lorzilor Angliei. Brian era singurul lui moștenitor. Dar tatăl vostru a făcut o greșală – s-a îndrăgostit de o țigancă cu numele Sonya. Era cu adevărat frumoasă. S-a însurat cu ea, în ciuda familiei lui și a ei. Au trăit departe de toți, destul de mult timp pentru ca Sonya să dea naștere la doi fii. A murit pe patul de suferință, când s-a născut Cam.

– Întotdeauna am crezut că mama a murit când m-a născut pe mine, rosti Kev cu blîndețe. N-am știut că am un frate mai mic.

– S-a dus la Dumnezeu după cel deal doilea fiu. Noah arăta gînditor. Eram destul de mare pentru a-mi aminti ziua în care Cole v-a adus pe amîndoi la bunica noastră. I-a spus lui *Mami* că ar fi îngrozitor să încerce să trăiască în

ambele lumi și că voia să se întoarcă la cei de care aparține. Așa că și-a lăsat copiii tribului și nu s-a mai întors niciodată.

– De ce ne-ați despărțit? întrebă Cam arătînd încă destul de epuizat, dar mult mai aproape de felul lui obișnuit de a fi.

Noah se ridică cu o mișcare ușoară și se duse în colț lîngă sobă. În timp ce răspundea, pregăti ceaiul cu o siguranță remarcabilă, turnînd frunzele uscate într-un recipient mic cu apă clocotită.

– După cîțiva ani, tatăl vostru s-a recăsătorit. Apoi alte *vitse* ne-au spus că niște *gagii* au venit să-i caute pe băieți, oferind bani pentru orice informație și folosindu-se de violență, cînd țiganii nu le-au spus nimic. Ne-am dat seama că tatăl vostru voia să scape de fii lui mețiși, care erau moștenitorii legali ai titlului. Avea o soție nouă, care urma să îi dea copii albi.

– Și noi le stăteam în cale, rosti Kev fioros.

– Așa se pare. Noah strecură ceaiul în alt vas. Apoi îl turnă într-o ceașcă, adăugă zahăr și i-o duse lui Cam.

– Ia puțin, Camlo. Ai nevoie să-ți speli stomacul de otravă.

Cam se așeză și-și spriini spatele de perete. Luă cana cu o mîină nesigură și sorbi cu grijă băutura fierbinte.

– Așa că, pentru a reduce șansele de a fi găsiți amîndoi, rosti el, m-ați reținut pe mine și pe Kev l-ați dat unchiului nostru.

– Da, unchiului Pov. Noah se încruntă și își feri privirea de Kev. Sonya fusese sora lui favorită. Am crezut că va fi un bun protector. Nimeni nu se aștepta ca el să îi acuze pe copii de moartea ei.

– Îi ura pe *gagii*, rosti Kev cu voce scăzută. Asta era încă ceva ce avea împotriva mea.

Noah făcu un efort să se uite la el.

– După ce am auzit că ai murit, am crezut că e prea periculos să-l mai ținem pe Cam. Așa că l-am dus la Londra și l-am ajutat să-și găsească de lucru.

– Într-un club de jocuri de noroc? rosti Cam cu o notă de scepticism întrebător în glas.

– Uneori cel mai bun loc de ascuns este în plină vedere, veni răspunsul prozaic al lui Noah.

Cam clătină din cap cu tristețe.

– Fac pariu că jumătate din Londra mi-a văzut tatuajul. E de mirare că lordul Cavan n-a aflat niciodată.

Noah se încruntă.

– Ți-am spus să îl ții acoperit.

– Nu, nu mi-ai spus.

– Ți-am spus, insistă Noah și își duse mîna la frunte. O, Moșto, niciodată n-ai fost un ascultător prea bun.

Win stătea liniștită lîngă Merripen. Ascultase ce vorbeau bărbații, dar era și atentă la ceea ce o înconjura. *Vardo* era vechi, dar perfect întreținut, interiorul era curat și ordonat. Un miros slab și înviorător de fum părea că emană din pereți, scîndurile fiind îmbibate de miile de mirosuri de mîncare, ce fusese pregătită în vehicol. Afară se jucau copiii, rîzînd și hîrjonindu-se. Era ciudat să-ți dai seama că această caravană era singurul refugiu al unei familii, în fața lumii de afară. Lipsa spațiului de adăpostire determina tribul să locuiască mai mult în afara ușilor. Cît de străină părea această idee, totuși exista un fel de libertate în acest loc.

Era posibil să și-l imagineze pe Cam ducînd acest fel de trai, adaptîndu-se la el, dar nu pe Kev. Întotdeauna a existat ceva în el, care îl făcea să controleze și să stăpînească tot ce-l înconjura. Să construiască, să organizeze.

Trăind așa de atîta timp, ajunsese să-i înțeleagă. Și înțelegîndu-i, devenise și mai asemănător lor.

Se întreba cum se simțea descoperind în sfîrșit trecutul lui țigănesc, misterele explicate. Părea perfect calm și controlat, deși pentru oricine ar fi fost neliniștitor să experimenteze așa ceva.

–cu tot timpul care a trecut, tocmai rostea Cam, mă întreb dacă mai există vreun pericol pentru noi? Tatăl nostru mai trăiește?

– Ar fi destul de ușor de aflat, răspunse Merripen și adăugă întunecat: probabil că n-ar fi deloc bucuros să afle că încă mai trăim.

– Atîta timp cît rămîneți țigani, sînteți mai mult sau mai puțin în siguranță, interveni Noah. Dar dacă Kev se dezvăluie ca moștenitor Cavan și încearcă să pretindă titlul, ar putea apărea necazuri.

Merripen arăta plin de dispreț.

– De ce aș face așa ceva?

Noah ridică din umeri.

– Nici un țigan n-ar face-o. Dar tu ești pe jumătate *gagio*.

– Nu vreau titlul și nici ceea ce vine odată cu el, rosti ferm Merripen. Și nu vreau să am nimic de a face cu familia Cole, lordul Cavan, sau orice e irlandez.

– Și să ignori jumătate din tine însuși? întrebă Cam.

– Am petrecut cea mai mare parte a vieții fără să știu nimic de jumătatea mea irlandeză. Nu va fi nici o problemă să o ignor și de acum înainte.

Un țigănuș intră în *vardo*, pentru a-i anunța că brancarda a fost terminată.

– Bine, rosti hotărît Merripen. Am să-l ajut să iasă și...

– O, nu, rosti Cam încruntîndu-se. Nu există nici o posibilitate să mă las să fiu cărat pe o brancardă pînă la Casa Ramsay.

Merripen îi aruncă o privire sardonică.

– Și cum plănuiești să ajungi pînă acolo?

– Călare.

Sprîncenele lui Merripen se lăsară în jos.

– Nu ești în situația de a putea călări. Ai să cazi și ai să-ți frîngi gîtul.

– Pot s-o fac, insistă Cam încăpățînat. Nu e departe.

– Vei cădea de pe cal!

– Nu mă duc pe nenorocita aia de brancardă. Asta ar înspăimînta-o pe Amelia.

– Nu ești îngrijorat în legătură cu Amelia, pe cît te preocupă propria ta mîndrie. Ai să fii purtat pe brancardă și cu asta, basta.

– Nemernicule, îl repezi Cam.

Win și Noah schimbă o privire îngrijorată. Frații erau gata să se încaiere.

– În calitate de șef al tribului, aș putea să ajut la rezolvarea disputei.... începu diplomatic Noah.

Merripen și Cam răspunseră amîndoi deodată:

– Nu.

– Kev, murmură Win, n-ar putea să călărească cu mine? Ar putea să stea în spatele meu și să se țină de mine, pentru a-și menține echilibrul.

– În regulă, rosti imediat Cam. Așa vom face.

Merripen se încruntă la amîndoi.

– Am să merg și eu, rosti Noah cu un zîmbet ușor. Pe propriul meu cal. Am să-i spun fiului meu să-i pună șaua. Făcu o pauză. Nu mai puteți sta încă puțin? Aveți o mulțime de veri țigani, pe care să-i întîlniți. Iar eu am soție și copii și vreau să-i cunoașteți și.....

– Altă dată, rosti Merripen. Trebuie să-mi duc fără întîrziere fratele la soția lui.

– Foarte bine.

După ieșirea lui Noah, Cam privea absent rămășițele de pe fundul căni de ceai.

– La ce te gîndești? întrebă Merripen.

– Mă întreb dacă tatăl nostru a avut copii de la cea de a doua soție. Și în acest caz, cîți? Avem oare frați și surori vitrege, pe care nu-i cunoaștem?

Merripen își îngustă privirea.

– Ce mai contează?

– Sînt familia noastră.

Merripen se lovi cu palma pe frunte, într-un gest dramatic neobișnuit.

– Avem familia Hathaway, iar pe afară avem mai mult de o duzină de țigani, care aparent ne sînt veri. La naiba, cît de mare familie mai vrei?

Cam zîmbi doar.

Deloc surprinzător, la Casa Ramsay era zarvă mare. Familia Hathaway, domnișoara Marks, servitorii, polițistul obștei și un medic erau îngrămădiți în holul de la intrare. Deoarece scurta cavalcadă îi epuizase lui Cam forțele, cînd intrară înăuntru fu silit să se sprijine de Merripen.

Fură imediat înconjurați de familie, cu Amelia croindu-și drum spre Cam. Scoase un suspin de ușurare cînd ajunse la el, luptînd cu lacrimile, în timp ce-și plimba frenetic mîinile pe pieptul și pe fața lui. Despărțindu-se de Merripen, Cam o înconjură pe Amelia cu brațele, capul lui aproape sprijinindu-i-se pe umăr. Stăteau tăcuți în mijlocul tumultului, respirînd cu suspine potolite. Una din mîinile ei i se vîrî în păr, cu degetele încleștate în șuvițele negre. Cam murmură ceva la urechea ei, un fel de asigurare blîndă și intimă. Și se clătină, făcînd-o pe Amelia să-l țină și mai strîns, în timp ce Kev îl prindea de umeri pentru a-l susține.

Cam își înălță capul și se uită la soția lui.

– În dimineața asta am băut niște cafea, îi spuse el. Și nu mi-a făcut bine.

– Așa am auzit și eu, rosti Amelia mîngîindu-i pieptul. Îi aruncă o privire îngrijorată lui Kev. Nu are privirea centrată.

– E mai în pom decît o stăncuță, rosti Kev. Înainte ca Win să aducă antidotul, i-am dat opiu brut, pentru a-i calma inima.

– Hai să-l ducem sus, rosti Amelia folosindu-și mîneca pentru a-și șterge ochii umezi. Ridicînd vocea, i se adresă bărbatului bărbos și mai în vîrstă, care stătea în afara grupului: Doctore Martin, te rog însoțește-ne pînă sus, unde vei putea să evaluezi situația soțului meu în liniște.

– Nu am nevoie de medic, protestă Cam.

– Dacă aș fi în locul tău, nu m-aș plînge, i se adresă Amelia. Am fost tentată să trimit după cel puțin o jumătate de duzină de medici, să nu mai menționez specialiștii din Londra. Făcu o pauză, suficient de lungă pentru a-l privi pe Noah. Ești domnul care l-a ajutat pe domnul Rohan? Îți sîntem îndatorați, sir.

– Totul pentru vărul meu, răspunse Noah.

– Văr? repetă Amelia cu ochii larg deschiși.

– Am să-ți explic totul sus, interveni Cam mergînd clătinîndu-se. Imediat Noah i se alătură de o parte și Merripen de cealaltă și, pe jumătate îl traseră, pe jumătate îl cărară pe sus, pe scara mare. Familia îi urmă, exclamînd și discutînd emoționați.

– Sînt cei mai gălăgioși *gagii* pe care i-am întîlnit vreodată, remarcă Noah.

– Asta e nimic, rosti Cam gîfîind din cauza efortului. De obicei e mult mai rău.

– Moșto! exclamă Noah clătinînd din cap.

Intimitatea lui Cam fu pe cît posibil asigurată, cînd fu pus în pat și doctorul Martin începu să-l examineze. Amelia făcu cîteva încercări să scoată familia și rudele din cameră, dar ei continuară să revină înghesuindu-se pentru a vedea ce se întîmplă. După ce Martin i-a luat pulsul, mărimea pupilelor, i-a ascultat plămîinii, i-a observat umezeala pielii, culoarea și reflexele, a decretat că, după părerea lui, pacientul și-a revenit aproape complet. Dacă vor mai apărea simptome îngrijorătoare în timpul nopții, cum ar fi palpitații la inimă, puteau fi potolite turnînd o picătură de laudanum într-un pahar cu apă.

Medicul mai recomandă să i se dea lui Cam lichide și mîncăruri neiritante și să se odihnească în următoarele două-trei zile. Probabil că se va confrunta cu o pierdere a apetitului și aproape sigur că va avea dureri de cap, dar cînd va scăpa complet de ultimele urme de digitalis, totul va reveni la normal.

Satisfăcut că fratele lui era într-o stare bună, Kev se îndreptă spre Leo care stătea într-un colț al camerei și îl întrebă încet:

– Unde e Harrow?

– Nu e la îndemîna ta, răspunse Leo. L-au dus la închisoare, înainte de sosirea ta. Și nu-ți bate capul încercînd să ajungi la el. I-am spus deja polițistului obștei să nu te lase să te apropii de închisoare, la mai puțin de o sută de metri.

– Credeam că ți-ar fi plăcut să ajungi tu la el mai întîi, rosti Merripen. Îl disprețuiești tot atît de mult ca mine.

– Adevărat. Dar eu vreau ca justiția să-și urmeze cursul. Și nu vreau ca Beatrix să fie dezamăgită. Speră într-un proces.

– De ce?

– Pentru că vrea să-l prezinte pe Dodger ca martor.

Ridicîndu-și ochii spre cer, Kev se îndreptă spre colțul camerei și se sprijini cu spatele de perete. Ascultă apoi cum familia Hathaway schimba impresii despre evenimentele zilei, pe polițist punînd întrebări și chiar și pe Noah implicîndu-se, ceea ce duse la relevarea trecutului lui Kev și al lui Cam și așa mai departe. Informațiile zburau animate.

Între timp, Cam părea mai mult decît mulțumit să stea lungit în pat, în timp ce Amelia se agita în jurul lui. Îi netezi părul, îi dădu apă, îi îndreptă cuverturile și îl mîngîie de repetate ori. El căscă și se luptă să-și țină ochii deschiși băgîndu-și obrazul în pernă.

Kev își îndreptă atenția spre Win, care stătea pe un scaun lîngă pat, cu spatele drept ca de obicei. Arăta senină și curată, cu excepția faptului că din părul ei îi scăpaseră cîteva şuvițe din agrafe. Nimeni nu va ghici niciodată că a fost în stare să pună foc garderobei. Cu doctorul Harrow înăuntru. Așa cum stabilise și Leo, isprava nu reflecta atît inteligența ei, cît îi demonstra duritatea. Și asta a făcut ca treaba să funcționeze.

Kev a regretat să audă că Leo l-a scos pe Harrow afară, afumat dar fără răni.

Pîna la urmă Amelia anunță că vizita trebuie să ia sfîrșit, pentru că bolnavul Cam are nevoie de odihnă. Polițistul plecă, la fel și Noah și servitorii, singurii rămași fiind doar cei mai apropiați din familie.

– Cred că Dodger e sub pat. Beatrix se lăsă pe dușumea și se uită dedesubt.

– Îmi vreau jartiera înapoi, rosti întunecată domnișoara Marks, lăsîndu-se și ea pe covor lîngă Beatrix. Leo o privea cu un interes ascuns.

Între timp, Kev se întreba ce să facă în legătură cu Win.

Se pare că dragostea acționa inexorabil asupra lui, mai exotică, mai dulce și mai dezorientantă ca opiul brut. Mai pătrunzătoare decât oxigenul din aer. Era prea afurisit de obosit, pentru a încerca să-i mai reziste!

Cam avea dreptate. Nu poți prezice niciodată ce se poate întâmpla. Tot ce poți să faci este să o iubești.

Foarte bine.

Are să se abandoneze iubirii, ei, fără să încerce să califice, sau să controleze ceva. Va fi încorsetat. Va ieși din umbră pentru totdeauna. Inspiră îndelung și încet și ieși afară.

Te iubesc se gândi el uitându-se la Win. Iubesc fiecare bucățică din tine, fiecare gând și cuvânt....întregul pachet complex și fascinant al lucrurilor din care ești formată. Te vreau cu zece feluri diferite de nevoi deodată. Iubesc toate anotimpurile tale, felul în care ești acum, gândul cât de frumoasă vei fi în decadele ce vin. Te iubesc pentru că ești răspunsul la fiecare întrebare, pe care inima mea poate să o pună.

Și păru așa ușor, odată ce capitulă. Părea normal și corect.

Kev nu era sigur dacă cedase în fața lui Win, sau a propriei lui pasiuni pentru ea. Doar că nu mai exista posibilitatea de a da înapoi. Are să o ia. Și îi va da tot ce are el, fiecare părticică din sufletul lui, chiar sfărâmat în bucăți.

Se uita la ea fără să clipească, pe jumătate îngrozit că cea mai mică mișcare din partea lui ar putea provoca acțiuni, pe care nu le-ar putea controla. Trebuia doar să se arunce asupra ei și să o tragă afară din cameră. Anticiparea era delicioasă, știind că în curînd o va avea.

Atrasă de privirea lui, Win se uită la el. Ceea ce văzu pe figura lui o făcu să clipească și să roșească. Degetele îi fîlfîiră îndreptîndu-se spre gît, ca și cum ar fi trebuit să-și

liniștească propriul puls rebel. Asta făcea ca totul să fie și mai rău, în nevoia lui disperată de a o ține în brațe. Voia să-i guste îmbujorarea pielii, să-i absoarbă fierbințeala cu buzele și limba. Cele mai primitive impulsuri începură să se inflameze în el și stătea privind-o intens, dorind să se miște.

– Scuză-mă, murmură Win ridicându-se cu o mișcare grațioasă, care îl stârni dincolo de sănătatea lui psihică. Degetele ei filfîiră din nou, de data aceasta lîngă șold, ca și cum nervii ei erau gata să sară în sus și el ar fi vrut să-i ia mîna și să o ducă la gură. Am să te las să te odihnești, dragă domnule Rohan, rosti ea șovăielnic.

– Mulțumesc, murmură Cam din pat. Surioară... ..mulțumesc pentru.....

Cum el ezita, Win rosti cu un mic zîmbet rapid.

– Înțeleg. Somn ușor.

Zîmbetul se risipi, cînd riscă să-și arunce privirea spre Kev. Părînd inspirată de un sentiment sănătos de auto-conservare, părăsi camera în grabă.

Înainte de a se mai scurge o secundă, Kev era pe urmele ei.

– Unde se duc așa grăbiți? întrebă Beatrix de sub pat.

– Să joace table, rosti imediat domnișoara Marks. Sînt sigură că i-am auzit plănuid să joace o rundă sau două de table.

– Și eu am auzit, comentă Leo.

– Trebuie să fie nostim să joci table în pat, rosti Beatrix inocentă, apoi chicoti.

Imediat deveni clar că nu va exista un arbitraj al cuvintelor, ci ceva mult mai primitiv. Win se duse repede și în tăcere spre camera ei, neîndrăznind să se uite înapoi, deși era conștientă că e urmată îndeaproape. Podeaua

acoperită cu covor absorbea zgomotul pașilor lor, unii grăbiți, alții prădalnici.

Continuând să nu-l privească, Win se opri în fața ușii ei închise, cu degetele încleștate pe clanță.

– În condițiile mele, rosti ea încet. Așa cum ți le-am comunicat înainte.

Kev înțelese. Nimic nu se va întâmpla între ei acum, dacă nu era conform căilor stabilite de ea. Și lui îi plăcea pentru forța ei încăpățînată, în timp ce jumătatea sa de țigan se revolta. Putea să-l domine în unele privințe, dar nu în totalitate. Dădu un brînci ușii cu umărul, o împinse pe Win în cameră și apoi închise ușa, cu amîndoi înăuntru. După care răsuci cheia în broască.

Înainte ca ea să-și tragă sufletul, îi apucase capul în mîini și o săruta, deschizîndu-i gura cu a lui. Gustul ei îl puse pe jăratec, dar continuă încet, permițîndu-i sărutului să devină mai profund și mai seducător, mușcînd și sugînd pentru a-i atrage limba în gura lui. Simți cum trupul ei se înmoaie lipit de al lui, cel puțin atît cît fustele ei grele îi permiteau.

– Să nu mă mai minți, rosti el cu asprime.

– Niciodată, promit. Ochii ei albaștri străluceau de iubire.

Voia să-i atingă carnea delicată de sub straturile de haine și dantele. Așa că se apucă să tragă de partea din spate a rochiei, descheind nasturii ornamentali, smulgîndu-i pe cei care rezistau, croindu-și drum în jos, pînă cînd toată îmbrăcămintea cedă și ea oftă. Strivind valurile de haine în picioare, stătea împreună cu ea între faldurile de un roz profund ale rochiei distruse, ca în mijlocul unei flori gigantice. Apoi întinse mîna după lenjerie, desfăcînd panglica de la gît a cămășuței și șireturile pantalonașilor. Ea se mișcă pentru a-l ajuta, brațele subțiri și picioarele apărînd din lenjeria distrusă.

Goliciunea ei roz-cu-alb îți tăia răsuflarea. Gambele subțiri și puternice erau adăpostite în ciorapi albi susținuți de jartiere late. Era incredibil de erotic contrastul dintre pielea caldă luxuriantă și bumbacul alb pretențios. Cu intenția de a-i scoate jartierele, el îngenunche peste grămada moale a muselinei roz. Ea își depărtă unul din genunchi pentru a-l ajuta, oferta timidă distrăgându-l peste măsură. Se aplecă să-i sărute genunchii, interiorul mătăsos al coapselor și când ea murmură încercînd să-l îndepărteze, o apucă de umeri și o ținu nemișcată. Apoi încet își băgă nasul în buclele blonde și în mireasma și molicimea trandafirie, folosindu-și limba pentru a o desface. A o deschide. Suspinul ei fu blînd și rugător.

– Îmi tremură genunchii, șopti ea. Am să cad.

Kev o ignoră, sondînd-o și mai profund. O linse, o supse, o mestecă, foamea lui izbucnind de la primul gust al elixirului de femeie. Ea palpită în jurul lui, când își introduse limba și mai adînc, simțind răspunsul rezonînd prin tot trupul ei. Respirînd între faldurile plușate, îi linse una dintre părți, apoi pe cealaltă, apoi exact la mijloc, în locul central al plăcerii ei. Intrînd în ea, împinse iar și iar, pînă când mîinile ei îl apucară de păr și umerii ei îl grăbiră cu undulații strînse.

El își luă gura din ea și se ridică în picioare. Fața ei era uluită, privirea distantă, parcă nu-l vedea. Tremura din cap pînă în picioare. Brațele lui o înconjură, lipindu-i trupul gol de al lui, încă îmbrăcat. Coborîndu-și gura spre îmbinarea tandră dintre gît și umăr, îi sărută pielea și o atinse cu limba. În același timp, ajunse la betelia pantalonilor lui și o desfăcu.

Cînd o ridică și o propti de perete, ea se agăță de el, în timp ce unul din brațele lui îi proteja spatele să nu se zgîrie. Trupul ei era suplu și surprinzător de ușor, spinarea ei încordîndu-se cînd el o lăsă în jos și cînd ea realiză ce

intenționa să facă. O imobiliză complet, privindu-i gura luînd forma unui O moale de surpriză, cînd fu trasă în țeapa lui într-o alunecare înceată și sigură.

Picioarele cu ciorapi se încleștară în jurul mijlocului lui și se agăță de el cu disperare, ca și cum ar fi fost pe puntea mișcătoare a unui vas lovit de furtună. Dar Kev o ținu fixă și sigură, lăsîndu-i șoldurile să facă treaba. Betelia pantalonilor se desfăcu din agățătorile bretelelor și hainele îi alunecară pînă la genunchi. Își întoarse fața pentru a-și ascunde un zîmbet scurt, gîndindu-se o clipă să se oprească pentru a se dezbrăca.....dar se simțea prea bine, dorința mărimdu-i-se, pînă cînd eclipsă orice urmă de amuzament.

Cu fiecare mișcare udă și rotită, Win scotea un mic suspin, simțindu-se plină, scormonită. El se opri pentru a o săruta înfometat, în timp ce degetele blînde ajunseră jos și desfăcură buzele umflate. Cînd se stabili ritmul, pătrunderile lui atingeau ușor micul vîrf, cu fiecare împingere fermă înăuntru. Ochii ei se închiseră ca în somn, carnea ei intimă lucrînd asupra lui cu pulsații frenetice.

Înăuntru și înăuntru, înfigîndu-se din ce în ce mai adînc, ducînd-o mai departe spre apogeu. Picioarele ei erau strîns încleștate de mijlocul lui. Înțepeni și țipă sub gura lui, dar el o înăbuși sărutînd-o, pentru a o face să tacă. Totuși țîșniră mici gemete, plăcerea cutremurînd-o și inundînd-o. În timp ce Kev se îngropa în moliciunea lăptoasă și așa de plăcută, fu cuprins de extaz, ce se risipi fierbinte transformîndu-se încet în palpitații nestăpînite.

Gîfîind, Kev îi coborî picioarele pe podea. Stăteau amîndoi în picioare, cu trupurile ude ferecate, cu gurile frecîndu-se în sărutări liniștitoare și suspine. Mîinile lui Win alunecară pe sub cămașa lui și se mișcară peste coaste și înapoi, într-o binecuvîntare blîndă. El se retrase de lîngă ea încet și-și scoase îmbrăcămintea de pe trupul asudat.

Pînă la urmă ajunseră în pat. Kev o trase împreună cu el în coconul de lînă și pînză și o ghemui lîngă ei. Mirosul ei, al amîndurora, se ridica la nasul lui într-un parfum ușor și sărat. Îl inspiră, tulburat de aroma amestecată.

– *Me voliv tu*, șopti el și îi atinse buzele zîmbitoare cu ale lui. Cînd un țigan îi spune femeii lui "te iubesc" semnificația cuvîntului nu e niciodată castă. Exprimă dorință. Poftă.

Lui Win îi plăcu.

– *Me voliv tu*, șopti și ea. Kev.....

– Da, iubito?

– Cum se desfășoară căsătoria în stil țigănesc?

– Se unesc mîinile în fața martorilor și se rostește un jurămînt. Dar o vom face și în stil *gagio*. Și în toate stilurile la care voi putea să mă gîndesc. Îi scoase jartierele și îi rula ciorapii pe rînd sugîndu-i degetele de la picioare unul cîte unul, pînă cînd ea începu să toarcă.

Apoi întinzînd mîna, îi îndrumă capul spre sînii ei, arcuindu-se în sus și invitîndu-l. El o mulțumi, luînd vîrfurile roz în gură și înconjurîndu-l cu limba, pînă cînd se contractă într-un boboc tare.

– Nu știu ce să fac acum, rosti Win cu voce fără vlagă.

– Stai doar acolo. Am eu grijă de rest.

Ea chicoti.

– Nu, am vrut să spun, ce fac oamenii, cînd în sfîrșit ajung la fericirea-de-după?

– O prelungesc. Îi dezmierdă și celălalt sîn, înconjurîndu-i blînd rotunjimea cu degetele.

– Crezi în fericirea-de-după? insistă ea oftînd puțin, cînd o ciupi în joacă.

– În poveștile pentru copii? Nu.

– Nu crezi?

El dădu din cap.

– Eu cred în doi oameni care se iubesc unul pe altul. Un zîmbet îi curbă buzele. Care găsesc plăcere în situații obișnuite. Merg împreună. Se ceartă pentru lucruri ca timpul de fierbere a unui ou, sau cum să conduci servitorii, sau în legătură cu mărimea notei de plată de la măcelar. Să te urci în pat în fiecare noapte și să te trezești împreună în fiecare dimineață. Ridicînd capul, îi luă fața în mîini. Întotdeauna mi-am început fiecare zi ducîndu-mă la fereastră pentru a privi cerul. Acum nu mai trebuie.

– De ce nu? întrebă ea încet.

– Pentru că în loc de asta, voi privi albastrul din ochii tăi.

– Ce romantic ești, murmură ea cu un zîmbet sărutîndu-l ușor. Dar nu-ți fie teamă. N-am să spun nimănui.

Merripen începu să facă din nou dragoste cu ea, așa de absorbit, încît păru că nu observă zgomotul ușor de la broască uşii.

Uitîndu-se peste umărul lui, Win văzu trupul lung și costeliv al sconcsului lui Beatrix întinzîndu-se pentru a scoate cheia din broască. Buzele ei fură gata să spună ceva, dar tocmai atunci Merripen o sărută și îi desfăcu coapsele. *Mai tîrziu*, reflectă ea amețită, ignorînd privilegiul lui Dodger ce se înghesuia pe sub uşă, cu cheia în gură. Poate mai tîrziu va găsi un moment mai prielnic să menționeze asta.....

Și în curînd uită total de cheie.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Cu toate că *pliașca*, sau ceremonia de logodnă, se desfășura în mod tradițional mai multe zile, Kev hotărî că va dura doar o noapte.

— Am încuiat argintăria? îl întrebă el pe Cam mai devreme, cînd ȣiganii din șatra de pe rîu începură să curgă spre casă, îmbrăcați în haine colorate și podoabe zornăitoare.

— *Fral*, rosti vesel Cam, nu e nevoie. Fac parte din familie.

— Tocmai pentru că fac parte din familia noastră vreau să fie încuiată argintăria.

După părerea lui Kev, Cam se bucura de procesul logodnei cam prea mult. Cu cîteva zile înainte făcuse un adevărat spectacol prezentîndu-se ca reprezentantul lui Kev, la negocierea cu Leo a prețului miresei. Cei doi au dezbătut în glumă meritele mirelui și ale miresei și cît de mult trebuie să plătească familia mirelui pentru privilegiul de a pune mîna pe o comoară ca Win. Ambele părți au concluzionat, cu mare veselie, că merita o avere femeia care trebuia să-l tolereze pe Merripen. Toate astea în timp ce Kev ședea și se încrunta la ei, ceea ce părea că-i amuză pe zăpăciți și mai tare.

Cu această formalitate îndeplinită, *pliașca* fu repede plănuită și rezolvată cu entuziasm. După ceremonia de logodnă fu servit un festin uriaș, cu tradiționala friptură de porc și hălcile de vită, cu tot felul de carne de pasăre și

platouri cu cartofi prăjiți, cu mirodenii și cantități copioase de usturoi. Din respect pentru Beatrix, din meniu n-au făcut parte aricii.

Muzica chitarelor și a viorilor umplea sala de bal, în timp ce oaspeții se adunau în cerc. Îmbrăcat cu o cămașă albă desfăcută la gât, cu pantaloni și cizme din piele și cu o eșarfă roșie înnodată în talie într-o parte, Cam intră în cerc. Ținea în mână o sticlă înfășurată în mătase deschisă la culoare, de gâtul căreia atârna un șirag de monede de aur. Făcu un gest să tacă toată lumea și obligatoriu muzica făcu o pauză.

Bucurându-se de tumultul colorat al adunării, Win stătea alături de Merripen și asculta cum Cam făcea diverse comentarii pe țigănește. Spre deosebire de fratele lui, Merripen era îmbrăcat în veșminte *gagio*, cu excepția faptului că renunțase la cravată și la guler. Vederea gâtului său bronzat și neted o ademenea pe Win. Voia să-și pună buzele pe locul unde i se zărea pulsul bătînd regulat. În loc de asta, se mulțumi cu o atingere discretă a degetelor lui peste ale ei. Merripen arareori se deda la demonstrații în public. În intimitate însă...

Ea îi simți mîna cuprinzînd-o încet pe ale ei, cu degetul mare mîngîind pielea gingașă, chiar deasupra palmei.

Terminînd scurta cuvîntare, Cam veni la Win. Cu dexteritate scoase monezile de pe sticlă și le puse la gâtul ei. Erau grele și reci pe piele, zornăind triumfător. Colierul demonstra că acum e logodită și orice alt bărbat în afară de Merripen, care s-ar apropia acum de ea, ar fi în pericol.

Zîbind, Cam o îmbrățișă ferm pe Win, murmurînd ceva afectuos la urechea ei și îi dădu sticla să bea. Ea luă o gură prudentă din vinul roșu și tare și îi dădu sticla lui Merripen, care bău după ea. Apoi, vinul fu oferit tuturor

oaspeților, în cupe umplute conform dorinței. Se auziră strigăte de "Sastimos", sănătate, când băură în onoarea perechii logodite.

Apoi sărbătorirea începu cu adevărat. Muzica prinse viață și cupele fură rapid golite.

– Dansează cu mine, o surprinse Merripen murmurându-i.

Win scutură din cap rîzînd ușor și privind perechile învîrtindu-se și mișcîndu-se sinuos unul pe lîngă altul. Femeile își foloseau mîinile pentru a schița mișcări în jurul trupurilor lor, în timp ce bărbații pocneau din călcîie și băteau din palme și toate în timp ce se înconjurau unii pe alții privindu-se în ochi cît mai îndelung posibil.

– Nu știu cum, rosti Win.

Merripen stătea în picioare în spatele ei și o prinse în brațe, lipindu-i spatele de el. Altă surpriză. Nu-l văzuse niciodată atingînd-o în mod așa deschis. Dar cu toate cele care aveau loc, se pare că nimeni nu observă și nici nu-i păsa.

Vocea lui era fierbinte și blîndă la urechea ei.

– Uită-te o clipă. Vezi ce puțin spațiu e necesar? Cum se ocolesc unul pe altul? Cînd ȋiganii dansează, ridică mîinile spre cer, apoi izbesc din picioare pentru a-și exprima legătura cu pămîntul. Și cu pasiunile pămîntești. Zîmbi lipit de obrazul ei și o întoarse încet, pentru a-i sta în față. Vino, murmură el și îi înconjură mijlocul, pentru a o îndemna să meargă.

Win îl urmă timidă, fascinată de această latură a lui, pe care nu o văzuse înainte. Nu se așteptase să fie așa de sigur pe el, trăgînd-o la dans cu o grație naturală și privind-o cu o strălucere rea în ochi. O convinse să ridice mîinile în sus, să pocnească din degete, chiar să-și foșnească fustele spre el, în timp ce el se mișca în jurul ei.

Nu putea să se oprească din chicotit. Dansau și el era așa de bun la această treabă, transformînd totul într-un joc de-a pisica și șoarecele.

Ea se învîrți în cerc și el o prinse de mijloc, trăgînd-o mai aproape pentru o clipă fierbinte. Mireasma pielii lui, mișcarea pieptului lipit de al ei, o umplură de o dorință intensă. Lipindu-și fruntea de a ei, Merripen o privi, pînă cînd ea se înecă în profunzimea ochilor lui, la fel de negri și strălucitori ca focul iadului.

– Sărută-mă, șopti ea deodată, fără să-i pese unde se aflau, sau cine putea să-i vadă.

Un zîmbet atinse buzele lui.

– Dacă încep acum, nu voi fi în stare să mă opresc.

Afirmația fu întreruptă de cineva de alături, care își dregea glasul în semn de scuză.

Merripen aruncă o privire într-o parte, acolo unde se afla Cam.

Fața acestuia era cu grijă golită de orice expresie.

– Scuze că vă întrerup. Dar doamna Barnstable a venit la mine să-mi spună că a sosit un oaspete neașteptat.

– Tot din familie?

– Da. Dar nu din partea țigănească.

Merripen dădu din cap perplex.

– Cine e?

Cam înghiți în mod vizibil.

– Lord Cavan. Bunicul nostru.

S-a hotărît ca atît Cam cît și Kev să se întâlnească cu Cavan, fără alți membri ai familiei. În timp ce petrecerea continua cu toată vigoarea, frații se retraseră în bibliotecă și așteptau. Doi valeți goneau în sus și în jos, aducînd diverse obiecte dintr-o trăsură de afară: perne, un scăunel pentru picioare acoperit cu catifea, o pătură pentru ge-

nunchi, ceva de încălzit picioarele, o tavă de argint cu o cupă. După ce mulțimea de pregătiri s-a terminat, Cavan fu anunțat de unul din valeți și intră în cameră.

Bătrînul lord irlandez nu era impozant din punct de vedere fizic: bătrîn, mic și slab. Dar păstra aspectul unui monarh detronat, o fostă grandoare înlocuită de o mîndrie obosită. O şuviță de păr alb fusese aranjată pentru a acoperi țeasta rozacee și un barbișon îi împodobeă bărbia, ca mustățile unui leu. Ochii lui căprui șireți îi fixau pe tineri, lipsiți de pasiune.

– Sînteți Kevin și Cameron Cole, rosti el, mai mult afirmînd decît întrebînd, cu un curgător accent anglo-irlandez, cu silabe seci grațioase și ușoare. Niciunul din ei nu răspunse. Care e mai mare? întrebă Cavan așezîndu-se pe un scaun tapisat. Un valet îi puse imediat sub călcîie scăunelul pentru picioare.

– El, rosti Cam arătînd spre Kev, în timp ce acesta îi aruncă o privire piezișă. Ignorîndu-i privirea, Cam vorbi în mod neoficial: cum ne-ai găsit, my lord?

– Un expert în heraldică m-a contactat recent la Londra, cu informația că l-ați angajat să cerceteze un anumit desen. El l-a identificat ca fiind simbolul vechi al familiei Cole. Cînd mi-a arătat schița pe care a făcut-o după tatuajul de pe brațul vostru, am știut imediat cine sînteți și de ce vreți să cercetați semnul.

– Și care ar fi scopul? întrebă Cam calm.

– Vreți să cîștigați din punct de vedere social și financiar. Vreți să fiți recunoscuți ca făcînd parte din familia Cole.

Cam zîmbi fără veselie.

– Crede-mă, my lord, n-am vrut nici cîștig, nici recunoaștere. În principal am vrut să știu cine sînt. Ochii lui străluciră de supărare. Și l-am plătit pe afurisitul acela de

cercetător să-mi dea *mie* răspunsul, nu să se ducă întâi la tine. Am să-i trag o bătaie zdravănă pentru asta.

– De ce ai vrut să ne vezi? întrebă brusc Kev. Nu vrem nimic de la tine și tu n-ai să obții nimic de la noi.

– În primul rînd, mă interesează să aflați că tatăl vostru a murit. A expiat acum cîteva săptămîni, ca urmare unui accident de călărie. N-a fost niciodată abil cu caii. Ca dovadă moartea lui.

– Condoleanțe, rosti Cam hotărît.

Kev ridică din umeri.

– *Acesta* este modul cum primiți voi vestea morții părintelui vostru? întrebă Cavan.

– Mi-e teamă că nu l-am cunoscut suficient de bine, pentru a demonstra o reacție mai satisfăcătoare, rosti sardonice Kev. Scuză lipsa lacrimilor.

– Vreau din partea voastră altceva, nu lacrimi.

– De ce oare mă alarmez? se minună cu voce tare Cam.

– Fiul meu a lăsat în urmă o soție și trei fiice. Fără fii, cu excepția voastră. Lordul își împreună degetele palide și noduroase. Domeniile revin numai bărbatilor și nu există nimeni pe linia Cole, în nici una dintre ramuri. Așa cum stau lucrurile în prezent, titlul Cavan și tot ce aparține acestuia se vor stinge la moartea mea. Maxilarul lui se încordă. Nu vreau să permit ca patrimoniul să fie pierdut pentru totdeauna, din cauza neputinței tatălui vostru de a se reproduce.

Kevin arcui o sprînceană.

– Cu greu aș putea numi neputință de a se reproduce, doi fii și trei fiice.

– Fiicele nu contează. Și voi doi sînteți metiși. Cu greu poate cineva să admită că tatăl vostru a reușit să slujească interesele familiei. Dar nu mai contează. Situația trebuie

tolerată. La urma urmei, voi sînteți legitimi. O pauză aeră. Voi sînteți singuri mei moștenitori.

În acel moment, o vastă prăpastie culturală se căscă între ei. Dacă lord Cavan ar fi făcut un astfel de dar oricărui alt fel de om, acesta ar fi căzut în extaz. Dar prezentarea în fața unei perechi de țigani a perspectivei unui status social măreț și a unor mari bogății materiale, nu-i oferi lui Cavan reacția pe care o anticipase.

În loc de asta, amîndoi păreau în mod deosebit – aproape înnebunitor – de neimpresionați.

Cavan i se adresă iritat lui Kev.

– Ești viconte Mornington, moștenitor al domeniului Mornington din County Meath. La moartea mea vei primi și castelul Knotford din Hillsborough, domeniul Fairwall din County Down și parcul Watford din Hertfordshire. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

– Nu, cu adevărat.

– Ești ultimul pe linie de descendență, insistă Cavan cu voce ascutită, al unei familii ale cărei origini urcă pînă la un nobil împrăprietărit de Athelstan în anul 936. Mai mult, ești moștenitorul unui titlu de conte pe o linie foarte distinsă, din care fac parte trei sferturi dintre toți nobilii Coroanei. Nu ai *nimic* de spus? Nici măcar nu înțelegi norocul deosebit care a dat peste tine?

Kev înțelegea totul. De asemenea, înțelegea că acest ticălos bătrîn și arogant, care cîndva l-a vrut mort, acum se aștepta să cadă jos, din cauza unei moșteniri pe care n-a pretins-o.

– Nu ne-ai căutat odată, cu intenția de a ne trimite pe lumea cealaltă, ca pe o pereche de cățeluși nedoriți?

Cavan se încruntă.

– Întrebarea asta nu are nici o relevanță față de problema actuală.

– Asta înseamnă da, i se adresă Cam lui Kev.

– Circumstanțele s-au schimbat, rosti Cavan. Mi-ați devenit mai folositori vii, decît morți. Un fapt pe care ar trebui să-l apreciați.

Kev fu gata să-i spună ce să facă cu proprietățile și titlurile lui, cînd Cam îi dădu un ghiont dur cu umărul.

– Scuză-ne, i se adresă el peste umăr lui Cavan, e nevoie să discutăm puțin frățește.

– Nu vreau să discut, bombăni Kev.

– Ascultă-mă măcar o dată, rosti Cam cu ton blînd și cu ochii îngustați. *Măcar o dată.*

Încrucișîndu-și brațele pe piept, Kev își plecă privirea.

– Înainte de a-i trage una în fundul ăla bătrîn și veștejit, rosti calm Cam, ar trebui să iei în considerare cîteva puncte. În primul rînd, nu va mai trăi mult. În al doilea, arendașii pămînturilor Cavan au probabil o nevoie disperată de o conducere și un ajutor decent. Există multe lucruri pe care le poți face pentru ei, chiar dacă alegi să locuiești în Anglia și să supraveghezi partea irlandeză a proprietăților de la depărtare. În al treilea rînd, gîndește-te la Win. Ar avea bogăție și poziție socială. Nimeni nu va îndrăzni să desconsidere o contesă. În al patrulea rînd, aparent avem o mamă și trei surori vitrege, de care nimeni n-o să aibă grijă, după ce bătrînul dă pe spate. În al cincelea.....

– Nu mai e nevoie de al cincelea, rosti Kev. Am s-o fac.

– Ce? Cam ridică din sprîncene. Ești de acord cu mine?

– Da.

Toate punctele subliniate au fost rezonabile, dar menționarea lui Win era în mod deosebit suficientă. Ea ar trăi mai bine și ar fi tratată cu mult mai mult respect în calitate de contesă, decît ca soție de țigan.

Bătrînul îl privea pe Kev cu o expresie acră.

– Se pare că ai impresia greșită că ți-am oferit o alegere. Nu ți-am *cerut* nimic. Te-am *informat* în legătură cu norocul și datoria ta. Mai mult.....

– Ei bine, s-a hotărît, îl întrerupse în grabă Cam. Lord Cavan, ai acum un moștenitor și o piesă de schimb. Propun să ne despărțim, pentru a studia noile circumstanțe. Dacă îți face plăcere, my lord, ne vom întâlni din nou mâine, pentru a discuta amănuntele.

– De acord.

– Am putea să vă oferim cazare peste noapte, ție și servitorilor tăi?

– Am aranjat deja să mă cazez la lordul și lady Westcliff. Fără îndoială că ați auzit de acest lord. Un domn foarte distins. L-am cunoscut pe tatăl lui.

– Da, rosti Cam grav. Am auzit de Westcliff.

Buzele lui Cavan se subțiară.

– Presupun că îmi va reveni mie sarcina să vă recomand cîndva lui. Aruncă o privire disprețuitoare peste amîndoi. *Dacă* putem să facem ceva în legătură cu felul vostru de a vă îmbrăca și cu comportamentul personal. Și cu educația voastră. Dumnezeu să ne ajute pe toți. Pocni din degete și cei doi valeți adunară cu repeziciune articolele pe care le căraseră înăuntru. Ridicîndu-se de pe scaun, Cavan permise să-i fie așezată haina pe umerii lui înguști. Cu o mișcare ursuză a capului, se uită la Kev și mormăi: așa cum frecvent îmi reamintesc mie însumi, tu ești mai bun decît nimic. Pe mâine.

În momentul în care părăsi încăperea, Cam se îndreptă spre bufet și turnă două porții generoase de coniac. Arătînd amuzat, îi dădu una lui Kev.

– La ce te gîndești? întrebă el.

– Pare că e genul de bunic pe care merităm să-l avem, rosti Kev și Cam aproape că vărsă coniacul rîzînd.

Mult mai tîrziu în aceeași seară, Win stătea lungită la pieptul lui Kev cu părul revărsat peste el, ca razele de lună.

Era goală, cu excepția colierului de monezi. Desprinzându-l cu blîndețe din păr, Kev îi scoase colierul și îl puse pe noptieră.

– Nu, protestă ea.

– De ce?

– Îmi place să-l port. Îmi amintește că sînt logodită.

– Am să-ți amintesc eu asta, murmură el rostogolind-o, pînă cînd rămase în încheietura brațului lui. Cît de des ai nevoie.

Ea îi zîmbi, atingînd conturul buzelor lui cu vîrfurile exploratoare ale degetelor.

– Îți pare rău că te-a găsit lordul Cavan, Kev?

El sărută pernuțele delicate ale degetelor ei, în timp ce cîntărea întrebarea.

– Nu, rosti pînă la urmă. Este un cretin bătrîn și amar și nu-mi pasă să petrec o vreme în compania lui. Însă acum am răspuns la întrebările pe care mi le-am pus toată viața. Și...ezită înainte de admite sfios:și nu-mi pasă dacă într-o zi voi fi conte de Cavan.

– Nu-ți pasă? Ea îl privi cu un zîmbet ironic.

Kev dădu din cap.

– Cred că aș putea să fiu destul de bun în postura asta, mărturisi el.

– Așa cred și eu, rosti Win cu o șoaptă conspirativă. De fapt, cred că mulți oameni vor fi surprinși de strălucirea ta, cînd le vei spune ce să facă.

Kev zîmbi și îi sărută fruntea.

– Ți-am spus ultimul lucru pe care l-a rostit Cavan, înainte de a pleca, în seara asta? A spus că își reamintește frecvent că sînt mai bun decît nimic.

– Ce gură spartă de bătrîn neghiob! rosti Win strecurîndu-și mîna pe ceafa lui. Și e total greșit, adăugă înainte ca buzele lor să se întîlnească. Pentru că, iubire, tu ești mai bun decît *oricine*.

Multă vreme după aceea, nu se mai rosti nici un cuvînt.

EPILOG

Conform medicului, a fost prima naștere, în timpul căreia acesta a fost mai îngrijorat pentru viitorul tată, decît pentru mamă și copil.

Kev se comportase destul de bine în majoritatea timpului sarcinii lui Win, deși tinsese să reacționeze uneori prea tare. Durerile și junghiurile obișnuite din timpul sarcinii nu cauzaseră decît scurte alarme și mai mult decît o dată a insistat să trimită după doctor pentru nici un alt motiv, în ciuda refuzului disperat al lui Win.

Însă o parte din tot ce s-a întîmplat a fost minunat. Serile liniștite cînd Kev se odihnea alături de ea, cu mîinile pe abdomenul ei, pentru a simți cum dă din picioare bebelușul. După-amiezile de vară, cînd se plimbau prin Hampshire, simțindu-se una cu natura și cu viața fecundă de peste tot. Descoperirea neașteptată că, acum căsătoria impregnase relația lor cu seriozitate, dăduse naștere într-un fel la un sentiment de ușurare, de optimism. Acum Kev rîdea mai des. Era mult mai înclinat să tachineze, să se joace, să-și arate deschis afecțiunea.

Totuși, în timpul ultimelor cîtorva săptămîni de sarcină, Kev n-a fost în stare să-și ascundă frica crescîndă. Și cînd au început durerile facerii în toiul nopții, a intrat într-o stare de teroare copleșitoare, pe care aparent nimic n-a putut

să o calmeze... Fiecare crampă, fiecare oftat ascuțit al ei, îl făcea pe Kev să devină cenușiu, pînă cînd Win realizează că ea se comporta mult mai bine decît el.

– Te rog, îi șoptise Win Ameliei în particular, fă ceva cu el.

Și astfel, Cam și Leo l-au scos pe Kev din dormitor și l-au dus în bibliotecă, oferindu-i whisky irlandez bun, în cea mai mare parte a zilei.

Cînd viitorul conte de Cavan se născu, doctorul a spus că e perfect sănătos și că ar dori ca toate nașterile să se desfășoare la fel de bine. Amelia și Poppy o spălară pe Win și o îmbrăcară cu o cămașă de noapte proaspătă și curățară și înfășară bebelușul în bumbac moale. Numai atunci i s-a permis lui Kev să urce să-i vadă. După ce s-a convins singur că soția și copilul lui sînt bine, Kev a plîns fără rușine de ușurare și imediat a adormit pe pat, alături de Win.

Ea privea de la frumosul ei soț adormit la bebelușul din brațele ei. Fiul ei era mic dar perfect format, cu pielea deschisă la culoare și cu o cantitate remarcabilă de păr negru. Culoarea ochilor lui era nedefinită pentru moment, dar Win considera că se vor transforma pînă la urmă în albaștri. Îl ridică mai sus pe pieptul ei, pînă cînd buzele îi fură aproape de urechea lui miniaturală. Și, conform tradiției țigănești, îi rosti numele secret.

– Tu ești Andrei, șopti ea. E un nume de luptător. Fiul lui Kev Merripen nu putea fi ceva mai puțin. Numele tău *gagio* e Jason Cole. Iar numele tribului tău e.....făcu o pauză gînditoare.

– Jado, se auzi vocea somnoroasă a soțului ei, de alături.

Win se uită la Kev și întinse mîna pentru a-i mîngîia părul des și negru. Ridurile de pe fața lui dispăruseră și arăta relaxat și mulțumit.

- Și ce înseamnă? întrebă ea.
- Unul care trăiește în afara țiganilor.
- E perfect. Își lasă mîna să se odihnească în părul lui. *Ov yilo isi?* întrebă ea blînd.
- Da, răspunse Kev în engleză. Există și inimă aici. Și Win zîmbi, cînd el se ridică și o sărută.

Sfîrșit

Kev Merripen a tinjit după frumoasa și educata Winnifred Hathaway de când familia ei l-a salvat de la moarte, pe când nu era decât un copil. Dar acest țigan frumos este un bărbat cu origini misterioase și se teme că bezna trecutului său ar putea să o distrugă pe delicata și luminoasa Win. Așa că el refuză să se supună tentației... și în curând Win e despărțită de el de o devastatoare lovitură a sorții. Apoi Win revine în Anglia... doar pentru a afla că iubitul ei Kev s-a transformat într-un bărbat dur, care-și va nega iubirea, indiferent de consecințe. Între timp, un pretendent atractiv și seducător a pus ochii pe Win. Kev trebuie să acționeze acum sau niciodată. Dar mai întâi trebuie să se confrunte cu un secret periculos privind destinul său... altfel, riscă să o piardă pe singura femeie pe care a iubit-o vreodată.

„Vă va lăsa cu răsufierea tăiată.”

Romantic Times

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

IUBEȘTE-MĂ ÎN ZORI

LISA KLEYPAS

